

คำวินิจฉัยของ ศาลรัฐธรรมนูญ ดร. อิศระ นิตินันท์ประภาส ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๑/๒๕๕๓

วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ กรณีพลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้มีหนังสือแจ้งมายังศาลรัฐธรรมนูญ^(๑) ว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ซึ่งต่อไปในคำวินิจฉัยนี้จะเรียกว่า “ผู้ร้อง”) ได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของพลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ (ซึ่งต่อไปในคำวินิจฉัยนี้จะเรียกว่า “ผู้ถูกร้อง”) ซึ่งได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรองนายกรัฐมนตรี และพิจารณาผลการตรวจสอบในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๓ แล้ว มีมติเป็นเอกฉันท์ด้วยคะแนนเสียง ๘ เสียง เกินกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ว่า พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และให้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ ต่อไป ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ซึ่งมีสาระสำคัญดังจะกล่าวต่อไปนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ ได้บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง และให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๓

ขณะดำรงตำแหน่งทางการเมืองในตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งดังกล่าวต่อผู้ร้อง ดังนี้

(๑) หนังสือ ที่ ป.ช. ๐๐๐๒.๐๑/๒๐๐๕ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓

ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ยืนยันบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ยืนยันบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ และตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรียืนยันบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

ขณะที่ผู้ร้องกำลังดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องดังกล่าว ได้มีการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลทั้งคณะในเดือนธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกร้องเป็นรัฐมนตรีคนหนึ่งที่ถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจด้วย โดยฝ่ายค้านได้หยิบยกบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ถูกร้องแสดงต่อผู้ร้อง มาอภิปราย ซึ่งมีประเด็นสำคัญคือเรื่องการกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๔๕ ล้านบาท โดยกล่าวหาว่า หนี้สินดังกล่าวเป็นหนี้สินเท็จ กล่าวคือ ไม่ได้กู้ยืมเงินกันจริง และผู้ถูกร้องได้ตอบชี้แจงข้อกล่าวหาดังกล่าวในสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ โดยยืนยันว่า ได้กู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ๓ ครั้ง ไม่พร้อมกัน ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวม ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยให้หุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ค้ำประกัน และที่จำเป็นต้องกู้เพราะมีบุตร ๔ คน บรรลุนิติภาวะทั้งหมดแล้ว บุตรทุกคนไม่ต้องการรับราชการ ต้องการทำธุรกิจ จึงขอยืมเงินเพื่อทำธุรกิจ ผู้ถูกร้องจึงได้ไปยืมเงินจำนวนนี้มา และลูกๆ ก็นำไปลงทุนซื้อหุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็นเงิน ๓๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนั้นก็นำไปลงทุนทำไร่ร่อนที่จังหวัดพิจิตรกับบริษัท ชาละวัน จำกัด และลงทุนเลี้ยงนกกระจอกเทศกับบริษัท ฟาร์มพิจิตรไทยปศุสัตว์ จำกัด ที่จังหวัดพิจิตร

หลังจากการอภิปรายไม่ไว้วางใจ นายวีระ สมความคิด แกนนำกลุ่มพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้นำข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายไม่ไว้วางใจผู้ถูกร้อง ทำหนังสือขอให้ผู้ร้องดำเนินการตรวจสอบ และฝ่ายค้านได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้ร้องด้วย

ผู้ร้องได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ถูกร้องแสดงแล้ว รายการทรัพย์สินถูกต้องและมีอยู่จริงตามที่ผู้ถูกร้องแสดง สำหรับทรัพย์สินที่ตรวจพบเพิ่มเติมซึ่งได้แก่ เงินฝากธนาคารของตนเองและคู่สมรส ๔ บัญชี เป็นเงิน ๓๑,๕๐๒.๒๖ บาท รดยนต์หมายเลขทะเบียน ม-๐๒๔๓ พิจิตร มูลค่าเพียงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับทรัพย์สินทั้งหมด เชื่อว่าผู้ถูกร้องไม่ได้ตั้งใจปกปิดทรัพย์สินดังกล่าว ส่วนเงินฝากในนามมูลนิธิจรประศาสน์ กองทุนกาญจนาบารมีเพื่อสาธารณมานุภาพ กองทุนสวัสดิการของผู้พิพากษาสมทบ เชื่อว่าไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัวผู้ถูกร้องจึงไม่แสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน สำหรับบ้านเลขที่ ๒๑๐/๗ ถนนสุขุมวิท

แขวงสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร และบ้านริมแควที่มีสัญลักษณ์ “สข” เลขที่ ๑๑๓/๕ ตำบลท่ามะขาม อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีผู้ขอให้ตรวจสอบ ก็มีบ้านของผู้ถูกร้อง ซึ่งมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๓ สัญญา รวมเป็นเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้ถูกร้องแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินทั้งสามครั้ง เป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

สำเนาสัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๓ ฉบับ ซึ่งผู้ถูกร้องได้แนบมาพร้อมกับบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเป็นสำเนาสัญญากู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด รวมเป็นเงินกู้ยืมทั้งสิ้น ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ประกอบด้วยเงินกู้ยืมตามสัญญาลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท สัญญาลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และสัญญาลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ข้อเท็จจริงพึงได้จากถ้อยคำของนายกฤษณ์ นัทร พลากุทธิ์ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ว่านายพิรพล อิศราประสาท เป็นผู้ลงนามในสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวในฐานะตัวแทนบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นายอภัย ระติสุนทร และนางสาวอุณาภรณ์ นาคล้วน เป็นผู้ลงนามในสัญญาในฐานะพยาน และสัญญาดังกล่าวทั้งสามฉบับไม่ตรงต่อความเป็นจริง โดยได้มีการลงนามกันเพียงครั้งเดียวในวันเดียวกันทั้งสามฉบับในเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ที่บ้านของผู้ถูกร้อง ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี และไม่มีการส่งมอบเงินตามจำนวนและวันที่ที่ได้ระบุไว้ในสัญญาทั้งสามฉบับ ซึ่งผู้ถูกร้องก็ได้ยืนยันตามข้อเท็จจริงดังกล่าวเช่นกัน ดังนั้น เมื่อสัญญากู้ยืมเงินทั้งสามฉบับไม่ตรงต่อความเป็นจริง จึงถือว่าเป็นเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

ผู้ร้องตั้งประเด็นว่า บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จริงหรือไม่

ในประเด็นนี้ ผู้ถูกร้อง นายกฤษณ์ นัทร พลากุทธิ์ และนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ได้ให้ถ้อยคำกับผู้ถูกร้องได้ขอยืมเงินจากนายกฤษณ์ นัทร พลากุทธิ์ จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการส่วนตัว โดยขอรับเป็นเงินสดทั้งหมดและได้รับจำนวน ๑๓ ครั้งในระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ ต่อมาได้เกิดความกังวลใจ เนื่องจากการกู้ยืมเงินไม่มีสัญญาชัดเจนเพื่อเป็นหลักฐานฟ้องร้อง จึงได้ออนหนีดังกล่าวให้เป็นของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และได้มีการทำสัญญากู้ยืมเงินทั้งสามฉบับขึ้น ซึ่งการโอนหนีดังกล่าว มีประเด็นว่า บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้โอนหนีดังกล่าวแล้วหรือไม่ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ได้ให้ถ้อยคำ

ขัดกับนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ในสาระสำคัญ โดยนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า บริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท คืนให้กรรมการ ฯ ไปแล้ว แต่นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ให้ถ้อยคำไว้ว่าบริษัท ฯ ยังไม่ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวคืนกรรมการ ฯ จากการตรวจสอบรายการเงินให้กู้ยืมในระบบบัญชีของบริษัท ฯ ซึ่งแสดงในงบดุลของบริษัท ฯ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นงบดุลในปีที่ระบุว่ามีการโอนหนี้ให้ผู้กู้ร้องเป็นผู้กู้จากบริษัท ฯ ไม่พบรายการเงินให้กู้ดังกล่าว แต่กลับพบรายการเงินให้กู้ยืมแก่กรรมการ ฯ และพนักงานเป็นเงิน ๑๒๐,๖๓๐ บาท ซึ่งถึงแม้จำนวนเล็กน้อยก็ยังปรากฏรายการในงบดุล แต่เงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถ้ามีการให้กู้ยืมกันจริงบริษัท ฯ ก็ต้องลงในรายการงบดุลเช่นกัน และจากคำให้การของนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ และนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ที่อ้างว่าต้องแปลงหนี้ส่วนตัวเป็นของบริษัท ฯ เพราะกังวลใจว่าจะไม่มีหลักฐานฟ้องร้อง ทั้ง ๆ ที่ไว้ใจให้กู้ยืมเงินกันมาแล้ว โดยไม่กลัวว่าจะมีการไม่ชำระหนี้ แต่กลับมาอ้างว่ากลัวจะไม่มีหลักฐานฟ้องร้องจึงต้องโอนหนี้เป็นของบริษัท ฯ และทำสัญญาขึ้นเป็นสามฉบับดังกล่าวยอมฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ และนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ยังให้การขัดกันในเรื่องที่บริษัท ฯ ได้ชำระหนี้จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่กรรมการ ฯ ดังกล่าวข้างต้น และเมื่อตรวจสอบบัญชีแยกประเภทของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประเภทเงินยืมกรรมการ ฯ ประกอบกับถ้อยคำของนางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของบริษัท ฯ ที่ไว้ไว้ต่อคณะกรรมการผู้ร้อง ปรากฏว่าในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๘ - ๒๕๔๒ บริษัท ฯ มีการกู้ยืมเงินกรรมการ ฯ และจ่ายเงินคืนกรรมการ ฯ ตามรายละเอียดดังนี้

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ บริษัท ฯ ยืมเงินกรรมการ ฯ ๒๕ ครั้ง จำนวน ๑๑๗,๘๑๑,๐๐๐ บาท
จ่ายคืนกรรมการ ฯ ๒๒ ครั้ง จำนวน ๑๑๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ บริษัท ฯ ยืมเงินกรรมการ ฯ ๕ ครั้ง จำนวน ๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืน
กรรมการ ฯ ๕ ครั้ง จำนวน ๒๑,๐๘๔,๐๕๓ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ บริษัท ฯ ยืมเงินกรรมการ ฯ ๑๓ ครั้ง จำนวน ๖๗,๗๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืน
กรรมการ ฯ ๑๕ ครั้ง จำนวน ๖๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ บริษัท ฯ ยืมเงินกรรมการ ฯ ๑ ครั้ง จำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ

ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ บริษัท ฯ ยืมเงินกรรมการ ฯ ๗ ครั้ง จำนวน ๗๓,๖๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืน
กรรมการ ฯ ๑๑ ครั้ง จำนวน ๖๖,๖๕๐,๐๐๐ บาท

จะเห็นได้ว่า การกู้ยืมเงินกรรมการ ฯ และการจ่ายคืนกรรมการดังกล่าวเป็นธุรกรรมปกติของ
บริษัท ฯ ไม่เกี่ยวกับการโอนหนี้แต่อย่างใด

LIRT

อนึ่ง นางรัชนี พิซพงษ์ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของบริษัท ฯ ได้ยืนยันว่า หากมีการโอนหนี้ของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตามที่ผู้ถูกร้องอ้างจะต้องมีการลงบัญชีและจะต้องปรากฏในงบดุล พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในหมายเหตุประกอบงบการเงินด้วย อีกทั้งไม่มีหลักฐานปรากฏรายการหนี้ดังกล่าวในงบดุลของบริษัท ฯ จึงฟังข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าผู้ถูกร้องไม่ได้กู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามที่แสดงในบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้อง

ผู้ถูกร้องรู้อยู่แล้วว่า สัญญาทั้งสามฉบับดังกล่าวไม่ได้ทำกันจริงตามข้อความในสัญญา และตามพฤติการณ์ ผู้ถูกร้องก็ย่อมจะรู้ว่าตนไม่ได้เป็นลูกหนี้หรือกู้เงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แต่ผู้ถูกร้องได้นำหลักฐานการกู้ยืมเงินทั้งสามฉบับซึ่งไม่ตรงกับความจริงมาแสดงต่อผู้ร้อง ผู้ถูกร้องจึงจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้ร้อง

ส่วนกรณีที่ย่างและแสดงหลักฐานกันว่า ผู้ถูกร้องได้ขอยืมเงินจากนายภุชฉันทร์ พลาฤทธิ์ โดยนายภุชฉันทร์ พลาฤทธิ์ ได้ไปขอยืมนายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย โดยมีการจ่ายกันด้วยเงินสดเป็นงวดๆ รวม ๑๓ งวด เมื่อได้รับเงินแต่ละงวดแล้ว ผู้ถูกร้องจะเรียกนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ กรรมการบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มารับเป็นค่าซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด การกู้เงินกันในจำนวนเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทดังกล่าว ได้ทำกันในรูปของเงินสดทุกงวด ไม่ปรากฏว่ามีการนำเงินผ่านเข้าบัญชีธนาคารแต่อย่างใด ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าการกู้เงินและรับเงินกันเป็นจำนวนมากๆ เช่นนี้จะทำกันเป็นเงินสด แม้กระทั่งการซื้อหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ก็ไม่ได้นำเงินค่าซื้อหุ้นของผู้ถูกร้องเข้าบัญชีของบริษัท ฯ แต่อย่างใด กลับอ้างว่าเอาไปใช้จ่ายหมุนเวียนในภารกิจของตนเองทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องที่ฟังไม่ขึ้น จึงฟังข้อเท็จจริงว่าไม่ได้มีการกู้ยืมเงินกันจริง แต่สร้างหลักฐานกันขึ้นมาเพราะเกรงว่า จะถูกตรวจสอบพบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อเปรียบเทียบกับที่เคยยื่นมาแล้วต่อผู้ร้องตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งในครั้งนั้นผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินไว้ต่อผู้ร้องรวม ๓ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม มีทรัพย์สินจำนวน ๑๑,๑๕๓,๖๕๖ บาท มีหนี้สินจำนวน ๖,๓๒๔,๕๘๐.๕๕ บาท ทรัพย์สินมากกว่าหนี้สินจำนวน ๔,๘๒๙,๐๗๕.๕๑ บาท

LIRT

ครั้งที่ ๒ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๓๓ กรณีพ้นจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สินจำนวน ๕,๕๓๔,๕๐๒.๕๘ บาท มีหนี้สินจำนวน ๓,๓๘๕,๓๔๘.๕๘ บาท ทรัพย์สินมากกว่าหนี้สินจำนวน ๖,๑๔๙,๑๕๔.๐๐ บาท ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จำนวน ๑,๓๑๖,๘๗๘.๕๕ บาท

ครั้งที่ ๓ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ กรณีพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สินจำนวน ๓๗,๘๐๕,๒๐๔.๘๘ บาท ไม่มีหนี้สิน ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ จำนวน ๓๑,๖๕๕,๖๕๐.๔๘ บาท

ต่อมา เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ผู้ถูกร้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ต่อผู้ร้อง ๓ ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ ๑ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีทรัพย์สินในนามของตนเอง ๗๔,๓๑๐,๓๕๐ บาท และมีหนี้สิน ๕๒,๖๑๕,๐๘๗ บาท

ครั้งที่ ๒ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สินในนามของตนเอง ๗๔,๕๐๗,๖๐๖ บาท และมีหนี้สิน ๕๒,๕๗๘,๓๓๔ บาท

ครั้งที่ ๓ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ กรณีเข้ารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สินในนามของตนเอง ๗๕,๖๔๘,๒๕๓ บาท และมีหนี้สิน ๕๕,๓๕๕,๗๕๕ บาท

เมื่อเปรียบเทียบรายการทรัพย์สินที่ผู้ถูกร้องยื่นในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ กับที่เคยยื่นไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว พบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากโดยเฉพาะรายการดังต่อไปนี้

- เงินสดและเงินฝากธนาคาร ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๑๐,๐๐๐,๗๓๑.๘๘ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงไว้ ๒๑,๘๘๒,๗๖๗ บาท เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท

- เงินลงทุน ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๓๘๔,๖๐๐ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงไว้ ๘,๓๘๔,๖๐๐ บาท เพิ่มขึ้น ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท

- ที่ดิน ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๑๒ แปลง มูลค่า ๖,๑๔๘,๖๕๐ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงไว้ ๒๕ แปลง มูลค่า ๒๓,๓๕๖,๗๖๐ บาท เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท

จึงฟังว่า การที่แสดงยอดหนี้ไว้ ๕๕ ล้านบาท ดังกล่าว ก็เพื่อให้ทรัพย์สินที่ยื่นไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ นั้นเอง

ผู้ร้องจึงมีมติเป็นเอกฉันท์ด้วยคะแนนเสียง ๕ เสียง เกินกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยความอันเป็นเท็จ ให้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๕

พิจารณาแล้วเห็นว่า การเสนอเรื่องของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้นเป็นไปตาม มาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจหน้าที่รับเรื่องนี้ ไว้พิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญได้ส่งสำเนาคำร้องของผู้ร้องให้ผู้ถูกร้องทราบและทำคำชี้แจง ผู้ถูกร้องได้ยื่น คำร้องคัดค้านต่อศาลรัฐธรรมนูญ^(๒) มีใจความดังนี้

ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวคลาดเคลื่อนทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ตลอดจนการแสดงผลในข้อกฎหมายหลายประเด็นขัดแย้งกับแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาอย่าง สิ้นเชิงดังที่ผู้ถูกร้องจะได้ชี้แจงเหตุผลต่อศาลรัฐธรรมนูญ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยก็คือ ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการ ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยความอันเป็นเท็จ โดยได้แสดงผลดังกล่าว ต่อไปนี้

๑.๑ ผู้ร้องวินิจฉัยว่า สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๓ สัญญา รวมเป็นเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท คือ ตามสัญญาลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท สัญญาลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และสัญญาลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ตรงต่อความเป็นจริง เพราะได้มีการลงนามกันเพียงครั้งเดียวในวันเดียวกันทั้งสามฉบับในเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ที่บ้านของผู้ถูกร้องที่ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี และไม่มีการส่งมอบเงินตามจำนวน และวันที่ที่ระบุไว้ในสัญญาทั้งสามฉบับ จึงถือว่าเป็นเอกสารเท็จ นั้น

ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ นอกจากจะขัดกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ในชั้นสอบสวนแล้ว ยังเป็นคำวินิจฉัยที่ขัดกับหลักตรรกศาสตร์อีกด้วย กล่าวคือ แม้ในวันทำสัญญากู้ยืมเงิน ผู้กู้จะมีได้รับเงินจากผู้ให้กู้เลย แต่โดยที่ผู้กู้ได้ทยอยรับเงินจากผู้ให้กู้มาแล้วหลายงวด ต่อมาทั้งผู้กู้ และผู้ให้กู้จึงตกลงมาทำบันทึกสัญญากู้ยืมเงินรวมยอดกันในภายหลัง ก็หาทำให้สัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว ไม่น่าเชื่อถือหรือเป็นเท็จแต่ประการใดไม่

ในชั้นสอบสวนคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏชัดและรับฟังได้เป็นยุติจากคำให้การของ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ นายกฤษณ์นทร์ พลธาตุธี และตัวผู้ถูกร้องว่า ผู้ถูกร้องได้ขอขืมเงินจาก นายกฤษณ์นทร์ พลธาตุธี ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ในช่วงปี ๒๕๓๕ เป็นเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปให้ภรรยาและบุตรลงทุนในธุรกิจ

(๒) คำร้องคัดค้านของผู้ถูกร้อง ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓

นายกฤษนันท์ ฯ จึงได้ปรึกษากับกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด อีก ๒ คน
คือนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ และนายคลัง ดันติมงคลสุข ถึงเรื่องและผู้ถูกร้องขอกู้ยืมเงิน ในที่สุด
ทั้งนายอนุศักดิ์ ฯ นายคลัง ฯ และนายกฤษนันท์ ฯ ก็ตกลงโดยให้เงินส่วนตัวของกรรมการบริษัท เอ เอ
เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้งสามคนตั้งกล่าวให้ผู้ถูกร้องกู้ในงวดครั้งแรกเป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
ส่วนเงินกู้ที่เหลืออีก ๔๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายกฤษนันท์ ฯ รับจะไปขอยืมจากนายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย
ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับนายกฤษนันท์ ฯ มาช้านานแล้ว โดยก่อนหน้านั้นนายกฤษนันท์ ฯ ก็เคยกู้ยืมเงิน
นายทรงชัย ฯ มาใช้เป็นการส่วนตัวด้วยเช่นกัน

เมื่อนายกฤษนันท์ ฯ ไปกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ ได้แล้ว ผู้ถูกร้องก็ได้รับเงินกู้เป็น
งวดๆ จากนายกฤษนันท์ ฯ หลายครั้ง ในช่วงระหว่างเดือนมีนาคม ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕
รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกร้องกู้จากนายกฤษนันท์ ฯ เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาในต้นปี ๒๕๔๐
นายกฤษนันท์ ฯ ได้เจรจากับผู้ถูกร้องเพื่อขอโอนหนี้เงินกู้ดังกล่าวให้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส
จำกัด ซึ่งผู้ถูกร้องก็ตกลง ผู้ถูกร้องจึงได้มาทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด
รวม ๓ ฉบับ

สาเหตุที่ผู้ถูกร้องได้ขอให้แยกทำสัญญากู้ยืมเงินเป็น ๓ ฉบับ กับบริษัท เอ เอ เอส
ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ในวันเดียวกันนั้น ก็เพราะผู้ถูกร้องได้ถือกรรมสิทธิ์ในใบหุ้นของธนาคาร
เอเชีย จำกัด (มหาชน) อยู่รวมจำนวนหุ้น ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น จึงได้ทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส
ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็น ๓ ฉบับ เพื่อแบ่งเบาภาระหนี้โดยแยกชำระหนี้เป็น ๓ ครั้ง และนำไปหุ้น
ของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ทั้งหมดค้ำประกันการชำระหนี้ตามสัญญากู้เงินแต่ละฉบับทั้งนี้
เพื่อสะดวกต่อการชำระหนี้คืน อีกทั้งยังเป็นการง่ายต่อการชำระเงินกู้เป็นงวดๆ ผู้ถูกร้องจึงได้ตกลง
นัดหมายกันกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เพื่อทำสัญญากู้เงินทั้งสามฉบับในวันเดียวกัน
ส่วนที่ลงวันที่ในสัญญากู้เงินต่างกันก็มีใช้เรื่องผิดพลาด เพราะผู้ถูกร้องได้รับเงินกู้มาจากนายกฤษนันท์ ฯ
ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ครบถ้วนแล้ว จึงกำหนดระยะเวลากู้
และชำระเงินให้แตกต่างกันโดยนำไปหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) มาค้ำประกันสัญญาเงินกู้

ดังนั้น เมื่อผู้ถูกร้องซึ่งได้กู้เงินและได้ทยอยรับเงินกู้มาจากนายกฤษนันท์ ฯ ครบ
จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เรียบร้อยแล้วในปี ๒๕๓๕ และต่อมานายกฤษนันท์ ฯ กับผู้ถูกร้อง
ได้มาตกลงทำสัญญาโอนหนี้เงินกู้ไปให้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ในต้นปี ๒๕๔๐
โดยแยกทำเป็น ๓ สัญญา ลงวันที่ต่างกัน โดยผู้ถูกร้องนำหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน)
ของตนเองและภรรยาไปค้ำประกันเงินกู้แต่ละฉบับ จึงเป็นเรื่องปกติประจำธรรมดาในแวดวงธุรกิจทั่วๆ ไป
ปฏิบัติกันเป็นปกติไม่ใช่เป็นเรื่องผิดปกติดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย

LIRT

ตั้งที่ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญในเบื้องต้นว่า สัญญากู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับผู้ให้กู้นั้น แม้ว่าผู้ถูกร้องจะไม่ได้รับเงินจากผู้ให้กู้ในวันทำสัญญากู้ก็ตาม แต่ถ้าผู้ถูกร้องได้ทยอยรับเงินจากผู้ให้กู้มาก่อนหน้านั้นเรียบร้อยแล้ว และได้มาทำสัญญารวมยอดกันทีหลัง สัญญาที่สร้างขึ้นภายหลังนี้ก็มีผลบังคับกันตามกฎหมาย หากใช่เป็นเอกสารเท็จ แต่ประการใดไม่ ดังนั้น กรณีที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่าการกู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไม่มีการส่งมอบเงินกันจริงๆ ตามจำนวนและวันที่ที่ได้ระบุไว้ในสัญญาทั้งสามฉบับ จึงเป็นเอกสารที่เป็นเท็จนั้น จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไร้เหตุผลขัดต่อกฎหมายทั้งยังขัดกับหลักตรรกศาสตร์อย่างสิ้นเชิงอีกด้วย

๑.๒ ประเด็นที่สำคัญที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็คือ หลักฐานตลอดจนที่มาของการทำสัญญากู้เงินทั้งสามฉบับ ระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท มีหลักฐานความเป็นมาเช่นไรนั้น ผู้ร้องวินิจฉัยว่ากรณีที่อ้างและแสดงหลักฐานว่าเริ่มแรกผู้ถูกร้องได้ขอยืมเงินจากนายกฤษณ์ นันท์ พลาฤทธิ์ โดยนายกฤษณ์ นันท์ ๑ ได้ไปขอยืมเงินจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย มีการจ่ายเงินเป็นเงินสดเป็นงวดๆ รวม ๑๓ งวด เมื่อได้เงินแต่ละงวดแล้วผู้ถูกร้องจะเรียกนายเกรียง วงศ์ระวีวัฒน์ กรรมการบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มารับเงินเป็นค่าซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด การกู้เงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทดังกล่าวได้ทำกันในรูปของเงินสดทุกงวด ไม่ปรากฏว่ามีการนำเงินเข้าบัญชีธนาคารแต่อย่างใด จึงไม่น่าเชื่อเป็นการสร้างหลักฐานกันขึ้นมาใหม่ นั้น

ผู้ถูกร้องชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ขัดกับเหตุผลตลอดจนหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนกรณีนี้ทั้งสิ้น นอกจากนี้ คำวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวยังขัดกับการรับฟังพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญากรรมอีกด้วย กล่าวคือในชั้นสอบสวนคดีนี้ ผู้ถูกร้องและพยานของผู้ถูกร้องต่างได้เบิกความยืนยันต่อผู้ร้องอย่างสอดคล้องต้องกันว่า เงินที่ผู้ถูกร้องได้กู้มาจากนายกฤษณ์ นันท์ พลาฤทธิ์ จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้นในเริ่มแรกผู้ถูกร้องได้รับเงินจากกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด รวม ๓ คน คือ นายกฤษณ์ นันท์ ๑ นายอนุศักดิ์ ๑ และนายคลัง ๑ จำนวน ๒ ล้านบาท ส่วนที่เหลืออยู่อีก ๔๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินที่นายกฤษณ์ นันท์ พลาฤทธิ์ ได้กู้จากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ดังปรากฏตามบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้ยืมเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท ระหว่างนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย (ผู้ให้กู้) กับนายกฤษณ์ นันท์ พลาฤทธิ์ (ผู้กู้) ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ เอกสารดังกล่าวปรากฏในสำนวนคดีนี้

LIRT

หลังจากที่นายกฤษนันท์ ฯ ได้ทำบันทึกการขอกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ แล้ว นายกฤษนันท์ ฯ ก็ทยอยรับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ เป็นงวดๆ โดยเริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ รวม ๑๒ งวด รวมเป็นเงิน ๔๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏตามหลักฐานใบรับเงินที่ปรากฏอยู่ในสำนวนคดีนี้ การกู้เงินดังกล่าวนายกฤษนันท์ ฯ ได้มอบโฉนดที่ดินของบริษัท ซี ที ไอ จำกัด จำนวนเนื้อที่ ๑๕ ไร่ ให้กับนายทรงชัย ฯ ถือไว้เป็นประกัน พร้อมทั้งได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้ขายที่ดินดังกล่าวได้โดยลงนามและประทับตราในหนังสือมอบอำนาจโอนลอยไว้ด้วย ปรากฏตามหลักฐานโฉนดที่ดินและหนังสือมอบอำนาจที่อยู่ในสำนวนคดีนี้

หลักฐานที่ยืนยันอย่างชัดเจนในสำนวนการสอบสวนปรากฏชัดว่า นายทรงชัย ฯ ได้จ่ายเงินกู้ยืมให้กับนายกฤษนันท์ ฯ รวม ๑๒ งวด ดังกล่าวข้างต้นก็คือเช็คเงินสดของนายทรงชัย ฯ ที่ได้เบิกเงินสดจากธนาคารมาจ่ายให้กับนายกฤษนันท์ ฯ เป็นงวดๆ รวม ๑๒ ฉบับ คือเช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ปรากฏหลักฐานอยู่ในสำนวนคดี และใบแจ้งยอดบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน บัญชีเลขที่ ๐๐๗-๑-๐๓๕๘๓-๑ ซึ่งเป็นบัญชีกระแสรายวันของนายทรงชัย ฯ หลักฐานปรากฏอยู่ในสำนวนคดีนี้ ซึ่งตามบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ของนายทรงชัย ฯ ปรากฏหลักฐานแสดงชัดว่า มีรายการถอนเงินสดตรงตามจำนวนเงิน และวันที่ที่ระบุไว้ในเช็คเงินสดทุกฉบับ และในขณะเดียวกันนายกฤษนันท์ ฯ ก็ได้มอบหลักฐานใบรับเงินให้กับนายทรงชัย ฯ เป็นงวดๆ รวมทั้งสิ้น ๑๒ ฉบับ ดังกล่าวข้างต้น

ทันทีที่นายกฤษนันท์ พลฤทธิ ได้รับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย แต่ละงวดดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็นำเงินแต่ละงวดมามอบให้กับผู้ถูกร้อง รวมเงินงวดแรก ๒ ล้านบาท และเงินทุกงวดที่รับจากนายทรงชัย ฯ อีก ๔๓ ล้านบาท จึงรวมเป็นเงินทุกงวดเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

เมื่อผู้ถูกร้องได้รับเงินกู้เป็นตัวเงินสดจากนายกฤษนันท์ พลฤทธิ แต่ละงวดดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้ถูกร้องได้ให้นายเกรียง วงศ์วิระวัฒน์ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มารับเงินดังกล่าวเพื่อนำเงินไปชำระค่าหุ้นที่ผู้ถูกร้องซื้อให้กับภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องจากบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ปรากฏตามหลักฐานบัญชีผู้ถือหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ซึ่งอยู่ในสำนวนคดีนี้

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า การจ่ายเงินตามเช็คเงินสดและการรับเงินตามเช็คเงินสดแต่ละงวด เป็นเงินหลายล้านบาท ดังปรากฏหลักฐานการส่งจ่ายเช็คเงินสดของนายทรงชัย ฯ และบัญชีธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ของนายทรงชัย ฯ นั้น หลักฐานปรากฏชัดว่าทำกันในรูปแบบจ่ายเป็น เงินสดทั้งสิ้น ไม่ได้โอนผ่านเข้าบัญชีของธนาคาร ผู้รับคือนายกฤษนันท์ ฯ โดยนายกฤษนันท์ ฯ ก็รับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ เป็นเงินสดทุกครั้ง ซึ่งธุรกรรมดังกล่าวถือเป็นปกติในวงธุรกิจการค้าโดย ทั่วไป มาช้านาน หาใช่เป็นเรื่องที่ผิดปกติ น่าเชื่อถือหรือเป็นเรื่องที่รับฟังไม่ได้ ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย แต่อย่างไรก็ตาม คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้สื่อแสดงชัดว่าผู้ร้องไม่เคยสืบค้นและไม่มีการตรวจสอบการ ในแวดวงธุรกิจการค้ามาก่อน จึงมีความเห็นว่าการทยอยรับเงินกู้เป็นเงินสดแต่ละงวดในจำนวนเงิน งวดละเป็นล้านๆ บาท โดยไม่มีการโอนเช็คเข้าบัญชีธนาคารกันเลย เป็นเรื่องผิดปกติที่น่าเชื่อถือเชื่อนั้น การวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวจึงกลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง มีมุมมองและทัศนคติที่คับแคบ และ ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง

ข้อเท็จจริงตลอดจนหลักฐานที่พิสูจน์แสดงที่มาของเงินกู้ที่ผู้ถูกร้องกู้จากนายกฤษนันท์ พลารุทธิ์ และที่แสดงว่าผู้ถูกร้องได้นำเงินกู้ดังกล่าวไปซื้อหุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ไท่กรวยและบุตรมีที่มาที่ไปโดยลำดับ อีกทั้งพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเอกสารการกู้เงินและการซื้อหุ้น ดังกล่าวนั้น พยานของผู้ถูกร้องเช่นนายกฤษนันท์ พลารุทธิ์ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ นายอภิ ชาติสุนทร นายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย และนายเกรียง วงศ์วิระวัฒน์ ต่างให้การยืนยันต่อผู้ร้องอย่าง สอดคล้องตอกันถึงความแท้จริงถูกต้องของเอกสารดังกล่าวทั้งหมด แต่ผู้ร้องกลับมิได้นำคำให้การ ตลอดจนหลักฐานดังกล่าวมาวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้องแต่ประการใดทั้งสิ้น ผู้ร้องกลับวินิจฉัย โดยอ้างว่าเอกสารแสดงที่มาของเงินกู้ดังกล่าว ผู้ถูกร้องสร้างหลักฐานขึ้นใหม่นั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวขาดเหตุผลและขัดต่อความเป็นจริงทั้งสิ้น กล่าวคือ หลักฐานเช็คเงินสด ที่นายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย ได้ส่งจ่ายเงินสดเพื่อจ่ายเป็นเงินกู้ให้กับนายกฤษนันท์ พลารุทธิ์ ทุกฉบับก็ดี และใบแจ้งยอดบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขา สามย่าน ซึ่งเป็นบัญชีของนายทรงชัย ฯ ก็ดี ล้วนเป็นเอกสารของธนาคารพาณิชย์ คือ ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด สาขาสามย่าน ซึ่งเป็นบริษัทมหาชน มีหลักฐานการเบิกจ่ายเงินสด การตัดเงินในบัญชีธนาคาร ที่เบิกเงินสดตามเช็ค ล้วนเป็นหลักฐานที่เกิดขึ้นและมีขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนหนังสือรับรองรายการ ในทะเบียนนิติบุคคล และสำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นั้น ก็เป็นเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของกระทรวงพาณิชย์ และทำขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะถูกผู้ร้องสอบสวนเป็นเวลาถึง ๕ ปีเศษ และก่อนเวลาที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ จะมีผลใช้บังคับ จึงมิใช่เป็นหลักฐานที่ผู้ถูกร้องสร้างขึ้นใหม่ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย

ผู้ถูกร้องชี้แจงเพิ่มเติมในประเด็นนี้ว่า ทั้งๆ ที่ผู้ถูกร้องได้นำหลักฐานมาแสดงแหล่งที่มาของเงินกู้อันเป็นพยานและหลักฐานที่รับฟังได้ชัดเจนเพียงนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอกสารเช็คเงินสดที่นายทรงชัย ฯ จ่ายเป็นเงินสดเพื่อจ่ายเป็นเงินกู้ให้กับนายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ และเอกสารบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ซึ่งเป็นบัญชีของนายทรงชัย ฯ ล้วนแล้วแต่เป็นเอกสารที่ผู้ร้องเองได้มีหนังสือแจ้งไปยังธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เมื่อวันที่ ๒๐ และ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๓ เพื่อตรวจสอบถึงความมีอยู่จริงของเอกสารดังกล่าวว่ามีจริงตามที่ผู้ถูกร้องและพยานของผู้ถูกร้องให้การจริงหรือไม่ ซึ่งธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ก็ได้ส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวมาให้กับผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ แล้ว อีกทั้งผู้ร้องก็มีเอกสารดังกล่าวไว้ในความครอบครองและโดยที่เอกสารดังกล่าวได้แสดงชัดเจนที่มาของเงินกู้ที่นายกฤษณ์นรินทร์ ฯ ได้กู้จากนายทรงชัย ฯ แล้วนำมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมอีกทีหนึ่ง ซึ่งหากผู้ร้องมีมโนสำนึกที่สุจริตและเป็นธรรม ปราศจากอคติในตัวผู้ถูกร้องแล้ว ย่อมสมควรและจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ร้องต้องนำเอกสารเช็คเงินสดของนายทรงชัย ฯ และเอกสารบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ซึ่งเป็นบัญชีของนายทรงชัย ฯ ขึ้นมาพิจารณา แต่ในการพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ผู้ร้องกลับไม่นำเอกสารดังกล่าวขึ้นมามีวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้องแต่ประการใดทั้งสิ้น ผู้ถูกร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญได้หยิบยกคำเบิกความของผู้ถูกร้องและพยานของผู้ถูกร้องตลอดจนพยานเอกสารดังกล่าวทั้งหมดขึ้นวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้องด้วย

๑.๓ ผู้ร้องวินิจฉัยต่อไปว่า ในประเด็นเกี่ยวกับการที่ผู้ถูกร้องได้ตกลงโอนหนี้เงินกู้จากนายกฤษณ์นรินทร์ ฯ ไปให้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นั้น กรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ๒ คน คือ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ และนายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ ได้ให้การขัดกันโดยนายอนุศักดิ์ ฯ ได้ให้การต่อผู้ร้องว่า (บริษัท เอ เอ เอส ฯ) ได้มีการจ่ายเงินจำนวน ๕๕ ล้านบาท คืนให้แก่กรรมการไปแล้ว แต่นายกฤษณ์นรินทร์ ฯ ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้อง ว่า บริษัท ฯ ยังไม่ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าว ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่เชื่อว่าได้มีการโอนหนี้กันจริง สัญญาเงินกู้ระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จึงไม่น่าเชื่อถือนั้น

ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยในส่วนนี้ ผู้ร้องได้แปลความหมายของการให้ถ้อยคำของกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด คือนายกฤษณ์นรินทร์ ฯ คลาดเคลื่อนผิดไปจากความหมายตลอดจนความเข้าใจที่แท้จริง กล่าวคือ ในชั้นที่นายอนุศักดิ์ ฯ ได้ไปให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ให้นายอนุศักดิ์ ฯ คู่สัญญาเงินกู้ระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้งสามฉบับ และขอให้

นายอนุศักดิ์ ฯ อธิบายข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวโดยเห็นว่า บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้คืนเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทแก่กรรมการที่ได้นำเงินไปให้ผู้ถูกร้องหรือยัง นายอนุศักดิ์ ฯ จึงได้ให้ถ้อยคำในส่วนนี้ว่า “ต่อมาบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ก็ได้คืนเงิน ๔๕ ล้านบาทแก่กรรมการแล้ว โดยจ่ายคืน ๕ งวด ตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ จนถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ แต่กรรมการยังไม่คืนเงินให้นายทรงชัย ฯ โดยนำเงินไปลงทุนอย่างอื่น” ซึ่งโดยความจริงก็เป็นไปตามที่นายอนุศักดิ์ ฯ ได้ให้การไว้ทุกประการดังที่ผู้ถูกร้องจะได้ชี้แจงต่อไป

แต่ในช่วงที่นายกฤษฎนันท์ พลฤทธิ ได้ไปให้ถ้อยคำต่อผู้ร้อง ผู้ร้องได้ถามนายกฤษฎนันท์ ฯ ว่า “การรับโอนหนี้ดังกล่าว บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทให้แก่ผู้ใด” การถามของผู้ร้องดังกล่าว ผู้ร้องไม่ได้ถามเห็นว่าบริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทคืนให้แก่กรรมการแล้วหรือยัง ถ้าผู้ร้องใช้คำถามที่ชัดเจนว่าบริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทคืนแก่กรรมการแล้วหรือยัง เช่นนี้ แน่แน่นอนที่สุดนายกฤษฎนันท์ ฯ ก็จะต้องตอบคำถามของผู้ร้องได้ทันทีว่าบริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวคืนแก่กรรมการแล้ว เช่นเดียวกับที่นายอนุศักดิ์ ฯ ได้ให้การยืนยัน ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงก็ปรากฏชัดในชั้นสอบสวนคดีนี้ว่า บริษัท ฯ ก็ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวคืนให้แก่กรรมการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดังปรากฏตามหลักฐานอยู่ในสำนวนคดีนี้

จากคำตอบของนายกฤษฎนันท์ ฯ ที่ตอบคำถามที่กำกวมไม่ชัดเจนของผู้ร้องดังกล่าว วิชาญชนทั่วไปเมื่อได้ฟังคำถามของผู้ร้องดังกล่าว ย่อมเข้าใจไขว้เขวได้เช่นเดียวกับนายกฤษฎนันท์ ฯ ดังนั้นเพียงคำตอบที่ไม่ชัดเจนเด่นชัดส่วนนี้ของนายกฤษฎนันท์ ฯ ย่อมไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ผู้ร้องจะหยิบยกเอาคำเบิกความของนายกฤษฎนันท์ ฯ ดังกล่าวนี้นั้นมาวินิจฉัยเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้อง ผู้ถูกร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญสอบถามข้อเท็จจริงในส่วนนี้จากผู้ถูกร้องและพยานของผู้ถูกร้องในชั้นพิจารณาอีกครั้ง เพื่อให้ได้ความกระจ่างชัดอีกครั้งหนึ่งด้วย

ข้อ ๒ ผู้ร้องได้แต่งตั้งคณะทำงานชั้นคณะหนึ่งประกอบด้วย นายวิรัตน์ วัฒนศิริธรรม (ประธานคณะทำงาน) คุณหญิงปรีชา เกษมสันต์ ณ อยุธยา (คณะทำงาน) นายวรวิทย์ สุขบุญ (คณะทำงาน) และนายวิเชียร อัมพรประเสริฐ (คณะทำงาน) เพื่อตรวจสอบและทำรายงานการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้อง ดังรายละเอียดปรากฏในสำนวนคดีนี้ (มีข้อความรวม ๕๗ หน้า) ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของคำวินิจฉัยของผู้ร้องด้วย

คณะทำงานชุดดังกล่าว ได้ทำความเข้าใจกับผู้ร้องโดยมีความเห็นว่าสัญญากู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๓ ฉบับนั้น ไม่น่าเชื่อถือ และยังไม่ให้ความเห็นในประเด็นนอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้นเพิ่มเติมอีก ดังนี้

๒.๑ เอกสารสัญญาผู้ทั้งสามฉบับดังกล่าวไม่สมบูรณ์ เพราะถ้ามีการทำสัญญาผู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จริงแล้ว กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ต้องจัดให้มีการทำสัญญาผู้ยืมให้ถูกต้อง นายพิรพล อิศราประสาธ ผู้ลงนามประทับตราในสัญญาผู้ในฐานะตัวแทนของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ก็ไม่ใช่กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ฯ สัญญาผู้ทั้งสามฉบับจึงไม่มีผลผูกพันตามกฎหมาย

ผู้ถูกร้องเห็นว่า เหตุผลของคณะกรรมการผู้ร้องดังกล่าวไม่ใช่ข้อสาระสำคัญอันจะทำให้สัญญาผู้เงินทั้งสามฉบับไม่สมบูรณ์ หรือใช้บังคับกันไม่ได้ตามกฎหมาย ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย ทั้งนี้เพราะสัญญาผู้ทั้งสามฉบับมีข้อความระบุว่าผู้กู้ คือ ผู้ถูกร้อง ได้กู้เงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไปเป็นจำนวนเงิน ๒๐, ๑๕, ๑๐ ล้านบาท รวม ๓ สัญญา เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท โดยผู้ถูกร้องได้ลงนามในสัญญาผู้ทั้งสามฉบับในฐานะผู้กู้ ดังนั้น สัญญาผู้เงินทั้งสามฉบับดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันต่อบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ผู้ให้กู้ ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ ซึ่งบัญญัติว่า การกู้เงินเกินกว่าห้าสิบบาทขึ้นไปนั้น ถ้ามีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้ยืมแล้ว ผู้ให้กู้ย่อมฟ้องร้องบังคับคดีต่อผู้กู้ได้ ดังนั้น แม้สัญญาผู้ดังกล่าว ผู้ให้กู้ซึ่งเป็นบริษัทจำกัดมิได้ลงนามประทับตราโดยกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทในสัญญาผู้ยืมที่ดี หรือลงนามประทับตราโดยผู้ที่ไม่ใช่กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทที่ดี ก็หาทำให้สัญญาผู้ดังกล่าวไม่สมบูรณ์ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัยแต่ประการใดไม่ เทียบเคียงตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๒๓/๒๕๒๔ คดีระหว่างบริษัท ข่าวสารการลงทุน จำกัด โจทก์ กับนายแดนนี่ หาญสกุล จำเลย ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ว่า “หนังสือสัญญาผู้ยืมแม้จะมีกรรมการของบริษัทโจทก์ลงชื่อเป็นผู้ให้กู้แต่เพียงคนเดียวและไม่ได้ประทับตราสำคัญของบริษัทด้วย แต่จำเลยก็ได้ลงลายมือชื่อเป็นผู้กู้ไว้แล้ว โจทก์จึงนำมาเป็นหลักฐานฟ้องร้องบังคับจำเลยให้ชำระหนี้ต้นเงินกู้พร้อมดอกเบี้ยตามสัญญาได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ วรรคแรก จำเลยจะอ้างว่าบริษัท ฯ โจทก์ไม่มีวัตถุประสงค์ให้พนักงานกู้เงินไม่ได้” นอกจากนี้ ศาลฎีกาก็ยังได้วินิจฉัยไว้เป็นบรรทัดฐานอีกด้วย ดังปรากฏตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๔/๒๕๔๕ ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า “เอกสารการกู้ยืมเงินเกิน ๕๐ บาท ซึ่งลงลายมือชื่อผู้ยืมแล้วนั้น ย่อมเป็นหลักฐานฟ้องผู้ยืมได้ ไม่จำเป็นต้องลงชื่อผู้ให้ยืมด้วย”

ดังนั้น คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้จึงขัดต่อกฎหมายและแนวคำพิพากษาฎีกา ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ผู้ถูกร้องชี้แจงต่อไปว่า เมื่อได้พิจารณาถึงสถานภาพของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แล้ว บริษัทดังกล่าวเป็นบริษัทเอกชน มิใช่เป็นบริษัทมหาชน และก่อตั้งขึ้นโดยกลุ่มบุคคลที่เป็นวงศ์ญาติและเพื่อนฝูงที่เป็นบุคคลใกล้ชิดสนิทสนมกันเพียงไม่กี่คน โดยมีนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ เป็นประธาน และมีกรรมการของบริษัท ๔ คือ นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ นายคลัง ดันติมงคลสุข และนายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ จากการให้ถ้อยคำของนายอนุศักดิ์ ๔ ต่อผู้ร้อง นายอนุศักดิ์ ๔ เป็นผู้ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ถูกร้องมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ ส่วนนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ก็ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องด้วยเช่นกันว่า ตนเองมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้ถูกร้องและให้ความเคารพผู้ถูกร้องเป็นส่วนตัว

จากความผูกพันใกล้ชิดสนิทสนมและมีความเคารพนับถือกันโดยส่วนตัว ระหว่าง คณะกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด กับผู้ถูกร้องดังกล่าว จึงเป็นเรื่องที่อยู่ในปกติวิสัยธรรมดาที่นายกฤษนันท์ ๔ และนายอนุศักดิ์ ๔ จะให้ความช่วยเหลือผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน และต่อมาในที่สุดทั้งสองฝ่ายก็ตกลงโอนหนี้ดังกล่าวมาเป็นเงินกู้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ซึ่งก็เป็นบริษัทที่นายกฤษนันท์ ๔ ร่วมก่อตั้งกับนายอนุศักดิ์ ๔ ขึ้นมานั่นเอง กรณีจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำสัญญากู้ยืมอย่างพิธีพิถันหรือเคร่งครัดตามกฎหมาย เช่น ต้องมีผู้รับมอบอำนาจของบริษัทให้ถูกต้องตามหนังสือบริคณห์สนธิ รวมทั้ง ก็ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องจัดการจดทะเบียนกู้เงินไว้ในบัญชีงบดุลของบริษัท ๔ ดังที่คณะทำงานของผู้ร้องได้ตั้ง เป็นข้อสังเกต

กรณีดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังว่า การทำสัญญากู้ยืมทั้งสามฉบับระหว่างผู้ถูกร้องกับ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไม่สมบูรณ์ มีข้อพิพาทและไม่น่าเชื่อถือตามที่ผู้ร้องวินิจฉัย ๒.๒ ตามที่คณะทำงาน ๔ ได้ทำความเข้าใจเสนอต่อผู้ร้องว่าสัญญาทั้งสามฉบับ ไม่น่าเชื่อถือเพราะไม่ได้ติดอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๐๕ นั้น

ผู้ถูกร้องเห็นว่า คณะทำงาน ๔ ยังเข้าใจข้อกำหนดเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินคลาดเคลื่อน กล่าวคือ ในการทำสัญญากู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ผู้ถูกร้องได้ลงชื่อในฐานะ ผู้กู้ไว้ด้วยในสัญญาดังกล่าว ย่อมถือว่าสัญญาทั้งสามฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ แล้ว เพียงแต่ถ้าผู้ให้กู้ประสงค์ จะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับผู้ถูกร้องสัญญาเมื่อใด ก็ชอบที่จะติดแสตมป์ให้ครบถ้วนได้ในภายหลัง ก่อนฟ้องคดี หรือแม้เมื่อฟ้องคดีไปแล้วผู้ให้กู้ (โจทก์) ก็ชอบที่จะติดอากรแสตมป์ได้อีกภายหลัง

เมื่อฟ้องคดีไปแล้วก่อนที่ศาลชั้นต้นจะพิพากษาคดีเทียบเคียงกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๓/๒๕๓๔ ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า “การขออนุญาตนำตราสารสัญญาไปปิดอาคารแสดมปีให้บริบูรณ์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๗ จะต้องทำก่อนหรือขณะที่ได้นำตราสารนั้นมาอ้างเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งก่อนศาลชั้นต้นจะตัดสินชี้ขาด” นอกจากนี้คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๔๐/๒๕๓๕ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า “ตามประมวลรัษฎากร ไม่ได้บังคับให้ปิดและปิดอาคารแสดมปีในขณะที่ทำสัญญา เมื่อสัญญาคุ้มเงินไม่ได้ปิดอาคารแสดมปีหรือปิดแต่ไม่ครบถ้วน ผู้อ้างเอกสารขอที่จะปิดอาคารแสดมปีให้ครบถ้วนได้ในภายหลัง”

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการของผู้ร้องในส่วนนี้จึงไม่ชอบด้วยเหตุผลและขัดต่อกฎหมายและขัดต่อแนวคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวข้างต้นอีกด้วย

๒.๓ คณะทำงานของผู้ร้องวินิจฉัยว่า บันทึกการกู้เงินระหว่างนายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย กับนายกฤษนันท์ พลฤทธิ์ ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มีใช้สัญญาคุ้มเงินที่จะใช้บังคับฟ้องร้องคดีกันได้ เพราะหลักฐานดังกล่าวไม่มีหลักประกันที่น่าเชื่อถือ นอกจากนี้นายทรงชัย ๑ เป็นนักธุรกิจมิได้ประกอบอาชีพให้กู้เงิน ประกอบกับเมื่อพิจารณาถึงฐานะทางเศรษฐกิจแล้ว นายทรงชัย ๑ มีบ้าน ๓ หลัง รถยนต์ ๓ คัน และเงินฝาก ๕๐ - ๕๐ ล้านบาท จึงไม่น่าเชื่อว่าบุคคลที่มีฐานะเช่นนี้จะให้บุคคลอื่นกู้เงินได้ในวงเงินสูงถึง ๕๐ ล้านบาท นั้น

ผู้ร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการของผู้ร้องในส่วนนี้ขัดต่อกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ ตลอดจนถึงขัดต่อความเป็นจริงเกี่ยวกับสถานภาพและฐานะส่วนตัวของนายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย อย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ บันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินระหว่างนายทรงชัย ๑ กับนายกฤษนันท์ ๑ ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มีข้อความระบุว่า นายกฤษนันท์ ๑ (ผู้กู้) ขอกู้เงินนายทรงชัย ๑ (ผู้ให้กู้) ในวงเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท โดยนายกฤษนันท์ ๑ ได้ลงชื่อในบันทึกดังกล่าวในฐานะผู้กู้ หลังจากที่นายกฤษนันท์ ๑ ได้ลงนามในบันทึกการขอกู้เงินจากนายทรงชัย ๑ แล้ว ต่อมาระหว่างเดือนเมษายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ นายกฤษนันท์ ๑ ก็ทยอยรับเงินกู้จากนายทรงชัย ๑ หลายงวดรวมทั้งสิ้น ๑๒ งวด ปรากฏตามหลักฐานใบรับเงินที่อยู่ในสำนวนคดีนี้ ดังนั้น บันทึกการขอกู้เงิน และเอกสารใบรับเงิน จึงเป็นหลักฐานการกู้เงินที่สมบูรณ์ถูกต้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ ทุกประการ

สำหรับประเด็นเรื่องฐานะส่วนตัวของนายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย ซึ่งคณะกรรมการของผู้ร้องวินิจฉัยว่า ไม่น่าเชื่อว่านายทรงชัย ๑ จะมีฐานะดีถึงขนาดให้ผู้อื่นกู้เงินได้ถึง ๕๐ ล้านบาท นั้น

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่าในชั้นสอบปากคำนายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย นายทรงชัย ฯ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะทำงานของผู้ร้องที่ได้ตั้งคำถามต่อนายทรงชัย ฯ ว่า “ขอทราบฐานะทางเศรษฐกิจของท่านโดยสังเขป” นายทรงชัย ฯ จึงได้ตอบเกี่ยวกับฐานะส่วนตัวของคุณไปอย่างถ่อมตัวโดยสังเขป ตามที่ผู้ถามต้องการ โดยไม่ประสงค์จะโอ้อวดฐานะของตนเอง คงตอบไปแต่เพียงว่า “ตนเองมีบ้านพักอาศัย ๓ หลัง มีเงินฝากประมาณ ๕๐ - ๕๐ ล้านบาท มีรถยนต์ ๓ คัน” เท่านั้น

ผู้ถูกร้องเห็นว่า ถ้าหากคณะทำงานของผู้ร้องได้ถามคำถามตรงๆ ต่อนายทรงชัย ฯ ว่า ท่านให้นายกฤษณ์ทร์ พลาฤทธิ์ กู้เงินไปจำนวน ๕๓ ล้านบาท นั้น ท่านมีฐานะได้อย่างไรจึงให้กู้ยืมเงินได้มากถึงเพียงนั้น ผู้ถูกร้องเชื่อแน่ว่านายทรงชัย ฯ จะต้องชี้แจงรายละเอียดถึงฐานะของตนเองว่ามีฐานะดีเพียงใด ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้วนายทรงชัย ฯ มิใช่มีเงินฝากในธนาคารในประเทศไทยเพียง ๕๐ - ๕๐ ล้านบาท หรือบางครั้งมีเงินฝากสูงถึง ๑๐๐ ล้านบาทเศษ ดังที่ได้ให้ปากคำต่อคณะทำงานของผู้ร้อง หากแต่ตามความเป็นจริงแล้ว นายทรงชัย ฯ ยังมีรายได้ในการร่วมลงทุนกับนักธุรกิจต่างประเทศ มีรายได้ผลกำไรมากมาย จนมีเงินฝากในธนาคารที่ประเทศสิงคโปร์ในวงเงินสูงประมาณ ๓๐๐ ล้านบาท มาช้านานแล้วจนถึงปัจจุบันนี้ นอกจากนี้ นายทรงชัย ฯ ยังเป็นผู้ทรงกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๕๖๕ และ ๑๑๕๘ ตำบลบางน้ำรุ อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ดินจำนวน ๑ งาน และ ๒ ไร่ ๓๐ ตารางวา ตามลำดับ ซึ่งรวมเป็นเนื้อที่ดินสองแปลง จำนวน ๒ ไร่ ๑ งาน ๓๐ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินคืออาคารห้องพักจำนวน ๔ หลัง แต่ละหลังมีห้องพักรวม ๔๔ ห้อง รวมห้องพักรวมทั้งหมด ๑๗๖ ห้อง อีกทั้งยังมีอาคารพาณิชย์ ตั้งอยู่บนที่ดินดังกล่าวอีก ๔ หลัง ซึ่งได้รับซื้อฝากไว้เป็นเงิน ๘๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ และหลุดเป็นกรรมสิทธิ์ของนายทรงชัย ฯ แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ ปัจจุบันที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวมีมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้านบาท

นอกจากนายทรงชัย ฯ จะเป็นนักธุรกิจประกอบการค้าร่วมกับชาวต่างชาติมีรายได้มากดังกล่าวข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงในชั้นสอบสวนยังปรากฏอีกด้วยว่า นายทรงชัย ฯ ได้เคยนำเงินออกให้ผู้อื่นกู้บ่อยครั้ง บางครั้งมีวงเงินกู้สูงถึงหลายสิบล้านบาท จริงอยู่เมื่อนายทรงชัย ฯ จะไม่ได้มีอาชีพหลักในการให้กู้ยืมเงิน แต่นายทรงชัย ฯ ก็มักจะให้เพื่อนฝูงตลอดจนคนรู้จักชอบพอกันกู้ยืมเงินกันเป็นประจำ เช่นเคยให้นายเรืองเพชร เพชรวรกุล เจ้าของบริษัท อินเดอร์ เครดิต แอนด์ ทรัสต์ จำกัด กู้ยืมเงินจำนวนถึง ๓๐ ล้านบาท โดยนายเรืองเพชร ฯ ออกเช็คให้นายทรงชัย ฯ ไว้เป็นการค้ำประกันหนี้เงินกู้ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ นายเรืองเพชร ฯ ก็ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ไว้แก่นายทรงชัย ฯ นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องชี้แจงว่าผู้กู้เงินนายทรงชัย ฯ โดยนำเช็คมาแลกเงินสดกับนายทรงชัย ฯ ครั้นถึงกำหนด

ก็ผิคนัดไม่ชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย เป็นเหตุให้นายทรงชัย ฯ ต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อฟ้องเรียกเงินกู้คืนโดยมีหลักฐาน ตัวอย่างเช่นคดีระหว่างนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย (โจทก์) นายพันธ์ศักดิ์ บุญพงษา (จำเลย) คดีนี้ นายทรงชัย ฯ ได้ฟ้องนายพันธ์ศักดิ์ ฯ เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งธนบุรี ให้ชำระเงินกู้พร้อมดอกเบี้ย ซึ่งนายพันธ์ศักดิ์ ฯ ได้กู้เงินนายทรงชัย ฯ โดยนำเช็คมาแลกเงินสดกับนายทรงชัย ฯ หลายงวด ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ครั้นครบกำหนดเช็คทุกฉบับธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน นายทรงชัย ฯ จึงฟ้องขอให้ศาลบังคับให้นายพันธ์ศักดิ์ ฯ ชำระต้นเงินกู้พร้อมดอกเบี้ย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๘,๓๖๗,๐๕๑.๑๐ บาท ในที่สุดคดีนี้ศาลแพ่งธนบุรีได้พิพากษาให้นายพันธ์ศักดิ์ ฯ (จำเลย) ชดใช้เงินกู้และดอกเบี้ยจำนวนดังกล่าวข้างต้นให้แก่ นายทรงชัย ฯ ปรากฏตามสำเนาคำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๓๒๘๕/๒๕๕๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๖๐๓๑/๒๕๕๑ จำเลยมิได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรี คดีดังกล่าวจึงได้ถึงที่สุดแล้ว

จากข้อเท็จจริงและหลักฐานดังกล่าว ย่อมรับฟังได้เป็นยุติว่า นายทรงชัย ฯ ได้เคยนำเงินออกให้ผู้อื่นกู้เป็นประจำบ่อยครั้ง บางครั้งเป็นเงินหลายสิบล้านบาท สำหรับข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้ถูกร้องจะได้นำนายทรงชัย ฯ มาเบิกความยืนยันและแสดงเอกสารเงินฝากในธนาคารที่ประเทศสิงคโปร์ ตลอดจนเงินโอนที่ดินที่รับซื้อฝากและหลุดเป็นกรรมสิทธิ์ของนายทรงชัย ฯ แล้ว และหลักฐานที่มีผู้กู้เงินจากนายทรงชัย ฯ รวมทั้งคำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรีดังกล่าวข้างต้นเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญในชั้นพิจารณาต่อไป

หลักฐานดังกล่าวข้างต้น ย่อมแสดงว่านายทรงชัย ฯ เป็นนักธุรกิจที่มีฐานะดี และทั้งยังเคยออกเงินให้ผู้อื่นกู้เป็นประจำ จึงเป็นผู้ที่มีฐานะดีพอที่จะให้นายกฤษณ์นัทร ฯ กู้ในวงเงิน ๕๐ ล้านบาท ได้อย่างปราศจากข้อสงสัย

ดังนั้น คำวินิจฉัยของคณะกรรมการของผู้ร้องในส่วนนี้ จึงขัดต่อกฎหมายและความเป็นจริงทั้งสิ้น ทั้งยังสะท้อนให้เห็นได้ชัดว่า คณะทำงานของผู้ร้องทั้งหมด มิได้สืบเสาะถึงข้อเท็จจริงในส่วนนี้อย่างถ่องแท้ แต่กลับนำข้อมูลที่ได้รับเพียงเล็กน้อย มาด่วนสรุปแล้ววินิจฉัยให้เป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้อง จึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ถูกร้องอย่างยิ่ง ผู้ถูกร้องจึงขอศาลรัฐธรรมนูญได้หิบบยกข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นขึ้นวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้องในประเด็นนี้ด้วย

ข้อ ๓ ผู้ร้องได้วินิจฉัยในประเด็นสุดท้ายว่า การทำสัญญากู้เงินสามฉบับระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ดังกล่าว ไม่ได้มีการกู้ยืมเงินกันจริง แต่สร้างหลักฐานกันขึ้นมาเพราะเกรงว่าผู้ถูกร้องจะถูกตรวจสอบพบว่า มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในการยื่นบัญชี

แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ เมื่อเปรียบเทียบกับที่เคยยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งในครั้งนั้นผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. รวม ๓ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม มีทรัพย์สินจำนวน ๑๑,๑๕๓,๖๕๖ บาท หนี้สินจำนวน ๖,๓๒๘,๕๘๐.๕๘ บาท

ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๓๓ กรณีพ้นจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สินจำนวน ๘,๕๓๘,๕๐๒.๕๘ บาท มีหนี้สินจำนวน ๓,๓๘๕,๓๕๘.๕๘ บาท ทรัพย์สินสุทธิเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นไว้เมื่อปี ๒๕๒๕ จำนวน ๑,๓๑๖,๘๒๘.๘๘ บาท

ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ (ยุบสภา) กรณีพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สินจำนวน ๓๗,๘๐๕,๒๐๘.๘๘ บาท ไม่มีหนี้สิน ทรัพย์สินสุทธิเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นไว้เมื่อปี ๒๕๓๓ จำนวน ๓๑,๖๕๖,๖๕๐.๘๘ บาท

เมื่อเปรียบเทียบทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ถูกร้องยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. เมื่อปี ๒๕๓๘ กับที่ยื่นต่อผู้ร้องในปี ๒๕๔๐ แล้ว พบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมาก โดยเฉพาะในรายการดังต่อไปนี้

- เงินสดและเงินฝากธนาคาร เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท
- เงินลงทุน เพิ่มขึ้น ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท
- ที่ดิน เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท

จึงฟังว่าการที่แสดงยอดหนี้ไว้ ๔๕ ล้านบาทดังกล่าว ก็เพื่อให้ทรัพย์สินสุทธิที่ยื่นไว้ในปี ๒๕๔๐ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้เมื่อปี ๒๕๓๘ นั่นเอง

ผู้ถูกร้องเห็นว่าคำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ยังคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ สาเหตุที่ผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นคิดจากปี ๒๕๓๘ มาถึงปี ๒๕๔๐ เป็นจำนวนเงินประมาณ ๓๗ ล้านบาท นั้น สืบเนื่องมาจากว่า แต่เดิมการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามรัฐธรรมนูญฉบับเก่าที่ต้องแสดงทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. นั้น เป็นการยื่นทรัพย์สินและหนี้สินเพียงตัวผู้ถูกร้อง โดยลำพังเท่านั้น ต่อมาเมื่อมีประกาศให้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันตามมาตรา ๒๕๑ แล้ว ผู้ถูกร้องจึงมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินรวมทั้งคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้อง สำหรับทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังกล่าวข้างต้นนั้น ผู้ถูกร้องได้รับแจ้งเหตุผลดังนี้

(ก) เงินสดที่เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท นั้น เป็นรายได้หรือกำไรจากการลงทุนซึ่งนางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ภรรยาของผู้ถูกร้องไปร่วมลงทุนในธุรกิจการค้าอสังหาริมทรัพย์ กับนายประธาน พงษ์ศิวกัญ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยได้รับผลกำไรดังกล่าวเป็นเช็คเงินสดธนาคารไทยทุนจำกัด (มหาชน) สาขาพัฒนาพงศ์ เช็คเลขที่ ๒๕๗๖๓๕๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ จำนวนเงิน ๒๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท ผู้ถูกร้องได้ให้นางฉวีวรรณ ฯ (ภรรยา) สลักหลังเช็คให้ผู้ถูกร้อง แล้วนำไปเข้าบัญชีเงินฝากประจำของผู้ถูกร้องที่ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี จำนวน ๒๐ ล้านบาท และนำเข้าบัญชีกระแสรายวันของผู้ถูกร้องที่ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี จำนวน ๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท ทั้งสองบัญชีดังกล่าวได้นำเข้าเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๐ ซึ่งผู้ถูกร้องก็ได้แจ้งและแสดงหลักฐานดังกล่าวของจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องไว้แล้ว ดังหลักฐานที่ผู้ถูกร้องจะได้เสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญในชั้นพิจารณาต่อไป

(ข) เงินลงทุนที่เพิ่มขึ้น ๘ ล้านบาท นั้น สืบเนื่องมาจากผู้ถูกร้องได้นำรายได้จากเงินเดือนและรายได้จากผลประโยชน์ในเงินลงทุนที่นางฉวีวรรณ ฯ (ภรรยาผู้ถูกร้อง) ได้นำเงินไปลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์กับนายประธาน พงษ์ศิวกัญ ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ทรัพย์สินและหนี้สินของนางฉวีวรรณ ฯ ยังไม่ต้องแสดงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. โดยนำไปซื้อหุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) เลขทะเบียนผู้ถือหุ้น ๖๐๐๘๒๘๘๘๖ วันที่ออกใบหุ้น ๓ มิถุนายน ๒๕๓๘ จำนวน ๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ซึ่งผู้ถูกร้องได้แจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องไว้แล้ว ปรากฏตามหลักฐานใบหุ้นที่ผู้ถูกร้องจะได้แสดงต่อศาลรัฐธรรมนูญในชั้นพิจารณาต่อไป

(ค) ที่ดินที่เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท นั้น ผู้ถูกร้องได้นำเงินที่เรียกหนี้คืนจากผู้ที่ยืมเงินผู้ถูกร้องซึ่งผู้ถูกร้องได้แสดงรายการทรัพย์สินไว้ในปี ๒๕๓๘ ว่าผู้ถูกร้องได้ให้บุคคลต่างๆ ยืมไว้เป็นเงิน ๑๐ ล้านบาท ต่อมาเมื่อผู้ถูกร้องได้รับเงินที่ยืมกลับคืนมาแล้ว จึงนำไปซื้อที่ดินที่สนามบินน้ำ ราคา ๕ ล้านบาท นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องได้นำเงินที่ผู้ถูกร้องมีรายได้ประจำปี เงินเดือนและโบนัส นำไปซื้อที่ดินที่อำเภอบางกล้า จังหวัดตะนาวศรี ในราคา ๕๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่ดินที่จังหวัดพิจิตรที่มีเพิ่มขึ้นจำนวน ๕ แปลงนั้น ก็ล้วนเป็นที่ดินที่ผู้ถูกร้องได้รับจากรองจากชาวบ้านในธุรกิจทำไร่ของของผู้ถูกร้อง ส่วนยอดเงินที่รับจากรองไว้ประมาณ ๗,๘๐๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ถูกร้องได้นำเงินสดที่มีอยู่เดิม ๑๐ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องได้แจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินดังกล่าวต่อผู้ร้องไว้แล้วไปจ่ายแก่ผู้จ้าง

ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๓๘ เป็นเงิน ๓๗ ล้านบาทเศษ นั้น จึงมีแหล่งที่มาถูกต้องตามที่ชี้แจงมาแล้วข้างต้น ผู้ถูกร้องจึงไม่ได้ทำหลักฐานการกู้เงิน จำนวน ๕๕ ล้านบาท เพื่อมาแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังที่ผู้ร้องได้วินิจฉัยแต่อย่างใด นอกจากนั้นแล้ว วิญญูชน โดยทั่วไปคงไม่มีใครทำหลักฐานแสดงว่ามีอยู่ของหนี้สินที่ไม่มีอยู่จริงขึ้นมา เพื่อแลกเปลี่ยนการเพิ่มขึ้นของทรัพย์สินเป็นแน่ เพราะหากทำเช่นนั้นแล้วในท้ายที่สุดก็ต้องแสดงให้เห็นว่า หนี้ดังกล่าวจะรับสิ้นไป เพราะเหตุใด เอาทรัพย์สินที่ไทยและได้มาอย่างไรมาชำระหนี้จำนวนดังกล่าว อนึ่ง หนี้สินที่ผู้ถูกร้อง ก่อขึ้นจะมีมากน้อยเท่าไรก็คงไม่อาจทำให้ผู้ถูกร้องรอดพ้นจากการตรวจสอบที่มาของทรัพย์สินที่ เพิ่มขึ้นได้ เช่นแม้ว่าผู้ถูกร้องจะมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่มีหนี้สินเพิ่มขึ้นมากมาย ผู้ถูกร้อง ก็คงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องอธิบายความเป็นมาที่ชอบธรรมของทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังกล่าวนั้นได้ เพราะการตรวจสอบความเป็นมาของทรัพย์สินที่เพิ่มมากขึ้น จะมากน้อยเท่าไรก็ตาม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่า ผู้ถูกร้องมีหนี้สินมากหรือน้อยกว่าทรัพย์สินที่เพิ่มมากขึ้น

คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ นอกจากจะปราศจากมูลความจริงโดยสิ้นเชิงแล้ว ยังเป็น คำวินิจฉัยที่มุ่งปรักปรำให้ร้ายผู้ถูกร้อง โดยปราศจากเหตุผลและไร้คุณธรรม ทำให้กระแสดังกล่าวฝังใจผิด มือคิดเกลียดชังในตัวผู้ถูกร้อง ขณะเดียวกันกระแสดังกล่าวส่วนหนึ่งที่ไม่ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยละเอียด ต่างชื่นชมและใส่ใจต่อผลคำวินิจฉัยของผู้ร้องอย่างออกหน้าออกตา

ข้อ ๔ ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวล้วนขัดกับข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ตลอดจนแนวคำพิพากษาของศาลฎีกา และยังขัดกับหลักตรรกศาสตร์ ดังเหตุผลและรายละเอียดที่ ผู้ถูกร้องได้กล่าวโดยละเอียดแล้วในเบื้องต้น นอกจากนี้ บรรดาสรพเอกสารทั้งหมดที่ผู้ถูกร้องได้เสนอ ต่อผู้ร้องทั้งหมด รวมทั้งเอกสารที่ผู้ร้องได้เรียกมาจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งหมด ผู้ร้องไม่อาจโต้แย้ง หักล้างความมีอยู่จริง ความถูกต้องแท้จริงแห่งเอกสารดังกล่าวได้เลย ผู้ร้องเพียงแต่ตั้งข้อสงสัยไม่น่า เชื่อว่าเอกสารดังกล่าวนั้นทำขึ้นจริง ทั้งๆ ที่ผู้ถูกร้องได้นำสืบยืนยันถึงความถูกต้องแท้จริง และความ มีอยู่จริงแห่งเอกสารนั้นๆ เมื่อผู้ร้องไม่อาจโต้แย้งหรือหาหลักฐานมาทำลายความน่าเชื่อถือของเอกสาร เหล่านั้นได้ ผู้ร้องจึงอยู่ในฐานะที่พึงต้องรับฟังเอกสารเหล่านั้น แล้วนำมาวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้อง แม้ในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญา หากมีกรณีสงสัยศาลยังต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย ซึ่งเป็นหลักการสำคัญที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน

อาศัยเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้ถูกร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยกลับความเห็นของผู้ร้อง โดยวินิจฉัยว่าผู้ถูกร้องมิได้จงใจแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความ อันเป็นเท็จต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๕

ศาลรัฐธรรมนูญได้ออกนั่งพิจารณาเพื่อฟังคำแถลงของผู้ร้อง และผู้ถูกร้อง ตลอดจน
คำเบิกความของพยาน

ผู้ถูกร้องได้นำพยานมาเบิกความและอ้างเอกสารประกอบคำเบิกความ ส่วนผู้ร้องได้อ้างเอกสาร
ประกอบการซักค้านพยาน หลังจากนั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีโอกาสผู้ร้องและผู้ถูกร้องแถลงการณ์
ปิดคดีด้วยวาจา และยื่นคำแถลงการณ์เป็นหนังสือ

คำแถลงการณ์เป็นหนังสือของผู้ร้อง^(๓) มีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑. ที่ผู้ถูกร้องอ้างว่ามีการโอนหนี้ของผู้ถูกร้องจากกรรมการเป็นของบริษัท เอ เอ เอส
ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้จ่ายเงินคืนกรรมการไปหมดแล้ว
จึงต้องถือว่าหนี้เป็นหนี้ของบริษัทนั้น จากการซักค้านการเบิกความของผู้ถูกร้องและพยาน ไม่อาจ
รับฟังได้ว่ามีการโอนหนี้จากกรรมการ ฯ มาเป็นของบริษัท ฯ จริง เพราะ

๑.๑ นายกฤษณ์ พลาฤทธิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด
และนายลิขิต ศิรินารัตน์ ผู้ตรวจสอบภายในของกลุ่มบริษัท ซี ที ไอ ได้อ้างว่าที่ไม่ลงหลักฐานการกู้ยืมเงิน
ของผู้ถูกร้องในเอกสารทางบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เพราะต้องการ
ปกปิดไม่ยอมให้ผู้ใดรู้ เนื่องจากเกรงว่า ผู้ถูกร้องจะเสียชื่อเสียง ข้อเท็จจริงนี้ไม่มีเหตุผล เพราะ
ผู้ถูกร้องเป็นข้าราชการการเมือง มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ได้มีการเปิดเผยบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ซึ่งรวมถึงหลักฐานหนี้ดังกล่าวต่อ
สาธารณชนไปแล้ว ก่อนที่จะมีการทำงานของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประจำปี ๒๕๕๐
ส่งไปยังกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ หรือแม้กระทั่งในงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส
จำกัด ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งบริษัทได้จัดทำขึ้นมาแล้วปรับปรุงให้ปรากฏยอดหนี้ ๕๕ ล้านบาท นั้น
ก็เขียนแต่เฉพาะเพียงว่าลูกหนี้เงินกู้บุคคลภายนอก ไม่มีชื่อผู้ถูกร้องแต่อย่างใด ฉะนั้นกรณีนี้จึงไม่อาจ
จะรับฟังได้

สำหรับงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประจำปี ๒๕๕๒ ซึ่งยื่นต่อกระทรวง
พาณิชย์เมื่อปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ นั้น เป็นงบดุลที่สร้างขึ้นหลังจากที่ผู้ร้องส่งเรื่องให้ศาล
รัฐธรรมนูญวินิจฉัยแล้ว เอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่ฝ่ายผู้ถูกร้องได้พยายามสร้างขึ้นเพื่อสร้างหลักฐาน
ให้เห็นว่าหนี้เงินกู้ ๕๕ ล้านบาท ของผู้ถูกร้องมีอยู่จริงและได้ยื่นต่อศาลพร้อมการสืบพยานนายลิขิต
ศิรินารัตน์ ผู้ตรวจสอบบัญชีภายใน เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยนายลิขิต ศิรินารัตน์

(๓) ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามหนังสือที่ ปช. ๐๐๐๖/๑๕๕ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ได้เบิกความตอบคำถามนายความผู้ถูกร้องว่า งบการเงินปี ๒๕๔๒ ที่ปรับปรุงหนี้เงินกู้ ๔๕ ล้านบาท ดังกล่าว เข้าไปในบัญชีนั้น ได้ผ่านการตรวจสอบและรับรองความถูกต้องในการปรับปรุงรายการทางบัญชี จากนางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแล้ว แต่จากการตรวจสอบเอกสารดังกล่าวพบว่า นางรัชณี พิษพงษ์ ได้รับรองโดยมีเงื่อนไขสรุปว่า รายการทางการเงินที่ได้มีการบันทึกทางบัญชีโดยปกติทั่วไปของบริษัท ผู้สอบบัญชีได้ทำการตรวจสอบตามมาตรฐานการตรวจสอบบัญชีที่รับรองทั่วไปแล้ว เห็นว่าถูกต้อง เว้นแต่รายการกู้ยืมเงินตามวรรคสาม คือการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท

ดังนั้น จึงฟังได้ว่านางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีไม่เชื่อถือไม่รับรองยอดหนี้ ๔๕ ล้านบาท ดังกล่าว ขนาดผู้สอบบัญชีบริษัทเองยังไม่เชื่อถือและรับรองยอดหนี้ ๔๕ ล้านบาท ดังกล่าว จะให้บุคคลภายนอกเชื่อถือได้อย่างไร

๑.๒ การอ้างยอดหนี้ดังกล่าว โดยไปทำบัญชีลดยอดหนี้กรรมการลงและได้เอาหลักฐาน รายการบัญชีดังกล่าว มายืนยันว่ามีการคืนเงินกรรมการไป ๕ ครั้ง เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท และอ้างว่าการคืนเงินให้กับกรรมการ ๕ ดังกล่าวเป็นการรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท มาเป็นของบริษัท นั้น จากการตรวจสอบหลักฐานทั้งหมดปรากฏว่า การกู้ยืมเงินกรรมการและการจ่ายคืนดังกล่าว เป็นธุรกรรมปกติของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด กล่าวคือ

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๑๑๗,๘๑๑,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๑๑๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๒๑,๐๘๘,๐๕๓ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๖๗,๗๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๖๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท

และปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๗๓,๖๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๖๖,๖๕๐,๐๐๐ บาท

ยอดเงินที่อ้างว่าคืนกรรมการ ๕ ครั้ง ก็ไปหักจากยอดเงินที่ยืมมาและลดยอดไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าก่อนคืนเงินกรรมการ ๕ ตามอ้าง บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นลูกหนี้กรรมการ ๕ อยู่ ๑๘ ล้านบาท เมื่อนำเงิน ๔๕ ล้านบาท ไปหักกลมลบกันแล้ว บริษัทเป็นลูกหนี้กรรมการ ๕ อยู่ ๑๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะถ้ายอดหนี้ ๔๕ ล้านบาท มีอยู่จริงและโอนมาเป็นของบริษัทแล้ว บริษัทต้องตั้งยอดลูกหนี้ ๔๕ ล้านบาท ไว้ในบัญชีของบริษัท ซึ่งหากเกรงว่าถ้าใส่

ชื่อผู้ถูกร้องลงไป ผู้ถูกร้องจะเสียหายก็ใส่ชื่อกรรมการ ฯ ลงไปก็ได้ นอกจากนั้น ในช่วงระยะเวลาที่ใช้เงินค้ำประกันกรรมการ ฯ ดังกล่าว ก็มีการยืมเงินกรรมการ ฯ เข้ามาใหม่อีกด้วย โดยตลอดปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ยืมเงินจำนวน ๑๓ ครั้ง เป็นเงิน ๖๗,๗๕๐,๐๐๐ บาท หากการใช้เงินค้ำประกันกรรมการ ฯ จำนวน ๔๕ ล้านบาท เป็นการรับโอนหนี้ผู้ถูกร้องมาเป็นหนี้ของบริษัทไม่เกี่ยวข้องกับเงินยืมกรรมการ ฯ ตามปกติแล้วจะนำยอดเงินค้ำประกันกรรมการ ฯ ๔๕ ล้านบาท ไปตัดจากหนี้เงินยืมกรรมการตามปกติไม่ได้ แต่ปรากฏว่า มีการหักกลบลบหนี้กันตามปกติจนกระทั่งสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เหลือเป็นลูกหนี้กรรมการ ฯ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๑.๓ กรณีที่นายลิขิต ศิรินารัตน์ อ้างว่ารู้ว่ายอดเงิน ๑๐ รายการ ในบัญชีแยกประเภทเงินยืมกรรมการ ฯ เป็นการใช้จ่ายเงินกรรมการ ฯ เพื่อรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท เพราะมีหลักฐานของบริษัทแตกต่างจากการใช้ค้ำประกันกรรมการ ฯ ในธุรกรรมปกติ โดยอ้างว่าหนี้จำนวน ๔๕ ล้านบาทนี้ ในใบสำคัญจ่ายเงินจะมีคำว่า V.I.P. ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารต้องเห็นตรวจสอบ นางกัญญารีย์ จันทรวงศ์ เป็นผู้เซ็นรับเงิน และได้นำเอกสารดังกล่าวมาขึ้นประกอบในการเบิกความเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ นั้น เอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่ไม่เคยแสดงในที่ใดมาก่อน กลุ่มบุคคลที่ลงนามในเอกสารเป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่ในบริษัทนั่นเอง ฉะนั้นการทำเอกสารดังกล่าวเชื่อได้ว่าเป็นการกระทำขึ้นเพื่อนำมาขึ้นต่อศาลรัฐธรรมนูญหลังจากที่ผู้ร้องได้พิจารณาวินิจฉัยหนี้ดังกล่าวแล้ว เพราะไม่มีบุคคลใดล่วงรู้และไม่เคยนำมายื่นให้ผู้ร้อง ยื่นแต่เพียงบัญชีทั่วไปของการยืมเงิน ซึ่งเป็นรายการรวบยอดเท่านั้น

๒. ได้มีการอ้างว่า เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๐ หุ่นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ที่นำมาค้ำประกันหนี้เงินกู้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ราคาตกทำให้หลักประกันหนี้ ๔๕ ล้านบาทลดลง จึงได้มีการโอนหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของนางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ จำนวน ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น มาค้ำประกันเพิ่มนั้น ถ้าฟังแต่เพียงคำกล่าวอ้างดังกล่าว ก็ดูน่าเชื่อถือ แต่จากการตรวจสอบเอกสารและข้อมูลของบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว การโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ดังกล่าว เป็นการโอนหุ้นที่นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ โอนขาดหรือโอนขายให้กับนางกัญญารีย์ จันทรวงศ์ และฝ่ายผู้ถูกร้องได้นำเอาเรื่องนี้มาผูกโยงให้นำเชื่อถือเท่านั้น กล่าวคือ

๒.๑ นายลิขิต ศิรินารัตน์ อ้างว่าเป็นผู้เสนอแนะ และตรวจสอบงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ก่อนที่จะมีการโอนหุ้นว่ามีความมั่นคงหรือไม่ โดยตรวจสอบงบดุลปี ๒๕๓๕ ปรากฏว่าหุ้นมีราคาตามบัญชีสูงกว่าราคาตามมูลค่าหุ้น นอกจากนั้นยังตรวจสอบถึงทรัพย์สินของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ด้วย ซึ่งปรากฏว่ามีที่ดินและอาคารมูลค่า ๕๓ ล้านบาทเศษ และนายลิขิต

ศิรินารัตน์ ยังได้เสนอให้กรรมการฯ ตรวจสอบสถานที่ตั้งของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ว่า มีอยู่จริงหรือไม่ด้วย ซึ่งกรรมการบริษัทก็สั่งดำเนินการตามความเห็นของนายลิขิต ศิรินารัตน์ นั้น พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ เพราะจากงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ปี ๒๕๓๖ - ๒๕๓๘ ปรากฏว่าปี ๒๕๓๖ บริษัทขาดทุน ๓๑,๘๖๘.๘๐ บาท ปี ๒๕๓๗ ขาดทุน ๑๖,๘๐๕ บาท ปี ๒๕๓๘ ขาดทุน ๘,๘๐๐ บาท และเพิ่มกำไรเมื่อปี ๒๕๓๙ เพียง ๑๔๑,๔๐๗ บาท ต่อมาปี ๒๕๔๐ ก็ขาดทุนอีก ฉะนั้น ถ้าจะพิจารณาด้วยความรอบคอบและบริสุทธิ์ใจเพื่อดูสถานะของบริษัทจริงแล้ว คงไม่พิจารณาเฉพาะหลักทรัพย์ที่เป็นที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเท่านั้น ต้องพิจารณาหนี้สินด้วย ดังจะเห็นได้จากงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ในงวดปีต่าง ๆ ดังนี้

ปี ๒๕๓๖ บริษัทมีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมูลค่ารวม ๒๑,๑๐๖,๐๐๐ บาท แต่ก็เป็น ลูกหนี้กรรมการ ฯ ๒๐,๑๓๒,๘๖๘.๘๐ บาท

ปี ๒๕๓๗ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมูลค่ารวม ๓๓,๗๗๖,๕๗๗.๓๕ บาท แต่ก็เป็น ลูกหนี้กรรมการ ฯ ๓๓,๑๔๔,๒๕๕.๑๕ บาท

ปี ๒๕๓๘ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมูลค่ารวม ๕๓,๘๕๕,๕๗๗.๓๕ บาท แต่ก็เป็น ลูกหนี้กรรมการ ฯ ๕๓,๘๐๕,๐๕๖.๘๕ บาท

ปี ๒๕๓๙ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมูลค่ารวม ๕๓,๘๕๕,๕๗๗.๓๕ บาท แต่ก็เป็น ลูกหนี้กรรมการ ฯ ๖๘,๓๕๒,๒๘๑.๕๘ บาท

ปี ๒๕๔๐ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมูลค่ารวม ๕๓,๘๕๕,๕๗๗.๓๕ บาท แต่ก็เป็น ลูกหนี้กรรมการ ฯ ๖๕,๒๖๖,๑๖๕.๐๕ บาท

จะเห็นได้ชัดว่า การที่อ้างว่ามีที่ดินเพิ่มขึ้นแต่ละปีนั้น ก็แสดงว่าไปกู้เงินจากกรรมการ ฯ มาซื้อที่ดินและยังไม่ดำเนินการกิจการใดๆ และจากผลประกอบการ บริษัทไม่ได้ดำเนินงานอะไรเลย และมีผลการดำเนินการขาดทุนสุทธิมาตลอด เมื่อเปรียบเทียบระหว่างทรัพย์สินและหนี้สินแล้ว จะเห็นได้ว่าทรัพย์สินและหนี้สินมีจำนวนใกล้เคียงกัน ประเด็นนี้จึงเป็นประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า นายลิขิต ศิรินารัตน์ ในฐานะเจ้าหน้าที่การเงินนั้นได้พิจารณาถึงสถานะการเงินของบริษัทนี้อย่างไร เพราะขาดทุน ติดต่อกันมาตลอด

๒.๒ กรณีนายลิขิต ศิรินารัตน์ อ้างว่ากรรมการ ฯ ให้ไปขอภาพถ่ายสถานที่ตั้งบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เพื่อตรวจสอบว่ามีอยู่จริงหรือไม่นั้น กรณีนี้ผิดข้อเท็จจริงและรับฟังพยานปากนี้ ไม่ได้อย่างสิ้นเชิง เพราะข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรรมการ ฯ และผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นกรรมการของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ด้วย กล่าวคือ

นายพิรพล อิศราประสาธ ผู้ดำเนินการฝ่ายบริหารบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์และนายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด โดยถือหุ้นประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงไม่มีเหตุใดๆ ที่จะต้องไปตรวจสอบและถ่ายภาพที่ตั้งของบริษัทที่สร้างกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้ออ้างของนายลิขิต ศิรินาวรัตน์ จึงฟังไม่ขึ้น

๒.๓ เรื่องการโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของนางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ให้นางกัญญรีย์ จันทรวพวงศ์ นั้น นายลิขิต ศิรินาวรัตน์ ให้การว่าไม่สามารถโอนหุ้นดังกล่าวมาเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยตรงได้ เนื่องจากไม่ได้ตั้งผู้ถูกร้องเป็นลูกหนี้จึงต้องโอนหุ้นดังกล่าวให้นางกัญญรีย์ จันทรวพวงศ์ ในฐานะตัวแทน (Proxy) ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และให้นางกัญญรีย์ จันทรวพวงศ์ ทำสัญญาโอนหุ้นดังกล่าวให้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด อีกครั้ง แต่จากการตรวจสอบ นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ กิติ นางกัญญรีย์ จันทรวพวงศ์ กิติ ผู้ถูกร้องกิติ ไม่ปรากฏชื่อเป็นลูกหนี้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แต่อย่างใด บุคคลดังกล่าวจึงอยู่ในฐานะเดียวกัน ซึ่งนางกัญญรีย์ จันทรวพวงศ์ ทำหลักฐานโอนหุ้นให้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ก็ย่อมจะทำหลักฐานโอนหุ้นให้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่โดยตรงได้เช่นเดียวกัน

ดังนั้น ถ้อยคำของนายลิขิต ศิรินาวรัตน์ ที่เบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่น่าเชื่อถือ และรับฟังไม่ได้ทั้งสิ้น

๒.๔ หนี้ของผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ถ้ามีจริง ตามหลักฐานทำสัญญากันไว้ ๕ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จะถึงกำหนดชำระหนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ การสอบสวนปรากฏว่าบุคคลกลุ่มนี้ทั้งหมด ก็รู้จักคุ้นเคยกันมานานนับสิบปี การกู้เงิน ๔๕ ล้านบาท ได้มีการรับเงินกันไปตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่อ้างโดยไม่มีหลักประกัน ฉะนั้น ในฐานะที่เป็นคนรู้จักกัน เมื่อโอนหนี้มาเป็นของบริษัท ฯ มีหลักประกันเป็นหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ตามที่อ้าง ย่อมเป็นหลักประกันที่เพียงพอ จึงไม่มีเหตุผลที่จะไปขอนำหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มาเป็นหลักประกันเพิ่มอีก

๓. ตามที่ผู้ถูกร้องอ้างในคำแถลงการณ์ว่า เงินที่ฝากเข้าบัญชีเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ จำนวน ๒๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท นั้น เป็นเงินกำไรจากการที่นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ภรรยา ได้ไปลงทุนร่วมกับนายประธาน พงษ์ศิวากัย นั้น จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่านายประธาน พงษ์ศิวากัย มีเงินลงทุนในบริษัทต่างๆ จำนวน ๑๑ บริษัท ได้แก่ บริษัท กรีเอทีฟ ทัวร์ส (ไทยแลนด์)

จำกัด บริษัท แอร์ทรานแพรวอด จำกัด บริษัท พี. ที. เอส ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด
สระวายน้ำสายทิพย์ บริษัท สายทิพย์ ฟลาวเวอร์ จำกัด บริษัท เบสิกโปร จำกัด บริษัท พีดับบลิว
เอสเดส จำกัด บริษัท โอ. เอ. ที พับลิชชิ่ง (ไทยแลนด์) จำกัด และบริษัท สายทิพย์ ไอ. ซี. ดี จำกัด
ในจำนวน ๑๑ บริษัทดังกล่าว มีชื่อ นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ถือหุ้นเพียงบริษัทเดียวคือ
บริษัท แอร์ทรานแพรวอด จำกัด ถือหุ้นจำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น มูลค่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และ
การดำเนินกิจการของบริษัทนี้ ปรากฏผลประกอบการตั้งแต่ปี ๒๕๓๖ - ๒๕๔๐ ขาดทุนสุทธิ
๑๘๗,๗๒๗.๐๖ บาท และผลการดำเนินงานของทั้ง ๑๑ บริษัท ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ถึงปี
พ.ศ. ๒๕๔๐ ขาดทุนสุทธิรวมกันประมาณ ๔๘๒ ล้านบาท

ในการตรวจสอบแบบแสดงรายการภาษีเงินได้ของนายประธาน พงศ์ศิวกัญย์ ปรากฏว่า
มีเงินได้พึงประเมินปีละ ๘ แสนบาท

การตรวจสอบภาษีเงินได้ของผู้ถูกร้องปรากฏว่า ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ คู่สมรสไม่มีเงินได้ ปี
พ.ศ. ๒๕๓๙ คู่สมรสมีเงินได้ขยับรวมกันเป็นเงิน ๓,๕๔๕,๕๕๓.๖๗ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ แจ้งว่า
คู่สมรสไม่มีเงินได้ และทั้งปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และปี พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้น ผู้ถูกร้องแจ้งรายได้เพื่อประเมิน
ภาษีเพียง ๑,๒๓๘,๕๕๐.๗๐ บาท และ ๑,๑๑๖,๐๐๐ บาท ตามลำดับ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามียอดเงิน
๒๑ ล้านบาทเศษแต่อย่างใด

ดังนั้น เงิน ๒๑ ล้านบาทเศษดังกล่าว จึงเป็นเงินที่ไม่มีหลักฐานที่มาจากการลงทุนตามที่
กล่าวอ้าง

๔. ประเด็นสำคัญของเรื่องที่ว่าฐานของมูลหนี้เดิมไม่ได้เกิดจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้
เซอร์วิส จำกัด แต่มาจากการกู้เงินจากนายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ ประมาณ ๕๐ ล้านบาท นายกฤษณ์นทร์
พลาฤทธิ์ ไม่มีเงินจึงไปขอยืมจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย มาให้ โดยมีการจ่ายเงินกัน ๑๓ ครั้ง
ครั้งแรกเป็นเงินของนายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ เป็นเงินสดจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท อีก ๑๒ ครั้ง
เป็นเงินกู้ ที่นายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ ไปยืมจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย โดยมีการทำหลักฐานว่า
นายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ รับเงินยืมจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ดังต่อไปนี้

วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕

จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕

จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

* ผู้ร้องกล่าวในคำแถลงการณ์ว่านายประธาน พงศ์ศิวกัญย์ มีเงินลงทุนในบริษัทต่างๆ จำนวน ๑๑ บริษัท แต่ตาม
เอกสารคำแถลงการณ์ ฯ ของผู้ร้อง (หน้า ๗) ระบุชื่อบริษัทต่างๆ ดังกล่าวจำนวนเพียง ๕ บริษัทเท่านั้น

วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕	จำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕	จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕	จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

เงินจำนวนดังกล่าวนี้ นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ อ้างว่าไปรับเงินสดจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ในวันดังกล่าว จากนั้นก็นำไปให้นายอภัย ระติสุนทร แล้วนายอภัย ระติสุนทร ก็นำไปให้ผู้ถูกร้องที่บ้านสนามบินน้ำ ผู้ถูกร้องก็เรียกนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ มารับเป็นเงินซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด โดยมีการทำหลักฐานว่านายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ รับเงินจากผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นวันเดียวกันในแต่ละงวดตรงกันหมด

จากการเบิกความของนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ตอบคำถามค้ำของฝ่ายผู้ร้อง นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ รับว่ารับเงินสดจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ตอนบ่าย และตอนเย็นประมาณ ๕ - ๖ โมงเย็น นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ จะต้องเอาเงินสดใส่กระเป๋าและขับรถนำไปให้นายอภัย ระติสุนทร ที่บริษัท บางกอกดาต้าเซ็นเตอร์ จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณสนามม้าบางเลี้ยว หรือบางครั้งนายอภัย ระติสุนทร บอกให้เอาไปฝากลูกสาวของนายอภัย ระติสุนทร ซึ่งทำงานอยู่กับนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ที่บริษัท ซี ที ไอ ทาวเวอร์ จำกัด ลูกสาวของนายอภัย ระติสุนทร ก็เอาเงินนั้นไปให้นายอภัย ระติสุนทร จากนั้นนายอภัย ระติสุนทร ก็ขับรถเอาไปให้ผู้ถูกร้องที่บ้าน ถ้านายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ รับเงินในตอนเย็น กว่านายอภัย ระติสุนทร จะขับรถไปถึงบ้านผู้ถูกร้อง จะเป็นเวลาที่นาฬิกา และผู้ถูกร้องจะเรียกนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ มารับเงินนั้น จะเป็นเวลาที่นาฬิกา ซึ่งเป็นไปได้หรือไม่ที่จะต้องดำเนินการดังกล่าว ถ้าเป็นเรื่องจริง

นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ให้การว่าไปที่บ้านผู้ถูกร้องที่สนามบินน้ำเป็นประจำ แต่ผู้ถูกร้องบอกว่าเงินจำนวนนี้ไม่ให้เอาไปให้ที่บ้านด้วยตนเอง แต่ให้เอาไปฝากคนกลางคือนายอภัย ระติสุนทร สำหรับเหตุผลที่ต้องนำเงินไปมอบให้นายอภัย ๙ นั้น นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ เบิกความต่อศาลว่า

ผู้ถูกร้องแจ้งว่าบางครั้งอาจไม่อยู่บ้าน เมื่อพิเคราะห์แล้วเห็นว่า หากผู้ถูกร้องไม่อยู่บ้าน การที่นายอภัย ระติสุนทร หรือนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ จะเอาเงินไปให้ก็ย่อมไม่พบกับผู้ถูกร้องเช่นกัน ถ้าจะต้องเอาเงินไปให้แล้ว นายกฤษนันท์ ฯ ก็สามารถเอาไปให้ผู้ถูกร้องได้โดยไม่ต้องผ่านนายอภัย ระติสุนทร ประการสำคัญก็คือ เงินสดที่เอาไปนั้น บางครั้งมีจำนวนสูงถึง ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท คนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มเดียวกัน ถ้ามีการกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท เพื่อไปซื้อหุ้นกันจริงก็จะซื้อหุ้นได้โดยผ่านไปให้นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ได้เลย ไม่จำเป็นต้องถือเงินสดส่งมอบเป็นทอดๆ ดังเช่นที่มีการกล่าวอ้าง

การอ้างว่ามีการส่งมอบและรับมอบเงินกันเป็นทอดๆ ผ่านบุคคลต่างๆ ๔ - ๕ คน นั้น ถ้าพิจารณาแล้วจะเห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างบุคคลให้มีจำนวนมาก เพื่อให้มีพยานมารับรู้เรื่องดังกล่าว เพื่อชี้ให้เห็นว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องจริงหรือน่าเชื่อถือมากกว่าจะมีผู้รับรู้เพียงสองคนระหว่างผู้ยืมและผู้ให้ยืมเท่านั้น แต่ถ้าพิจารณาถึงเหตุผลแล้ว จะเห็นว่าการส่งมอบและรับมอบเงิน ซึ่งอ้างว่าเกิดขึ้นในวันเดียวกันนั้น กว่านายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ จะนำเงินไปให้นายอภัย ระติสุนทร คนกลางที่บริษัท บางกอกดาต้าเซ็นเตอร์ จำกัด จนถึงผู้ถูกร้องเรียกนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ มารับเงินที่บ้านสนามบินน้ำ จะเป็นเวลาที่นาฬิกา บุคคลดังกล่าวล้วนเป็นบุคคลกลุ่มเดียวกัน รู้จักคบค้าสมาคมกันมานานนับสิบปี และเป็นการกู้ยืมเงินจากคนภายในกลุ่มนั้น เพื่อนำมาซื้อหุ้นเพิ่มทุนในบริษัทของคนในกลุ่มเดียวกัน ทั้งมีการกล่าวอ้างว่ามีการดำเนินการหลายๆ อย่าง ที่พิจารณาแล้วไม่มีเหตุผลและไม่น่าเชื่อถือเพราะ เป็นไปไม่ได้ เช่น ให้ยืมครั้งแรกอ้างว่าเชื่อใจจึงไม่ทำสัญญา ต่อมากล่าวอ้างว่ากลัวผิดพลาดจึงให้ทำสัญญา แต่ทำเป็นโอนหนี้ให้บริษัท ฯ โดยให้มีหลักประกัน และเมื่อหลักประกันมีมูลค่าลดลงก็เรียกหลักประกันเพิ่ม การเรียกหลักประกันเพิ่มก็ทำถึงขนาดไปถ่ายภาพที่ตั้งบริษัทที่พวกเขาของตนเองเป็นเจ้าของมาประกอบการพิจารณา

หลักฐานการรับเงินระหว่างนายทรงชัย อัจฉริยะรัฐชัย กับนายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ และระหว่างผู้ถูกร้องกับนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ซึ่งอ้างว่าทำหลักฐานดังกล่าวในวันที่มีการส่งมอบเงินทำหลักฐานกัน ๑๓ ครั้ง เป็นการทำหลักฐานต่างวัน ต่างเวลา แต่ปรากฏว่ามีข้อความตรงกันทุกฉบับ แม้กระทั่งวรรคตอน จะต่างกันเฉพาะจำนวนเงินเท่านั้น และเป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งว่า ในใบรับเงินที่นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ เป็นผู้รับเงินจากนายทรงชัย อัจฉริยะรัฐชัย ทั้ง ๑๒ ฉบับ หลังอักษรคำว่า “จำนวนเงิน” ซึ่งต่อด้วยตัวเลข ๕,๐๐๐,๐๐๐.-, ๒,๐๐๐,๐๐๐.-, ๔,๐๐๐,๐๐๐.- ทุกฉบับ จะไม่มีคำว่า “บาท” ต่อท้าย ใบรับเงินที่นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ รับจากผู้ถูกร้อง คำว่า “บาท” ซึ่งควรต่อท้ายจำนวนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐.-, ๒,๐๐๐,๐๐๐.- หรือ ๔,๐๐๐,๐๐๐.- ทุกฉบับ จะไม่อยู่ต่อ

ข้อความตัวเลขดังกล่าวในบรรทัดเดียวกัน แต่จะมาอยู่ในบรรทัดถัดมาทุกฉบับ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดปกติของการจัดพิมพ์เอกสารหลักฐานดังกล่าว ต่างวัน ต่างเวลากัน ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และหากเป็นการพิมพ์ข้อความดังกล่าวโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะเก็บข้อมูลเรื่องนี้ในแผ่นบันทึกข้อมูล (disket) สำหรับเครื่องคอมพิวเตอร์

กรณีผู้ถูกร้องได้นำเช็ค ๑๓ ฉบับ อ้างต่อศาลรัฐธรรมนูญในคำแถลงแก้ข้อกล่าวหาว่าได้มีการนำเช็คไปขึ้นเงินจำนวน ๑๓ ฉบับ เป็นเงิน ๔๕,๕๑๒,๕๐๐ บาท ซึ่งต่อมาขอถอน ๑ ฉบับ เหลือ ๑๒ ฉบับ เป็นเงิน ๔๓,๐๖๖,๕๐๐ บาท และในชั้นพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ อ้างว่า เงินที่ให้ยืมนั้นให้คนไปเบิกเงินตามเช็คจากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เช็คดังกล่าวเป็นเช็คเงินสด ลงวันที่เดียวกันกับที่ลงหลักฐานการรับเงินระหว่างนายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ กับนายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ ซึ่งกรณีการกู้ยืมเงินและการส่งมอบเงินกันนี้ มีประเด็นที่ต้องพิจารณา ดังนี้

๔.๑ การอ้างว่าการกู้เงินดังกล่าวบุคคลในกลุ่มไม่ทราบเรื่องกันเลย กล่าวคือ นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ก็ไม่ทราบว่าเงินที่นายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ ยืมนั้น นายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ นำไปให้ผู้ถูกร้องยืมอีกต่อหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้ไม่อาจรับฟังได้ เพราะทั้งนายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ผู้ถูกร้องนายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ และนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ต่างรู้จักคบค้าสมาคมกันมานานนับสิบปี จึงเป็นไปได้ที่จะปกปิดไม่ให้รู้และไม่ให้ทราบว่าเงินที่เอาไปให้ผู้ถูกร้องยืมนั้น มาจากนายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ นอกจากนี้ นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ยังบอกความต่อศาลในการซักค้านของฝ่ายผู้ร้องว่าถ้าผู้ถูกร้องมาขอู้จากตน ก็ไม่แน่ใจว่าจะให้ยืมหรือไม่เพราะไม่กล้า ซึ่งถ้าพิจารณาจากพฤติกรรมของนายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าคนกลุ่มนี้มีความสนิทสนมกันขนาดนายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ มาขอู้ก็ยังไม่ให้ แต่ผู้ถูกร้องมาขอู้กลับไม่กล้า จึงเห็นว่าพยานปากนี้ไม่อาจรับฟังได้

๔.๒ การกู้เงินไปลงทุนซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ ให้การว่าไม่ทราบเลยว่าผู้ถูกร้องขอู้เงินไปทำอะไร ทั้งๆ ที่ บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นั้นมีผู้ถือหุ้นรายใหญ่คือ กรรมการและผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด คือนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ นายอนุรักษย์ อินทรภูวศักดิ์ และนายพีรพล อิศราประสาธต์ ดังนั้น จึงแสดงว่าผู้ถูกร้องกู้เงินจากกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไปซื้อหุ้นอีกบริษัทหนึ่งซึ่งก็เป็นของกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นั่นเอง จึงเป็นไปได้ที่กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้ง ๓ คน จะไม่รู้

๔.๓ กรณีที่อ้างว่าไปซื้อหุ้น บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด โดยมอบเงินให้นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ไป นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการของผู้อยู่ร้องว่าเงินดังกล่าวเอาไปใช้ในภารกิจส่วนตัวทั้งหมด ไม่ได้เอาเข้าบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด และไม่ได้เอาเข้าฝากในบัญชีธนาคารใด ซึ่งในชั้นเบิกความต่อศาล ผู้ถูกร้องได้เบิกความว่า เงิน ๕๕ ล้านบาทดังกล่าว จ่ายให้กับผู้ถือหุ้นไม่ได้จ่ายให้กับบริษัท ฯ ดังนั้น เงินจึงไม่เข้าบริษัท ฯ กรณีนี้ฟังดูเป็นทำนองว่ามีการเพิ่มทุนบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จาก ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท และผู้ถือหุ้นเดิมได้ซื้อหุ้นตามอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นตามกฎหมายและผู้ถูกร้องก็เอาเงินไปให้กับผู้ถือหุ้นเดิมและรับโอนหุ้นมา

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๒๒ บัญญัติไว้ว่า “บรรดาหุ้นที่ออกใหม่นั้นต้องเสนอให้แก่ผู้ถือหุ้นทั้งหลายตามส่วนจำนวนหุ้นซึ่งเขาถืออยู่ คำเสนอเช่นนี้ ต้องทำเป็นหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ถือหุ้นทุกๆ คน ระบุจำนวนหุ้นให้ทราบว่าผู้ใดชอบที่จะซื้อได้ที่หุ้น และให้กำหนดวันว่าถ้าพ้นวันนั้นไปมิได้มีคำสนองมาแล้วจะถือว่าเป็นอันไม่รับซื้อ เมื่อวันที่กำหนดล่วงไปแล้วก็ดี หรือผู้ถือหุ้นได้บอกมาว่าไม่รับซื้อหุ้นนั้นก็ดี กรรมการจะเอาหุ้นเหล่านั้นขายให้แก่ผู้ถือหุ้นคนอื่นหรือจะรับซื้อไว้เองก็ได้” แต่จากการตรวจสอบบัญชีผู้ถือหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนเพิ่มทุนปรากฏว่า นายพิรพล อิศราประสาธต์ ถือหุ้นจำนวน ๔,๕๕๕ หุ้น นางสาววิชุดา ศรีรัตนประภาส ถือหุ้นจำนวน ๑ หุ้น นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ถือหุ้นจำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น นางสาวกนกพร ไชยสิทธิ์สุนทร ถือหุ้นจำนวน ๑ หุ้น นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ถือหุ้นจำนวน ๑,๕๕๕ หุ้น นายกิติ สินธุเสก ถือหุ้น จำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น และนายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ ถือหุ้นจำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น ซึ่งถ้ามีการเพิ่มทุนจาก ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท แล้วมีการเพิ่มทุนกันตามสัดส่วนของผู้ถือหุ้นเดิม นายพิรพล อิศราประสาธต์ ต้องมี ๒๕๕,๕๕๐ หุ้น นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ก็จะมีเพิ่มเป็น ๖๐,๐๐๐ หุ้น นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ก็จะมีเพิ่มเป็น ๑๑๕,๕๕๐ หุ้น แต่ไม่ปรากฏหุ้นดังกล่าวในทะเบียนหุ้นที่จัดแจ้งต่อกระทรวงพาณิชย์ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างไร ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการจดทะเบียนหุ้นโดยมีชื่อ นางจวีวรรณ ขจรประศาสน์ และบุตรทั้ง ๔ คน เข้าไปถือหุ้นเกือบจะทั้งหมดรวม ๕๕๕,๕๕๕ หุ้น ฉะนั้น ถ้าหากเข้าไปซื้อหุ้นก็ต้องมีการโอนหุ้นจากผู้ถือหุ้นเดิม แต่กรณีนี้ไม่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงใบหุ้นเดิมแล้วมีการเปลี่ยนชื่อผู้ถือหุ้นแต่อย่างใด

๔.๔ กรณีที่กล่าวอ้างว่าขอขยืมเงินเพื่อซื้อหุ้นในวงเงิน ๕๐ ล้านบาท ซึ่งนายกฤษณ์นรินทร์ พลาฤทธิ์ ให้การว่า การที่ทขอยจ่ายเงินเป็นงวดๆ นั้น ก็เป็นไปตามความต้องการของผู้ถูกร้องที่กำหนดมาให้จ่ายเงินเป็นงวดๆ และไม่เท่ากัน ตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ บางงวดเป็นเงิน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท บางงวดเป็นเงิน ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท และรวมแต่ละเดือนก็ไม่เท่ากัน

เช่นเดือนเมษายน จำนวน ๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท เดือนพฤษภาคม จำนวน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เดือนมิถุนายน ไม่มีการยืม เดือนกรกฎาคม จำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเดือนสิงหาคม จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท พิจารณาดูแล้วเห็นว่า ถ้าเป็นการยืมเงินซื้อหุ้นกันจริง ไม่มีหลักฐานระบุว่าต้องทยอยจ่ายเงินค่าหุ้นดังกล่าวและถ้าจะทยอยจ่ายก็น่าจะทยอยจ่ายเป็นงวดในยอดเงินที่เท่ากันทุกงวด ทุกเดือน และไม่มีเหตุผลใดที่บางงวดต้องมีเศษ ๕๐๐,๐๐๐ บาท และถ้าจะยืมเงินกันจนครบจำนวน ๕๐ ล้านบาท ตามที่อ้างก็น่าจะไม่มีปัญหา เพราะนายกฤษณ์เทร์ พลาฤทธิ์ และนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ไม่เคยปฏิเสธ เหตุใดจึงกู้ยืมเพียง ๔๕ ล้านบาท นอกจากนั้น ที่อ้างว่าคู่เพื่อนำไปซื้อหุ้นเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด หุ้นที่ซื้อในนามของภรรยาและบุตรก็มีมูลค่ารวมเกือบ ๖๐ ล้านบาท ไม่ใช่ ๔๕ ล้านบาท แม้ต่อมาผู้ถูกร้องจะอ้างในศาลรัฐธรรมนูญว่านายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ได้ขอให้โอนหุ้นที่ซื้อไว้ในนามของบุตรคืนให้ นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ เป็นเงิน ๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงคงเหลือหุ้นในนามของบุตรผู้ถูกร้องจำนวนประมาณ ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท แล้วคิดเป็นเงินค่าหุ้นของภรรยาและบุตรประมาณ ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ได้คืนเป็นเงินสดให้ผู้ถูกร้องจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น จากการตรวจสอบเอกสารหลักฐานปรากฏว่ามีการโอนหุ้นของบุตรของผู้ถูกร้องไปให้ นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ เพียงมูลค่า ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท (๘๐,๐๐๐ หุ้น) ส่วนอีก ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท (๘๐,๐๐๐ หุ้น) โอนให้แก่ นายกิติ สินธุเสก กรรมการบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด อีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างในศาลรัฐธรรมนูญค่าให้การของผู้ถูกร้องจึงไม่อาจรับฟังได้ และผู้ถูกร้องไม่อาจนำหุ้นของ นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ มาคำนวณรวมกับหุ้นที่เหลือของบุตรได้ เนื่องจากขณะนั้นได้มีการโอนหุ้นของ นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ไปให้แก่ นางกัญญารีย์ จันทรวนพงศ์แล้ว

๔.๕ สำหรับเรื่องเช็คนั้น นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ไม่เคยกล่าวในชั้นให้ถ้อยคำต่อผู้ร้อง และจากการตอบคำถามค้านของฝ่ายผู้ร้อง นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ก็ให้การรับว่าในชั้นให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องไม่ได้กล่าวอ้างเรื่องเช็ค ซึ่งจากการตรวจสอบเช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ ปรากฏว่ามียอดเงินตามเช็คไม่ตรงกับยอดเงินยืมที่กล่าวอ้างเป็นจำนวนถึง ๗ ฉบับ อาทิ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ทำหลักฐานรับเงินกัน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ได้ออกเช็คให้คนไปจ่ายเงินจำนวนเพียง ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท และมีการจ่ายไปยังต่างประเทศ จำนวน ๘๖๗,๗๔๔.๘๐ บาท คงเหลือเงินจำนวน ๓,๙๓๒,๒๕๕.๒๐ บาท ดังนั้นคนที่รับเงินจะต้องรับเงินสดกลับมาให้ นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย จำนวน ๓,๙๓๒,๒๕๕.๒๐ บาท จึงขาดไปจำนวน ๑,๐๖๗,๗๔๔.๘๐ บาท จึงจะครบ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ทำหลักฐานรับเงินกัน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท สั่งจ่ายเช็คขึ้นเงินมา ๔,๗๗๖,๕๐๐ บาท จึงขาดไปจำนวน ๒๒๓,๕๐๐ บาท

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ทำหลักฐานรับเงินกัน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท สั่งจ่ายเช็คขึ้นเงินมา ๑,๕๖๐,๐๐๐ บาท จึงขาดไปจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ ทำหลักฐานรับเงินกัน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท สั่งจ่ายเช็คขึ้นเงินมา ๕๘๐,๐๐๐ บาท จึงขาดไปอีกจำนวน ๑,๐๒๐,๐๐๐ บาท

การกู้ยืมทุกครั้ง ได้อ้างว่ารู้ล่วงหน้าถึงจำนวนเงินและแจ้งก่อนประมาณ ๒ วัน ฉะนั้น ถ้าสั่งจ่ายเช็คแล้วนำไปขึ้นเงินมาให้ยืมตามยอดจำนวนที่แจ้งไว้ก่อน ก็สามารถออกเช็คตรงกับจำนวนที่ให้ยืมได้ ไม่ใช่ออกเช็คจำนวนเงินน้อยไปบ้าง มากเกินไปบ้าง และต้องเอาเงินมาเพิ่มแม้กระทั่งเป็นเศษสตางค์ นอกจากนี้ คนที่นำเช็คไปขึ้นเงินก็มีหลายคน ไม่จำกัด นำเช็คไปขึ้นเงินเป็นเงินสด ครั้งละ ๓ ล้านบาท ๕ ล้านบาท ๗ ล้านบาท ๘ ล้านบาท ๙ ล้านบาท ไม่จำกัด โดย นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย อ้างว่าผู้นำเช็คไปขึ้นเงินเป็นลูกน้องของตนในธุรกิจทัวร์และเลี้ยงม้า แต่ปรากฏว่าคนที่นำเช็คไปขึ้นเงินบางคน เช่นนายนิศ เจริญสุข บ้านอยู่ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี นายสันต์ กว้างศิริพร อายุ ๕๘ ปี อาชีพเปิดร้านขายยา อยู่เลขที่ ๕๘ ถนนตรีทอง แขวงวัดราชบพิธ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร และบุคคลที่ลงลายมือชื่อรับเงินด้านหลังเช็ค เช่น เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ เช็กเงินสดจำนวน ๔,๒๕๕,๐๐๐ บาท นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย เป็นผู้ออกเช็คและให้ลูกน้องไปขึ้นเงิน แต่เมื่อให้ดูลายมือชื่อแล้วกลับไม่อาจยืนยันว่าเป็นใคร แต่บอกว่าน่าจะชื่อบอล วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ให้ไปขึ้นเงิน ๔,๗๗๖,๕๐๐ บาท วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ให้ไปขึ้นเงิน ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อให้ดูลายมือชื่อผู้รับเงิน นายทรงชัย ๆ กลับให้การว่าอ่านไม่ออก ไม่แน่ใจแต่อาจจะเป็นตัวเล็ก วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ให้ไปขึ้นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังเช็คมีลายมือชื่อเขียนว่าบุลากร เป็นผู้รับเงิน ถามว่าเป็นใคร นายทรงชัย ๆ ให้การว่าสงสัยเป็นแฟนของลูกน้อง ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะให้คนที่ไม่รู้จักเปลี่ยนหน้ากันไปขึ้นเงินตามเช็คจำนวนนับล้าน ๆ บาทเป็นเงินสด

ผู้ร้องเห็นว่าเช็คเงินสดดังกล่าว เป็นเช็คสั่งจ่ายในธุรกรรมอื่นของ นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ไม่ใช่สั่งจ่ายมาเพื่อรวบรวมให้ นายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ กู้ แต่ได้เอาหลักฐานการสั่งจ่ายเช็คซึ่งมีอยู่แล้ว มาผูกโยงและเลือกเอาที่มียอดเงินใกล้เคียงกันกับที่ให้ยืมนำมารวมกัน แล้วทำหลักฐานขึ้นมาเป็นหลักฐานการรับเงินระหว่าง นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย กับนายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ และหลักฐานการรับเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ซึ่งเป็นวันเดียวกันนั้น เชื่อว่าเป็นเอกสารหลักฐานที่ทำขึ้นภายหลัง เพื่อให้สอดคล้องกับรายการถอนเช็คเงินสดจากบัญชีเงินฝากของ นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย เพื่อยืนยันแจ้งต่อผู้ร้องในการตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ เอกสารใบรับเงินดังกล่าวเป็นเอกสารที่ไม่เคยเปิดเผยที่ไหนมาก่อน จนกระทั่งได้มาเปิดเผยในการมาชี้แจงต่อผู้ร้อง

ดังนั้น เมื่อไม่สามารถเชื่อถือเรื่องเช็คว่าเป็นที่มาของเงินกู้ ๔๕ ล้านบาทแล้ว ประเด็นอื่นๆ ก็ไม่น่าเชื่อถือ เพราะเมื่อไม่มีฐานที่มาของหนี้แล้ว ก็จะไม่มีการโอนหนี้ในเวลาต่อมาแน่นอน

อนึ่ง ตามที่ทนายความฝ่ายผู้ถูกร้องได้แถลงต่อศาลรัฐธรรมนูญในระหว่างการแถลงการณ์ปิดคดีด้วยวาจา เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ ว่า การทำงานในชั้นสอบสวนของผู้ร้องซึ่งประกอบด้วยกรรมการเพียง ๒ คน ไม่สอบสวนเรื่องต่างๆ ๖ ประการนั้น ผู้ร้องได้ชี้แจงข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวดังต่อไปนี้

ก. กรณีกล่าวหาว่าคณะทำงาน ๑ ไม่สอบสวนเรื่องการเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของผู้ถูกร้องว่ามีอยู่จริงหรือไม่นั้น ผู้ร้องชี้แจงว่าเรื่องการเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด และการถือหุ้นที่เพิ่มขึ้นใหม่ของภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องในบริษัท ดังกล่าว คณะทำงานได้ดำเนินการตรวจสอบเรื่องนี้จากศูนย์เอกสารและข้อมูลธุรกิจ กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ได้มีการเพิ่มทุนจริงรวมทั้งภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้อง ก็มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นที่เพิ่มขึ้นของบริษัทดังกล่าวจริง แต่การเพิ่มทุนของบริษัท ๑ และการมีชื่อถือหุ้นที่เพิ่มขึ้นของภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องดังกล่าว ไม่เกี่ยวข้องกับเอกสารหลักฐานเงินกู้ ๔๕ ล้านบาท ของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นเอกสารเท็จแต่อย่างใด

ข. กรณีกล่าวหาว่าไม่นำเช็คของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน จำนวน ๑๒ ฉบับ มารวมไว้ในสำนวนสอบสวนนั้น ผู้ร้องชี้แจงว่าเรื่องเช็ค ๑๒ ฉบับ ดังกล่าว ในชั้นสอบสวนของคณะทำงาน ๑ นายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย ไม่ได้ให้การว่า การให้นายกฤษนันทร์ พลากุทธิ์ กุ้ย้มเงินนั้นเป็นการเขียนเช็คเงินสดให้คนนำไปขึ้นเงินจากธนาคาร และในการตอบคำถามค้านของฝ่ายผู้ร้อง นายทรงชัย อัจฉริยหิรัญชัย ก็ยอมรับข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ นอกจากนั้น จำนวนเงินในเช็ค ทั้ง ๑๒ ฉบับ ก็ไม่ถูกต้องตรงกับจำนวนเงินที่อ้างว่าให้ นายกฤษนันทร์ พลากุทธิ์ กุ้ย้มเป็นจำนวนถึง ๗ ฉบับ บางฉบับมากกว่าและบางฉบับน้อยกว่า เช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ จึงเป็นเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ ในชั้นตรวจสอบของคณะทำงาน ๑ และคณะทำงาน ๑ ได้รายงานข้อเท็จจริงเรื่องนี้ให้ผู้ร้องพิจารณาพร้อมรายงานผลการตรวจสอบของคณะทำงาน ๑ ด้วยแล้ว

ค. กรณีกล่าวหาว่าคณะทำงาน ๑ ไม่นำหลักฐานการคืนหนี้เงินกู้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ที่คืนหนี้เงินกู้ให้กรรมการ ๑ ซึ่งนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ได้ให้สัตยาบันว่าได้มีการคืนหนี้เงินกู้ให้กับกรรมการ ๑ เรียบร้อยแล้ว แต่ผู้ร้องไม่สอบสวนรายละเอียดในประเด็นนี้ นั้น ผู้ร้องชี้แจงว่าประเด็นนี้ผู้ร้องได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องการกู้ยืมเงินที่เป็นธุรกรรมปกติของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด กับกรรมการบริษัท ไม่เกี่ยวข้องกับหลักฐานเรื่องเงินกู้ ๔๕ ล้านบาท ของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นเอกสารเท็จแต่อย่างใด ซึ่งผู้ร้องได้วิเคราะห์ไว้ในรายงานการตรวจสอบที่ได้ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญแล้ว

ง. กรณีกล่าวหาว่า คณะทำงาน ฯ ไม่ตรวจสอบฐานะการเงินของ นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ให้ถูกต้องนั้น ผู้ร้องเห็นว่า ในชั้นการวินิจฉัยของผู้ร้อง ประเด็นของเรื่องนี้มีว่า นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ได้ให้ นายกฤษณ์ พลากุทธิ์ กู้ยืมเงินจริงหรือไม่ ซึ่งผู้ร้องได้พิจารณาวินิจฉัยแล้วว่า นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ ไม่ได้ให้ นายกฤษณ์ พลากุทธิ์ กู้ยืม

จ. กรณีกล่าวหาว่า คณะทำงาน ฯ ไม่สอบสวน นายลิขิต ศิริเนรัตน์ ผู้ตรวจสอบบัญชีภายในของกลุ่มบริษัท ซี ที ไอ จนเป็นเหตุให้ฝ่ายผู้ถูกร้องต้องนำ นายลิขิต ศิริเนรัตน์ มาเบิกความต่อศาลนั้น ผู้ร้องชี้แจงว่า ในชั้นสอบสวน นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ คณะทำงาน ฯ ได้อนุญาตให้ นายลิขิต ศิริเนรัตน์ เข้าร่วมฟังและให้ข้อมูลแก่คณะทำงาน ฯ ด้วย ดังจะเห็นได้จากสำเนานบันทึกคำให้การของ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ซึ่งมีการแก้ไขจากเดิมเป็นจำนวนมาก การแก้ไขดังกล่าวเกิดจากการขอแก้ไขของ นายลิขิต ศิริเนรัตน์ ซึ่งเข้าร่วมในการให้ข้อมูลกับนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ด้วย ส่วนการที่ คณะทำงาน ฯ ไม่อนุญาตให้ นายลิขิต ศิริเนรัตน์ เข้าร่วมฟังและให้ข้อมูลในการสอบปากคำ นายพิรพล อิศราประสาท นั้น เนื่องจากการสอบปากคำ นายพิรพล อิศราประสาท ไม่มีประเด็นสอบถามเกี่ยวกับการลงบัญชีเงินให้กู้ยืมระหว่างกรรมการ ฯ กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แต่เป็นการสอบถามเกี่ยวกับการมอบอำนาจของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ให้ไปลงนามในสัญญา กู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท นอกจากนั้น นายลิขิต ศิริเนรัตน์ ก็มีได้เกี่ยวข้องเป็นประจักษ์พยานในเรื่อง การกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ของผู้ถูกร้องแต่อย่างใด และถ้อยคำของ นายลิขิต ศิริเนรัตน์ ที่เบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญ ก็ไม่น่าเชื่อถือและรับฟังไม่ได้ ดังเหตุผลที่ได้พิจารณาไว้ในตอนต้นแล้ว

ฉ. กรณีกล่าวหาว่า คณะทำงาน ฯ ไม่ยอมสอบสวนหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่กลับทำหลักฐานตรวจสอบไปยังธนาคารไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาพัฒนาพงศ์ ขณะที่คดีนี้อยู่ระหว่างการไต่สวนในศาลรัฐธรรมนูญนั้น ผู้ร้องชี้แจงว่า ในชั้นการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สิน ผู้ร้องได้สอบถามเฉพาะความถูกต้องและความมีอยู่จริงของเงินฝากดังกล่าวจากธนาคารไทยท努 จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่แล้ว และในการตรวจสอบดังกล่าวเป็นการตรวจสอบถึงความถูกต้องและความมีอยู่จริงของเงินฝากที่ผู้ถูกร้องแสดงเท่านั้น ผู้ร้องไม่ต้องตรวจสอบถึงที่มาของเงินดังกล่าวว่าผู้ถูกร้องหรือภรรยาของผู้ถูกร้องได้มาอย่างไร เพราะการตรวจสอบถึงที่มาของเงินดังกล่าวเป็นการตรวจสอบในกรณีที่ผู้ถูกตรวจสอบถูกกล่าวหาว่า ร่ำรวยผิดปกติ ซึ่งประเด็นนี้มิใช่ประเด็นในการตรวจสอบดังกล่าว แต่ในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ฝ่ายผู้ถูกร้องได้กล่าวอ้างถึงที่มาของเงินจำนวนดังกล่าวว่าได้มาจากการที่ นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ภรรยาของผู้ถูกร้องไปลงทุนร่วมกับนายประชน พงศ์กวิภักย์ ดังนั้น เพื่อให้ข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาของ

ศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องจึงต้องตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวเพื่อประกอบการถามค้าน นายประธาน พงศ์ศิวกัญ ซึ่งข้อเท็จจริงในเรื่องที่มาของเงินจำนวนนี้ ผู้ร้องได้วิเคราะห์ไว้ในตอนต้นแล้วว่า จากพยานหลักฐาน ไม่อาจรับฟังได้ว่าเงินดังกล่าวมีที่มาจากการลงทุนตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้าง ซึ่งถ้าหากฝ่ายผู้ถูกร้องจะได้นำ นายประธาน พงษ์ศิวกัญ มาเบิกความ ก็จะได้ข้อความที่จะชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายที่ฝ่ายผู้ถูกร้องได้ตัดพยานปากนี้เสียไม่นำมาสืบ

ผู้ร้องเห็นว่าเอกสารหลักฐานหลายๆ อย่างในคดีนี้ไม่ปรากฏในชั้นการสอบสวนของผู้ร้อง แต่เพิ่งมาปรากฏในชั้นพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ เช่นเอกสารใบสำคัญประกอบการคืนเงินยืมกรรมการ ฯ สัญญาโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของ นางกัญญารีย์ จันทนวนพงศ์ ซึ่งอ้างว่ารับโอน ในฐานะตัวแทนให้แก่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ล้วนเป็นเอกสารที่ไม่เคยแสดงหรือปรากฏ ที่ใดมาก่อน บุคคลที่ลงนามในเอกสารก็เป็นบุคคลกลุ่มเดียวกัน ดังนั้น จึงเชื่อว่าเอกสารเหล่านี้เป็น เอกสารที่สร้างขึ้นภายหลัง และโดยเฉพาะจะเห็นได้จากหนังสือมอบอำนาจของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๕ ที่มอบอำนาจให้ นายพีรพล อิศราประสาธ มีอำนาจในการ ดำเนินกิจการต่างๆ แทนบริษัทได้นั้น มีความเร่งรีบจัดทำ จนกระทั่งในชั้นที่ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ มาให้การต่อคณะทำงานของผู้ร้อง และมอบสำเนาเอกสารดังกล่าวประกอบคำให้การนั้นไม่มีตราสำคัญของบริษัทประทับหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว การทำสัญญากู้ยืมระหว่างผู้ถูกร้องกับนายพีรพล อิศราประสาธ จึงไม่มีผลผูกพันบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และเรื่องไม่มีตราสำคัญของ บริษัทประทับในหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว ฝ่ายผู้ถูกร้องก็เพิ่งมาประทับตราในภายหลัง แล้วยื่น เอกสารหนังสือมอบอำนาจที่มีตราสำคัญประทับต่อศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งกล่าวแก้ว่าเหตุที่เอกสารหนังสือ มอบอำนาจไม่มีตราสำคัญประทับอาจเกิดจากการกระทำของคณะทำงานของผู้ร้อง หรือการถ่ายเอกสาร ที่กระทำหลายๆ ครั้ง ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่มีเหตุผล

กล่าวโดยสรุป ผู้ร้องเห็นว่า จากพยานหลักฐานและเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น รับฟัง ได้ว่าผู้ถูกร้องไม่ได้ทำการกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ดังที่กล่าวอ้าง

ผู้ถูกร้องได้ยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดี^(๔) มีใจความสรุปได้ดังต่อไปนี้

๑. ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า สัญญากู้เงินทั้ง ๓ ฉบับ ลงนามในวันเดียวกัน ซึ่งไม่ตรงกับ วันที่ปรากฏในสัญญากู้ทั้ง ๓ ฉบับ และไม่มีการส่งมอบเงินในวันทำสัญญากู้ นั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า ข้อวินิจฉัยในส่วนนี้มีไขข้อวินิจฉัยที่เป็นสาระสำคัญของสัญญา เพราะสัญญาจะลงวันที่ใดและจะมี

(๔) คำแถลงการณ์ปิดคดีของผู้ถูกร้อง ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓

การลงนามจริงในวันใดนั้นเป็นผลความ หาใช่สาระสำคัญของสัญญากู้ยืมเงินไม่ สาระสำคัญของสัญญา
กู้ยืมเงินอยู่ที่ว่า คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีหนี้สินต่อกันจริงตามข้อความที่ปรากฏในสัญญากู้ยืมเงินหรือไม่
อันถือได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์แห่งนิติกรรม ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกร้องนำสืบรับฟังเป็นที่ยุติได้แล้วว่า
สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ มีหนี้สินต่อกันจริง โดยเป็นหนี้เงินกู้ที่ผู้ถูกร้องได้กู้ยืมเงินจากนายกฤษนันทร์
พลาฤทธิ์ จำนวน ๔๕ ล้านบาท แล้วต่อมาได้มีการโอนหนี้ดังกล่าวมาเป็นหนี้ของบริษัท เอ เอ เอส
ออดี เซอร์วิส จำกัด เป็นผู้ให้กู้ตามสัญญาทั้ง ๓ ฉบับ

สำหรับมูลเหตุจูงใจที่ผู้ถูกร้องต้องกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทดังกล่าว จากนายกฤษนันทร์ ฯ
ก็เพราะต้องการให้ครอบครัวของผู้ถูกร้องซึ่งได้แก่ภรรยาและบุตรมีธุรกิจเป็นของตนเอง จึงตัดสินใจ
เข้าไปซื้อหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จากนายเกรียง วงศ์วิระวัฒน์ โดย บริษัท รอยัล
ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็นบริษัทที่ดำเนินธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์และเป็นบริษัท ฯ ที่มั่นคง
มีสินทรัพย์ซึ่งเป็นที่ดินมีมูลค่าอย่างต่ำตามราคาประเมินของกรมที่ดินรวมทั้งสิ้น ๑๕ ล้านบาท
หรือหากจะถือตามราคาปรากฏในงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘
ก็มีราคา ๕๓,๘๕๕,๕๗๗.๓๕ บาท ซึ่งเมื่อกำหนดมูลค่าสินทรัพย์และหนี้สินในขณะปี พ.ศ. ๒๕๓๘
หุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จะมีมูลค่าประมาณหุ้นละ ๑๐๐ บาท ใกล้เคียงกับมูลค่า
จดทะเบียน

นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงยังปรากฏต่อไปว่า นายเกรียง ฯ ได้เสนอขายหุ้นทั้งหมดในบริษัท รอยัล
ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด แก่ผู้ถูกร้องในราคา ๖๐ ล้านบาท โดยมีข้อตกลงว่านายเกรียง ฯ ต้องไป
เพิ่มทุนจดทะเบียนอีก ๕๕ ล้านบาท เมื่อรวมกับทุนจดทะเบียนที่มีอยู่เดิมอีก ๑ ล้านบาท จะเป็น
ทุนจดทะเบียน ๖๐ ล้านบาท เท่ากับราคาที่ตกลงซื้อขาย เพื่อจะได้นำเงินที่ได้จากการเพิ่มทุนไปชำระหนี้
ของบริษัทที่มีอยู่เดิมให้หมดก่อน ผู้ถูกร้องพิจารณาแล้วเห็นว่าทันทีที่ผู้ถูกร้องตกลงซื้อหุ้นของบริษัท
รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ดังกล่าว ผู้ถูกร้องก็จะได้กำไรจากมูลค่าของสินทรัพย์ของบริษัท ฯ ทันที
ประมาณ ๒๐ ล้านบาท แต่ขณะนั้นผู้ถูกร้องไม่มีเงินสดเพียงพอ จึงต้องไปขอกู้เงินจากนายกฤษนันทร์
พลาฤทธิ์ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออดี เซอร์วิส จำกัด เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท
เมื่อรวมกับเงินสดที่ผู้ถูกร้องมีอยู่ประมาณ ๑๕ ล้านบาท ก็จะครบ ๖๐ ล้านบาทพอดี โดยขณะนั้น
ผู้ถูกร้องไม่ทราบว่ามีนายกฤษนันทร์ ฯ ไปขอกู้ยืมเงินจากผู้ใดมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมอีกทอดหนึ่ง ในระหว่าง
ที่ผู้ถูกร้องได้ผ่อนชำระเงินค่าหุ้นให้กับนายเกรียง ฯ บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ก็ได้จดทะเบียน
เพิ่มทุนของบริษัทจากเดิมที่มีทุนจดทะเบียน ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท โดยจดทะเบียนเพิ่มทุน
ต่อกรมทะเบียนการค้าเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ ปรากฏตามเอกสารคำขอจดทะเบียนเพิ่มทุน

เอกสารการเพิ่มทุนดังกล่าวเป็นเอกสารที่ได้ยื่นจดทะเบียนต่อกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ในขณะที่มีการเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ผู้ถูกร้องจึงไม่สามารถที่จะจัดทำเอกสารดังกล่าวย้อนหลังเพื่อใช้เป็นเอกสารประกอบข้ออ้างในคดีนี้ได้ หุ้นเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นายเกรียง ฯ ได้เป็นผู้เข้าซื้อหุ้นจำนวนดังกล่าวทั้งหมดจากผู้ถือหุ้นเดิม แล้วนำมาขายให้แก่ผู้ถูกร้อง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายอันได้แก่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๒๐ ประกอบด้วยมาตรา ๑๒๒๒ เมื่อผู้ถูกร้องชำระเงินค่าหุ้นให้นายเกรียง ฯ ครบจำนวน ๔๕ ล้านบาทแล้ว นายเกรียง ฯ จึงได้ดำเนินการโอนหุ้นให้ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องเข้าเป็นผู้ถือหุ้น ในบริษัทดังกล่าวปรากฏตามบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นฉบับลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๐ โดยได้โอนหุ้น ทั้งหมดให้แก่ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องจำนวนหกแสนหุ้น คงเหลือหุ้นของนายเกรียง ๑ หุ้น และ นายกิติ ๑ หุ้น เพื่อให้จำนวนผู้ถือหุ้นครบ ๗ คน ตามกฎหมาย

ต่อมาในปี ๒๕๔๐ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยเริ่มมีปัญหาและมีการประกาศลด ค่าเงินบาทจากรัฐบาลในขณะนั้น เป็นเหตุให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ตกต่ำอย่างมาก ผู้ถูกร้องจึงตัดสินใจ ที่จะลดการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จนครบ ๖๐ ล้านบาท ตามข้อตกลงที่มีอยู่เดิม จึงได้แจ้งให้ฝ่ายนายเกรียง ฯ ทราบว่าจะขอลงทุนเพียงเท่าจำนวนเงินค่าหุ้นส่วนที่ได้ชำระไปแล้วคือ ๔๕ ล้านบาท ดังนั้น ผู้ถูกร้องจึงให้บุตรของผู้ถูกร้องทั้ง ๔ คน โอนหุ้นคืนให้แก่นายเกรียง ฯ แต่เพื่อให้ จำนวนหุ้นเป็นตัวเลขกลม ๆ จึงโอนคืนไปคนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น รวมเป็นหุ้น ๑๖๐,๐๐๐ หุ้น คิดเป็นเงิน ๑๖ ล้านบาท ซึ่งฝ่ายนายเกรียง ฯ ได้ทอนคืนเป็นเงินสดให้แก่ผู้ถูกร้อง ๑ ล้านบาท ส่วนหุ้นของภรรยา จำนวน ๑๑๘,๘๘๘ หุ้นนั้น เนื่องจากภายหลังที่ได้มีการทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยใช้หุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ไปวางเป็น หลักค้ำประกันแล้ว มูลค่าหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ตกต่ำลงจนไม่คุ้มกับวงเงินที่กู้ยืมมา ผู้ถูกร้องจึงให้ภรรยาโอนหุ้นดังกล่าวเพื่อเป็นหลักประกันเพิ่มเติม โดยฝ่ายบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แจ้งให้โอนหุ้นจำนวนดังกล่าวให้แก่ นางกัญญารีย์ จันทรวพวงศ์ ปรากฏตามหนังสือของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยมีข้อตกลงว่าจะมีการโอนหุ้นคืนให้แก่ผู้ถูกร้อง เมื่อผู้ถูกร้อง ได้ชำระหนี้เงินกู้ครบแล้ว เหตุที่ต้องโอนหุ้นโดยวิธีโอนกรรมสิทธิ์กันเด็ดขาดก็เนื่องจากหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ที่ออกให้แก่ภรรยาผู้ถูกร้องเป็นหุ้นระบุชื่อ จึงไม่สามารถโอนลอยได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๒๕ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “การโอนหุ้นชนิด ระบุชื่อลงในใบหุ้นนั้น ถ้ามิได้ทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อของผู้โอนกับผู้รับโอน มีพยานคนหนึ่ง เป็นอย่างน้อยลงชื่อรับรองลายมือเขียนนั้น ๆ ด้วยแล้ว ท่านว่าเป็นโมฆะ อนึ่งตราสารอันนั้นต้องแสดง เลขหมายของหุ้นซึ่งโอนกันนั้นด้วย”

ภายหลังการโอนหุ้นคืนให้แก่นายเกรียง ฯ และการโอนหุ้นเพื่อค้ำประกันหนี้เพิ่มเติมให้แก่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แล้ว ครอบครัวผู้ถูกร้องจึงคงถือหุ้นอยู่ในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เพียง ๓๒ ล้านบาท ซึ่งจะตรงกับค่าเฉลี่ยของผู้ถูกร้องที่ได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎร ในคราวที่เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ปรากฏตามบัญชีรายชื่อ ผู้ถือหุ้น ฉบับลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๒

จากมูลเหตุจูงใจในการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ตามที่ฟังเป็นที่ยุติ ดังกล่าวข้างต้น ผู้ถูกร้องจึงมีความจำเป็นต้องไปขอกู้เงินจากนายกฤษณ์นันธ์ ฯ จำนวน ๕๕ ล้านบาท โดยผู้ถูกร้องไม่ทราบมาก่อนว่าเงินที่นายกฤษณ์นันธ์ ฯ นำมาให้กู้ยืมนั้น เป็นเงินที่นายกฤษณ์นันธ์ ฯ ไปกู้ยืมจากบุคคลภายนอกมา และเนื่องจากการกู้ยืมเงินของผู้ถูกร้องก็เพื่อจะนำไปชำระค่าหุ้นให้แก่ นายเกรียง ฯ ผู้ถูกร้องจึงขอให้นายกฤษณ์นันธ์ ฯ มอบให้เป็นเงินสดเพื่อที่จะได้นำไปชำระให้แก่ นายเกรียง ฯ ได้ ในวันเดียวกัน โดยผู้ถูกร้องไม่เคยคาดคิดว่าวิธีการนี้จะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดปกติหรือเป็นพิรุณในการ กู้ยืมเงินของผู้ถูกร้องแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องปกติในวงการธุรกิจ อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดปัญหาคดีนี้ขึ้น ผู้ถูกร้องจึงทราบว่าเงินที่นายกฤษณ์นันธ์ ฯ นำมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมนั้น นายกฤษณ์นันธ์ ฯ ได้ไปกู้ยืมจาก นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย อีกทอดหนึ่ง ซึ่งนายทรงชัย ฯ ก็ได้เบิกความยืนยันต่อศาลนี้แล้วว่า ได้ ให้กู้ยืมเงินจำนวน ๕๕ ล้านบาท แก่ นายกฤษณ์นันธ์ ฯ จริง โดยเงินที่ให้กู้ยืมนี้จะเป็นเงินที่นายทรงชัย ฯ ส่งจ่ายเช็คไปเบิกจากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เป็นเช็คจำนวน ๑๒ ฉบับ ใน ๑๓ ฉบับ ที่ผู้ร้องหมายเรียกมาจากธนาคาร โดยบางครั้งก็จะเบิกเท่ากับเงินที่ให้ยืม บางครั้งก็จะเบิก โดยรวมกับเงินสดที่นายทรงชัย ฯ มีอยู่ ดังนั้น การจ่ายเงินสดตามสัญญากระหว่างนายทรงชัย ฯ กับนายกฤษณ์นันธ์ ฯ ก็ดี และระหว่างนายกฤษณ์นันธ์ ฯ กับผู้ถูกร้องก็ดี จึงมิใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด เนื่องจากผู้ถูกร้องทราบอยู่แล้วว่าเงินที่กู้ยืมมานั้นมีวัตถุประสงค์ที่จะนำไปชำระหนี้ให้แก่ นายเกรียง ฯ เป็นค่าซื้อหุ้น จึงมิใช่ข้อพิรุณหรือข้อสงสัย ดังเช่นที่ผู้ร้องวินิจฉัยไม่

ส่วนปัญหาที่ว่า เหตุใดขณะที่ผู้ถูกร้องถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจในสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ จึงได้ตอบชี้แจงไปว่า บุตรของผู้ถูกร้องได้ลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็นเงิน ๓๒ ล้านบาท และมีการลงทุนทำไร่่อุ่นที่จังหวัดพิจิตรในบริษัท ชาละวัน จำกัด และลงทุนเลี้ยงนกกระบอกเทศในบริษัท ฟาร์มพิจิตรไทยปศุสัตว์ จำกัด นั้น ปัญหาดังกล่าว ผู้ถูกร้องได้เบิกความชี้แจงต่อศาลในวันที่ผู้ถูกร้องได้แถลงต่อศาลด้วยวาจาเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แล้วว่า การตอบชี้แจงในสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าวเป็นการตอบชี้แจงอย่างกว้าง ๆ โดยต้องการ ชี้แจงให้เห็นว่า ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องทำธุรกิจได้บ้าง อีกประการหนึ่ง ขณะที่ผู้ถูกร้องตอบชี้แจง

ต่อสภาผู้แทนราษฎร คือเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๒ นั้น หุ่นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ที่ถืออยู่ในนามของบุตรผู้ถูกร้องลดลง คงเหลือ ๓๒ ล้านบาทเท่านั้น ตามเหตุผลข้อเท็จจริงที่ได้เรียนต่อศาลมาโดยลำดับข้างต้นแล้ว ผู้ถูกร้องจึงได้ตอบชี้แจงไปตามข้อเท็จจริงในขณะนั้น มิใช่เป็นกรณีที่ให้ข้อเท็จจริงแตกต่างกันอย่างที่ว่าผู้ร้องพยายามตั้งเป็นข้อสังเกตแต่อย่างใด

ส่วนปัญหายอดเงินตามเช็คบางฉบับที่ไม่ตรงกับยอดเงินที่นายทรงชัย ฯ จ่ายให้ นายกฤษนันท์ ฯ นายทรงชัย ฯ ก็เบิกความต่อศาลแล้วว่า เพราะตนมีเงินสดสำรองอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง จึงเบิกเงินจากธนาคารมารวมกับเงินสดที่ตนมีอยู่แล้วจึงจ่ายให้ไป และบางฉบับก็เบิกรวมกับรายการจ่ายอื่น ๆ ส่วนเช็คที่มีปัญหาถูกนำไปวิพากษ์วิจารณ์กันมากตามคำให้สัมภาษณ์สั้นๆ ของ นายกล้าณรงค์ จันทิก ผู้แทนผู้ร้องว่ามีเศษสตางค์นั้น คือเช็คที่ส่งจ่ายลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ซึ่งความจริงขณะส่งจ่ายเช็คดังกล่าวไม่มีเศษสตางค์ แต่เป็นตัวเลขกลมคือ ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท เพราะพยานคือนายทรงชัย ฯ มีเงินสดสำรองอยู่แต่บังเอิญเมื่อไปเบิกเงินจากธนาคารพบว่าอัตราค่าเงินบาทแข็งขึ้น นายทรงชัย ฯ เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อตนเองจึงตัดสินใจให้ออนเงินไปต่างประเทศส่วนหนึ่งเพื่อชำระค่าอาหารมาที่สั่งซื้อจากประเทศออสเตรเลีย จึงเกิดปัญหาเศษสตางค์ขึ้นด้วยเหตุบังเอิญ แต่คงไม่มีใครที่จะให้ยืมเงินจำนวน ๕ ล้านบาท ด้วยเศษสตางค์ที่เกิดขึ้นดังกล่าว เพราะนายทรงชัย ฯ ก็เบิกความแล้วว่าจะมีเงินสดสำรองไว้ที่บ้านตลอดเวลา

เมื่อผู้ถูกร้องสามารถพิสูจน์ต้นทางของเงินและปลายทางของเงินให้เห็นประจักษ์ได้จึงต้องฟังว่าหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท เป็นหนี้ที่มีอยู่จริง และได้มีการส่งมอบเงินกู้กันเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนวันทำสัญญา การที่ไม่มีการส่งมอบเงินกันอีกในวันทำสัญญา ก็หาได้มีผลทำให้สัญญาผู้ทั้ง ๓ ฉบับกลายเป็นเอกสารเท็จดังที่ผู้ร้องวินิจฉัยไม่

จากข้อเท็จจริงและข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ จึงเป็นสัญญากู้ยืมเงินที่ประกอบด้วยมูลหนี้ที่มีอยู่จริงและมีผลบังคับใช้ได้ตามกฎหมาย แม้จะแยกทำสัญญาเป็น ๓ ฉบับ และลงนามในวันเดียวกัน ซึ่งเป็นคนละวันกับวันที่ในสัญญาที่ไม่มีผลทำให้สัญญาผู้ที่เป็นเอกสารถูกต้องแท้จริงกลายเป็นเอกสารเท็จไปได้

๒. สำหรับข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า หากมีการกู้ยืมเงินกันจริงก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องแยกสัญญาผู้เป็น ๓ ฉบับนั้น

ประเด็นนี้ได้ความจากการไต่สวนพยานปาก นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ว่าเหตุที่ต้องทำสัญญาผู้เงินกับบริษัท ไอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ก็สืบเนื่องจากนายกฤษนันท์ ฯ และกรรมการคนอื่นๆ ของบริษัท ไอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด มีความกังวลใจในเงิน ๔๕ ล้านบาทที่ต้องไปขอกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ เพื่อมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมอีกทอดหนึ่ง แต่ไม่กล้าที่จะแจ้งให้ผู้ถูกร้องทราบตามความ

เป็นจริง จึงได้หาทางออกว่าเงินกู้ดังกล่าวเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เพื่อให้ผู้ถูกร้องเข้าใจถึงความจำเป็นที่จะให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมเงินให้แก่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด พร้อมหาหลักประกันให้ด้วย ซึ่งผู้ถูกร้องก็ตกลงยินยอมที่จะทำสัญญากู้ยืมให้ ส่วนเหตุผลที่ต้องแยกทำสัญญาเป็น ๓ ฉบับก็คือ หากแยกทำสัญญาเป็น ๓ ฉบับแล้ว สามารถแบ่งเบาภาระการชำระหนี้คืนได้โดยสามารถแบ่งจ่ายตามจำนวนที่กำหนดไว้ในสัญญาแต่ละฉบับ และเมื่อได้รับชำระหนี้คืนตามจำนวนเงินในสัญญาแต่ละฉบับแล้ว ผู้ถูกร้องสามารถไถ่ถอนหลักประกันที่วางไว้คืนได้เป็นส่วน ๆ

๓. ตามที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า การกู้ยืมตามสัญญากู้ยืมเงินทั้งสามฉบับกระทำเป็นเงินสดทั้งหมด จึงไม่มีความน่าเชื่อถือนั้น ผู้ถูกร้องโต้แย้งว่า การให้กู้ยืมเงินดังกล่าวมีแหล่งที่มาของเงินและสามารถพิสูจน์ได้จากเช็คของนายทรงชัย ฯ ที่ส่งจ่ายเพื่อเบิกเงินจากบัญชีของตนแล้วนำเงินดังกล่าวมาให้ นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืม อันเป็นที่มาของเงินที่นายกฤษนันท์ ฯ นำมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมอีกทอดหนึ่ง ซึ่งปรากฏหลักฐานเป็นเช็คของธนาคารนครหลวงไทย (มหาชน) จำกัด สาขาสามย่าน จำนวน ๑๒ ฉบับ ดังกล่าวแล้วข้างต้น ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟัง

ผู้ถูกร้องเห็นว่าประเด็นข้อวินิจฉัยนี้จะเห็นชัดเจนขึ้น หากพิจารณาไปถึงปลายทางของเงินกู้ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปลงทุนซื้อหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ตามหลักฐานการจดทะเบียนการเพิ่มทุน และหลักฐานการถือหุ้นของภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้อง

๔. ตามที่ผู้ร้องได้วินิจฉัยเกี่ยวกับการโอนหนี้เงินกู้ระหว่างนายกฤษนันท์ ฯ กับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ว่านายกฤษนันท์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ ให้การขัดแย้งกันนั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่าแท้ที่จริงแล้วมิใช่การให้การขัดแย้งกัน แต่เนื่องจากคำถามของคณะทำงานของผู้ร้องที่ถามนายกฤษนันท์ ฯ ในประเด็นดังกล่าวไม่ชัดเจน ทำให้นายกฤษนันท์ ฯ เข้าใจสับสน กล่าวคือ คณะทำงาน ฯ ได้ถามนายอนุศักดิ์ ฯ ว่า “บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้คืนเงินแก่กรรมการ ฯ ที่นำเงินไปให้พลตรี สนั่น ฯ กู้หรือยัง” ซึ่งนายอนุศักดิ์ ฯ ได้ตอบว่า บริษัท ฯ ได้คืนเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทแก่กรรมการ ฯ แล้ว โดยจ่ายคืน ๕ งวด ตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ แต่ขณะเดียวกันคณะทำงาน ฯ กลับถามนายกฤษนันท์ ฯ ว่า “การรับโอนหนี้ดังกล่าว บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทให้แก่ผู้ใด...” เมื่อมิได้ถามว่าได้คืนเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทแก่กรรมการ ฯ แล้วหรือไม่ เช่นที่ถามนายอนุศักดิ์ ฯ จึงเป็นเหตุให้นายกฤษนันท์ ฯ สับสนและเข้าใจว่าเป็นการถามเพื่อประสงค์จะทราบว่าเป็นบริษัท เอ เอ เอส ฯ ได้คืนเงินให้แก่ นายทรงชัย ฯ ผู้ให้กู้หรือยัง จึงตอบไปว่า ยังไม่ได้คืน

๕. ตามที่ผู้ร้องอ้างว่าสัญญาทั้งสามฉบับไม่ติดอากรแสตมป์ จึงเป็นสัญญาที่ชำระฟังไม่ได้นั้น ผู้ร้องเห็นว่าข้อพิพาทในกรณีนี้มิใช่เป็นการฟ้องร้องเพื่อบังคับให้มีการปฏิบัติตามสัญญาทุกฉบับทั้งสามฉบับ ดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น แม้สัญญาทั้งสามฉบับจะมีได้ติดอากรแสตมป์ ก็มีผลตามกฎหมาย เพียงแต่จะใช้สัญญาฉบับใดฉบับหนึ่งเป็นหลักฐานในการฟ้องร้องบังคับกันผ่านทางแพ่งไม่ได้เท่านั้น มิได้มีผลถึงกับเป็นเอกสารเท็จดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘ ซึ่งบัญญัติว่า “ตราสารใดไม่ปิดอากรแสตมป์บริบูรณ์ จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับ คู่ฉีก หรือสำเนาตราสารนั้น เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสตมป์ครบจำนวนตามอัตราในบัญชีท้ายหมวดนี้ และขีดฆ่าแล้ว แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการเสียสิทธิที่จะเรียกเงินเพิ่มอากรตามมาตรา ๑๑๓ และมาตรา ๑๑๔”

๖. การที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า นายทรงชัย ๑ ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้กู้ยืมเงินได้ และบันทึก การกู้ยืมเงินระหว่างนายทรงชัย ๑ กับนายกฤษณ์นทร์ ๑ ไม่ใช่สัญญากู้ยืมเงินนั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่าจากข้อนำสืบของผู้ถูกร้อง และจากคำเบิกความของนายทรงชัย ๑ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านายทรงชัย ๑ เป็นบุคคลที่มีฐานะทางการเงินดีมากที่สุดคนหนึ่งและอยู่ในฐานะที่จะให้กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทได้

ส่วนข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่าบันทึกการกู้ยืมเงินไม่ใช่หลักฐานการทำสัญญากู้ยืมเงินระหว่างนายทรงชัย ๑ กับนายกฤษณ์นทร์ ๑ นั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า ในเรื่องการกู้ยืมเงิน กฎหมายบัญญัติไว้แต่เพียงว่าต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือเท่านั้น ซึ่งบันทึกกู้ยืมเงินและเอกสารใบรับเงินที่นายกฤษณ์นทร์ ๑ ทำให้ไว้แก่นายทรงชัย ๑ มีข้อความครบถ้วนอันถือเป็นหลักฐานในการฟ้องร้องเพื่อบังคับคดีระหว่างนายทรงชัย ๑ ผู้ให้กู้กับนายกฤษณ์นทร์ ๑ ผู้กู้ได้อย่างถูกต้องแล้ว ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ วรรคแรก

๗. ตามที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า จากการตรวจสอบงบการเงินในระบบบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไม่พบรายการให้กู้เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทในงบดุลของบริษัท ๑ เมื่อไม่ปรากฏรายการดังกล่าวในงบดุลของบริษัท ๑ ผู้ร้องจึงวินิจฉัยว่าไม่เชื่อว่าจะมีการให้กู้ยืมเงินกันจริงนั้น ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงว่า เหตุที่ไม่ปรากฏหลักฐานในงบดุลของบริษัท ๑ ก็เพราะเป็นนโยบายของบริษัท ๑ ที่ไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องดังกล่าวให้บุคคลภายนอกทราบ เนื่องจากเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของผู้ถูกร้อง ซึ่งมีตำแหน่งทงกกรเมืองอยู่ในขณะนั้น ประกอบกับการทำสัญญาเงินกู้ทั้งสามฉบับดังกล่าว บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด มิได้เป็นผู้ให้กู้ยืมโดยตรงมาแต่ต้น แต่เป็นหน้าที่บริษัท ๑ รับโอนมาจากการ ๑ ซึ่งกรณีเช่นนี้ นายลิขิต สิริรัตน์ ในฐานะผู้ตรวจสอบบัญชีภายในของบริษัท ๑ ไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวมาก่อน ได้ตรวจสอบมาตรฐานทางบัญชีในเรื่องดังกล่าวพบว่า

ยังไม่มีข้อกำหนดมาตรฐานทางบัญชีในเรื่องดังกล่าวจากสมาคมผู้สอบบัญชีไว้ จึงได้ตัดสินใจใช้มาตรฐานทางบัญชีในระบบเกณฑ์เงินสด กล่าวคือ จะลงรายการบุคคลต่อเมื่อได้มีการชำระหนี้เงินกู้คืน เมื่อครบกำหนด ๕ ปี ตามสัญญาแล้ว ซึ่งนายลิขิต ฯ อ้างว่าเป็นมาตรฐานที่ทำได้ เพราะหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยดังกล่าวยังไม่แน่นอนว่าจะได้รับชำระตามกำหนดหรือไม่

อย่างไรก็ดี เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาแล้ว นโยบายที่จะไม่เปิดเผยการให้กู้เงินจำนวน ๕๕ ล้านบาทดังกล่าวจึงไม่เป็นประโยชน์อีกต่อไป บริษัท ฯ จึงได้ปรับปรุงรายการบัญชีใหม่เพื่อให้เกิดขึ้นเป็นที่ยุติ กล่าวคือ บริษัท ฯ ได้นำหนี้เงินกู้จำนวนดังกล่าวไปปรับปรุงบันทึกลงในงบดุลของบริษัท ฯ ในปี ๒๕๕๒ แล้ว

จากข้อเท็จจริงในประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น เห็นได้ว่าการสอบสวนของคณะกรรมการของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอย่างน้อย ๖ ประการ คือ

(๑) ไม่สอบสวนว่า การเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มีอยู่จริงหรือไม่ ทั้งไม่ตรวจสอบการโอนหุ้น และการถือหุ้นจากสมุดทะเบียนผู้ถือหุ้นของบริษัท ฯ

(๒) ไม่นำเช็คจำนวน ๑๒ ฉบับ ของนายทรงชัย ฯ รวมไว้ในสำนวน เพื่อประกอบการวินิจฉัย และเพื่อให้ศาลสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงแห่งคดีได้

(๓) ไม่สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานการคืนเงินกู้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ว่าคืนให้แก่กรรมการรวมไว้ในสำนวนแล้วพิจารณาวินิจฉัย ทั้งที่นายอนุศักดิ์ ฯ ให้การว่า บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้คืนให้แก่กรรมการแล้ว

(๔) ไม่สอบสวนฐานะการเงินของนายทรงชัย ฯ ให้ถูกต้องครบถ้วน แต่กลับนำฐานะการเงินของนายทรงชัย ฯ มาเป็นเหตุในการวินิจฉัยคดีนี้

(๕) ไม่สอบสวนนายลิขิต ศิรินารัตน์ ในประเด็นการคืนเงินกู้จำนวน ๕๕ ล้านบาทและในประเด็นการไม่ลงงบดุลในปี ๒๕๕๐ ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้งๆ ที่นายลิขิต ศิรินารัตน์ ได้ไปปรากฏตัว และขอชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว แต่กลับได้รับการปฏิเสธจากคณะกรรมการของผู้ร้อง

(๖) ไม่สอบสวนและนำหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๐ รวมสำนวนแล้วพิจารณาวินิจฉัย แต่กลับมีหนังสือเรียกหลักฐานไปที่ธนาคารไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาพัฒนาพงศ์ เมื่อวันที่ ๑ และ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ อันเป็นวันเวลาที่ศาลกำลังได้สวนคดีนี้ ทั้งๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้แล้ว เพราะคดีได้เข้าสู่การพิจารณาของศาลแล้ว

ผู้ร้องเห็นว่า การสอบสวนคดีด้วยความบกพร่องทั้ง ๖ ประการดังกล่าวของคณะทำงาน ฯ นำไปสู่การสืบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนี้

ประการที่ ๑ เป็นการสอบสวนที่มีได้ประมวลข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับพยานหลักฐานทั้งหมด ในคดีนี้ให้ปรากฏในสำนวน เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญมีโอกาสตรวจสอบ กล่าวคือ การสอบสวนของ คณะทำงานของผู้ร้องมีเจตนาตัดตอนพยานหลักฐานบางส่วนออกไป เพื่อมิให้ปรากฏในสำนวนอันมีผล ทำให้คณะกรรมการของผู้ร้องซึ่งมิได้สอบสวนคดีนี้ด้วยตนเอง แต่วินิจฉัยตามข้อเท็จจริงที่คณะทำงานเสนอ ฟังข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏในสำนวนตามที่คณะทำงานผู้สอบสวนจะรวบรวมเสนอ มติของคณะกรรมการ ผู้ร้อง แม้จะเป็นมติเอกฉันท์ก็รับฟังไม่ได้ เพราะเป็นมติที่วินิจฉัยจากการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

หลักฐานที่เป็นการยืนยันว่า การสอบสวนคดีนี้บกพร่อง ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็คือ ระหว่าง การดำเนินคดีนี้ ภายหลังจากที่ถูกทนายความของผู้ร้องซักค้าน ผู้ร้องได้ทำหนังสือขอหลักฐานเพิ่มเติม ไปยังบุคคลภายนอก กล่าวคือ ผู้ร้องมีหนังสือขอหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ร้องจำนวน ๒๑ ล้านบาท ไปที่ธนาคารไทยทูน จำกัด (มหาชน) สาขาพัฒนาพงศ์ และมีหนังสือขอตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เบิกเงินตามเช็คของนายทรงชัย ฯ ไปยังหน่วยงานต่างๆ อาทิ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรมทะเบียนการค้า กรมการปกครอง ฯลฯ เพื่อขอตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับนายนิริศ เจริญสุข ผู้เบิกเงินตามเช็คของนายทรงชัย ฯ แล้วนำมาส่งศาลรัฐธรรมนูญ โดยอ้างว่านายนิริศ เจริญสุข จบปริญญาโทจากนิด้า^(๕) ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นลูกน้องนายทรงชัย ฯ ซึ่งไม่เป็นความจริง เพราะจากการ ตรวจสอบไปที่นิด้าแล้ว ไม่ปรากฏบุคคลชื่อนายนิริศ เจริญสุข จบปริญญาโทจากนิด้าแต่อย่างใด อีกทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบของผู้ร้องเองว่ามีบุคคลชื่อนายนิริศ เจริญสุข ถึง ๘ คน แต่ผู้ร้องไม่สามารถสรุปได้ว่านายนิริศ ฯ คนใดคือบุคคลที่ไปเบิกเงินตามเช็คให้แก่ นายทรงชัย ฯ

การรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมของผู้ร้องเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะคดี ได้เลยขั้นตอนของการสอบสวนในชั้นของผู้ร้องไปสู่การพิจารณาของศาลแล้ว ทำให้เห็นชัดแจ้งว่าผู้ร้อง ดำเนินคดีนี้โดยวิธีการวินิจฉัยผลก่อน แล้วสอบสวนหาหลักฐานมาสนับสนุนคำวินิจฉัยในภายหลัง

(๕) คำว่า “นิด้า” ที่ ผู้ร้องอ้างอิงนั้น ที่ถูกต้องเป็นคำภาษาอังกฤษ “NIDA” ซึ่งย่อมาจาก “National Institute of Development Administration” ซึ่งหมายถึงสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

จากพฤติการณ์ดังกล่าวข้างต้น จึงพึงเป็นที่ยุติได้ว่า การสอบสวนคดีนี้ของคณะทำงานของผู้ร้องเป็นการสอบสวนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะขัดกับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑^(๖) ประกอบด้วยมาตรา ๒ (๑๑)^(๗)

ประการที่ ๒ การสอบสวนบกพร่องโดยการปกปิดข้อเท็จจริงและการตัดตอนพยานหลักฐานบางส่วนในสำนวนการสอบสวนออกไปทั้ง ๖ ประการ เป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ พฤติการณ์การสอบสวนคดีนี้ของผู้ร้องซึ่งเป็นองค์กรของรัฐแสดงให้เห็นว่า เป็นการใช้อำนาจรัฐโดยไม่ชอบ เพราะไม่คำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพของผู้ถูกร้อง มีการเลือกปฏิบัติในการสอบสวนพยานอันเป็นการกระทำที่ขัดกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม^(๘)

นอกจากนี้ วิธีการสอบสวนดังกล่าวยังขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ ซึ่งบัญญัติว่า ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ แต่ผู้ร้องกลับวินิจฉัยว่าผู้ถูกร้องกระทำผิดก่อนแล้วหาหลักฐานมาสนับสนุนภายหลังดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

เมื่อการสอบสวนคดีนี้เป็นการสอบสวนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งสองประการข้างต้น ย่อมนำไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบ

(๖) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ บัญญัติว่า “ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิด ที่ถูกกล่าวหา และเพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิด”

(๗) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๑) บัญญัตินิยามคำว่า “การสอบสวน” ไว้ดังนี้

“การสอบสวน” หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด และเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ”

(๘) รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า

“บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน
ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

๑๑๑”

LIRT

ฉะนั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงควรเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องเสียด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องนี้ เพราะการสอบสวนคดีนี้เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๑๓๑ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบด้วยมาตรา ๒ (๑๑) และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ จึงเท่ากับคดีนี้ผู้ร้องยังไม่มี การสอบสวน ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีได้ ทั้งนี้ โดยเทียบเคียงกับอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

(๒) การที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องเสนอเรื่องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ วรรคสองได้ ต้องผ่านกระบวนการสอบสวนจากผู้ร้องจนปรากฏข้อเท็จจริงที่ยุติเสียก่อนว่าผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ แต่เมื่อการสอบสวนของผู้ร้องเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบอันนำไปสู่การไม่ได้สอบสวน ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจเสนอเรื่องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญได้

(๓) เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การสอบสวนคดีนี้เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับคดีนี้เป็นคดีปกครอง คือคดีที่องค์กรของรัฐใช้อำนาจต่อประชาชน หลักความชอบด้วยกฎหมายจึงเป็นหลักการอันสำคัญยิ่งที่จะต้องนำมาใช้เป็นหลักวินิจฉัยว่าการใช้อำนาจของผู้ร้องในการสอบสวน การวินิจฉัย และการยื่นคำร้องคดีนี้ต่อศาลชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะมิเช่นนั้นแล้วเท่ากับองค์กรของรัฐสามารถใช้อำนาจโดยไม่ชอบได้ อันมีผลกระทบต่อการละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นประชาชนและได้รับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้ถูกร้องมีสิทธิที่จะยกการกระทำอันไม่ชอบของผู้ร้องขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในคดีนี้ได้ตามมาตรา ๒๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(๔) ผู้ถูกร้องเห็นว่าในการดำเนินคดีนี้ ผู้ร้องได้มอบหมายให้นายก้านรงค์ จันทิก เป็นตัวแทนของผู้ร้องในฐานะผู้กล่าวหาเป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณาแทนผู้ร้อง ซึ่งนายก้านรงค์ ฯ ก็ควรจะนำพยานมาสืบให้ครบถ้วนตามประเด็นที่กล่าวหาตามหนังสือของผู้ร้องฉบับลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ แต่ในการนำสืบพยานนั้น ปรากฏว่า นายก้านรงค์ ฯ อ้างตนเป็นพยานเพียงปากเดียว เปิดความต่อศาลกล่าวหาผู้ถูกร้องในประเด็นต่าง ๆ ดังรายละเอียดปรากฏอยู่ในสำนวนแล้วนั้น ผู้ถูกร้องมีความเห็นในข้อกฎหมายว่า การนำสืบพยานของผู้ร้องนั้น คงมีแต่นายก้านรงค์ ฯ เปิดความปากเดียว บุคคลดังกล่าวไม่ใช่คณะทำงานที่ทำการสอบสวนคดีนี้ ทั้งมิได้เป็นกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ร่วมวินิจฉัยเรื่องนี้แต่ประการใด การเปิดความของบุคคลนี้จึงเป็นการเปิดความในลักษณะพยานนอกเล่า รับฟังไม่ได้ ผู้ร้องมิได้นำนายวิรัตน์ วัฒนศิริธรรม ประธานคณะทำงานสอบสวนหรือ

กรรมการของผู้ร้องคนใดคนหนึ่งมาเบิกความยืนยันในเรื่องนี้ แม้นายกล้านรงค์ ฯ จะอ้างว่าตนเป็นตัวแทนของผู้ร้องก็ตาม ก็ชอบที่จะนำพยานมาสืบให้ครบถ้วน เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีคดีอาญาของพนักงานอัยการซึ่งเป็นตัวแทนของทางราชการเช่นเดียวกัน พนักงานอัยการจะไม่สามารถอ้างตนเองเป็นพยาน แต่จะต้องอ้างพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนคดีมาเบิกความรับรองสำนวนสอบสวนพร้อมทั้งนำประจักษ์พยานที่รู้เห็นมาเบิกความจึงจะครบถ้วนกระบวนการนำสืบ ดังนั้น เมื่อการนำสืบของผู้ร้องมีลักษณะเป็นพยานนอกเล่า ศาลจึงไม่อาจรับฟังคำกล่าวหาของผู้ร้องได้ และต้องถือว่าผู้ร้องไม่สามารถนำสืบได้ตามข้ออ้างของตน ชอบที่ศาลจะยกข้อกล่าวหาและเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องได้ด้วยเหตุนี้อีกด้วย

พิจารณาแล้ว โดยที่ในคำแถลงการณ์เปิดคดีของผู้ถูกร้อง ผู้ถูกร้องได้ยกประเด็นข้อกฎหมายขึ้นเป็นข้อต่อสู้เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญยกคำร้องของผู้ร้องดังกล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้น ในเบื้องต้นนี้จะได้วินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวก่อน

ปัญหากฎหมายข้อ (๑)

ผู้ถูกร้องอ้างว่า การสอบสวนคดีนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ร้องได้รวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมเมื่อคดีได้เลยขั้นตอนของการสอบสวนในชั้นของผู้ร้องแล้ว การสอบสวนคดีนี้ของคณะทำงานของผู้ร้องจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะขัดกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบกับมาตรา ๒ (๑๑) การสอบสวนของผู้ร้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายย่อมนำไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบ

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติซึ่งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

มาตรา ๒๕๑ บัญญัติว่า

“ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองดังต่อไปนี้ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง

(๑) นายกรัฐมนตรี

(๒) รัฐมนตรี

(๓) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(๔) สมาชิกวุฒิสภา

(๕) ข้าราชการการเมืองอื่น

(๖) ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

บัญชีตามวรรคหนึ่งให้ยื่นพร้อมเอกสารประกอบซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานที่พิสูจน์ความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าว รวมทั้งสำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในรอบปีภาษีที่ผ่านมา โดยผู้ยื่นจะต้องลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องกำกับไว้ในบัญชีและสำเนาหลักฐานที่ยื่นไว้ทุกหน้าด้วย”

มาตรา ๒๕๒ บัญญัติว่า

“บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา ๒๕๑ ให้แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่มีอยู่จริงในวันที่ยื่นบัญชีดังกล่าว และต้องยื่นภายในกำหนดเวลา ดังต่อไปนี้

๑ล๑”

มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม บัญญัติว่า

“ให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าวโดยเร็ว”

มาตรา ๓๐๑ บัญญัติว่า

“คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑ล๑

(๔) ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงรวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๖ ตามบัญชีและเอกสารประกอบที่ได้ยื่นไว้

๑ล๑”

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติต่างๆ ของรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้ร้องมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริง รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๖ การตรวจสอบดังกล่าวเป็นคนละกรณีกับการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และไม่มีบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายใดให้นำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับการสอบสวนมาใช้บังคับกับการตรวจสอบบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติโดยอนุโลม ดังนั้น ในการตรวจสอบดังกล่าว ผู้ร้องจึงไม่มีหน้าที่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบกับมาตรา ๒ (๑๑) ฉะนั้น ที่ผู้ถูกร้องอ้างว่าการสอบสวนของผู้ร้องไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะขัดกับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบกับมาตรา ๒ (๑๑) จึงไม่ถูกต้อง

ปัญหากฎหมายข้อ (๒)

ผู้ถูกร้องอ้างว่า การที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ วรรคสองได้ ต้องผ่านกระบวนการสอบสวนจากผู้ร้องจนปรากฏข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติเสียก่อนว่าผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ แต่เมื่อการสอบสวนของผู้ร้องเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบอันนำไปสู่การไม่ได้สอบสวน ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ บัญญัติว่า

“ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้ใดจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ หรือจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่ครบกำหนดต้องยื่นตามมาตรา ๒๕๒ หรือนับแต่วันที่ตรวจพบว่ามีกระทำความผิดดังกล่าว แล้วแต่กรณี และผู้นั้นต้องห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใดๆ เป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง

เมื่อมีกรณีตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป และเมื่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดแล้วให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

จะเห็นได้ว่า วรรคสองของบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดว่า เมื่อมีกรณีตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ร้องเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด โดยมีได้บังคับว่าต้องมีการสอบสวนก่อนดังที่ผู้ถูกร้องอ้าง และเมื่อผู้ร้องพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีกรณีตามวรรคหนึ่ง ผู้ร้องย่อมมีอำนาจหน้าที่เสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๒๕๕ วรรคสอง ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ถูกร้องดังกล่าวข้างต้นจึงคลาดเคลื่อนในข้อกฎหมายและรับฟังไม่ได้

ปัญหากฎหมายข้อ (๓)

ผู้ถูกร้องอ้างว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การสอบสวนคดีนี้ เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเท่ากับองค์กรของรัฐสามารถใช้อำนาจโดยไม่ชอบได้ ผู้ถูกร้องจึงมีสิทธิที่จะยกเอาการกระทำของผู้ร้องขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในคดีนี้ได้ตามมาตรา ๒๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พิจารณาแล้ว เมื่อได้วินิจฉัยตามประเด็นปัญหาข้อกฎหมายข้อ (๑) ว่าผู้ร้องมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงรวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๖ การตรวจสอบดังกล่าวเป็นคนละกรณีกับการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาวินิจฉัยประเด็นปัญหาข้อกฎหมายข้อ (๓) อีก

ปัญหากฎหมายข้อ (๔)

ผู้ถูกร้องอ้างว่า นายกล้านรงค์ จันทิก ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ร้องอ้างตนเป็นพยานเพียงปากเดียว เบิกความต่อศาลกล่าวหาผู้ถูกร้องในประเด็นต่างๆ นายกล้านรงค์ จันทิก ไม่ใช่คณะทำงานที่ทำการสอบสวนคดีนี้ ทั้งมิได้เป็นกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ร่วมวินิจฉัยเรื่องนี้ แต่ประการใด การเบิกความของนายกล้านรงค์ ฯ จึงเป็นการเบิกความในลักษณะพยานนอกเล่า รับฟังไม่ได้ และต้องถือว่า ผู้ร้องไม่สามารถนำสืบได้ตามข้ออ้างของตน ชอบที่ศาลจะเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้อง

พิจารณาแล้ว นายกล้านรงค์ จันทิก เลขานุการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้รับมอบหมายจากผู้ร้องให้เป็นผู้แทนในการแถลง ตอบข้อซักถามของผู้ถูกร้อง ซักถามและถามค้านพยานผู้ถูกร้อง ตลอดจนดำเนินการอื่นๆ ในกระบวนการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหนังสือของประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ปช. ๐๐๐๖/๒๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ และที่ ปช. ๐๐๐๑/๑๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ ดังนั้น นายกล้านรงค์ จันทิก จึงมีฐานะเป็นผู้แทนของผู้ร้อง คำแถลงของนายกล้านรงค์ ฯ ในฐานะผู้แทนผู้ร้องจึงมิใช่คำเบิกความในฐานะพยานของผู้ร้อง ฉะนั้น ข้ออ้างของผู้ถูกร้องดังกล่าวจึงคลาดเคลื่อนและรับฟังไม่ได้

ต่อไปนี้จะได้วินิจฉัยประเด็นตามคำร้องของผู้ร้องซึ่งมีว่า การที่ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้อง รวม ๓ ครั้ง ดังกล่าวแล้วข้างต้น โดยแสดงรายการกู้ยืมเงินจำนวนเงิน ๔๕ ล้านบาท จากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้ง ๓ ครั้ง เป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ หรือไม่

โดยที่ผู้ถูกร้องได้ให้ถ้อยคำต่อคณะทำงานของผู้ร้อง และเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า เดิมผู้ถูกร้องได้กู้เงินจาก นายกฤษนันท์ พลากุทธิ์ กับพวกอีก ๒ คน คือ นายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ เป็นจำนวนเงิน ๔๕ ล้านบาท โดยไม่ได้ทำหนังสือสัญญากู้ ต่อมานายกฤษนันท์ ฯ ได้บอกผู้ถูกร้องว่า เงินที่ได้ให้กู้ไปจำนวนดังกล่าวเป็นเงินของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จึงขอให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้เงินจำนวนนั้นกับบริษัทดังกล่าว ผู้ถูกร้องจึงได้ทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยทำสัญญา ๓ ฉบับ ซึ่งเป็นการทำสัญญาในลักษณะที่โอนหนี้สินของตนที่มีอยู่เดิมกับนายกฤษนันท์ ฯ กับพวกไปให้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยบริษัท ฯ ได้จ่ายเงินคืนให้นายกฤษนันท์ ฯ กับพวกจำนวน ๔๕ ล้านบาทแล้ว ดังนั้นในเบื้องต้น จึงต้องพิจารณาว่าผู้ถูกร้องได้กู้เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท จากนายกฤษนันท์ ฯ กับพวกจริงหรือไม่

นายกฤษนันท์ ฯ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการของผู้ร้อง และเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญ ว่า ผู้ถูกร้องซึ่งตนรู้จักและเคารพนับถือมาช้านานได้เอ่ยปากขอยืมเงินประมาณ ๕๐ ล้านบาทจากตนเพื่อนำไปให้ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องลงทุนทางธุรกิจ โดยขอรับเงินกู้เป็นงวดๆ ตามที่จะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าแต่ละงวด นายกฤษนันท์ ฯ ได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษากับนายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ ซึ่งรู้จักและมีความสนิทสนมกับผู้ถูกร้องแล้วเห็นว่าคงปฏิเสธการขอกู้เงินของผู้ถูกร้องไม่ได้ นายกฤษนันท์ ฯ จึงตกลงให้กู้เงินแก่ผู้ถูกร้องและได้จ่ายเงินกู้งวดแรกให้ผู้ถูกร้องเป็นจำนวนเงิน ๒ ล้านบาทจากเงินส่วนตัวโดยนายกฤษนันท์ ฯ ได้นำเงินสดจำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้ถูกร้องที่บ้านของผู้ถูกร้อง แต่เนื่องจากขณะนั้น ตนไม่มีเงินพอที่จะให้กู้ตามจำนวนที่ผู้ถูกร้องต้องการได้ จึงได้ไปขอกู้เงินจากนายทรงชัย ฯ ซึ่งเป็นเพื่อนของตนที่คบกันมานาน นายทรงชัย ฯ ตกลงให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้เงินเป็นจำนวนไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท โดยจ่ายเงินกู้ให้เป็นงวดๆ ตามที่นายกฤษนันท์ ฯ จะแจ้งจำนวนเงินที่ต้องการในแต่ละงวดให้ทราบล่วงหน้าประมาณสองวัน และได้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงการกู้เงินระหว่างนายกฤษนันท์ ฯ และนายทรงชัย ฯ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ซึ่งมีสาระสำคัญว่า นายทรงชัย ฯ ตกลงให้กู้ยืมเงินแก่นายกฤษนันท์ ฯ เป็นจำนวนเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท อัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๒ ต่อปี ระยะเวลาชำระคืนเงินกู้และดอกเบี้ยไม่เกิน ๕ ปี นับจากวันที่ได้รับเงินกู้ โดยจะจ่ายเงินกู้ให้เป็นเงินสด ในการทำความตกลงดังกล่าว นายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ ได้เข้าคำประกันการชำระหนี้ของนายกฤษนันท์ ฯ และนายกฤษนันท์ ฯ ได้มอบโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๕๕ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เนื้อที่ ๑๔ ไร่ ๑ งาน ๘๖ ตารางวา ของบริษัท ซี ที ไอ ฯ ให้นายทรงชัย ฯ ถือไว้เป็นประกัน โดยทำหนังสือมอบอำนาจโอนกรรมสิทธิ์ให้ไว้กับนายทรงชัย ฯ หลังจากนั้นนายทรงชัย ฯ ได้มอบเงินกู้ให้กับนายกฤษนันท์ ฯ รวม ๑๒ งวด ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๓ ล้านบาท โดยนายกฤษนันท์ ฯ ไปรับเงินกู้แต่ละงวดเป็นเงินสดจากนายทรงชัย ฯ ที่บ้านของนายทรงชัย ฯ ซึ่งอยู่ที่ซอยสายลม ๒ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร เมื่อนายกฤษนันท์ ฯ ได้รับเงินแต่ละงวดแล้ว ก็ได้ลงชื่อใบรับเงินให้ไว้กับนายทรงชัย ฯ แล้วนำเงินไปมอบให้ผู้ถูกร้องเพื่อนำไปมอบให้ผู้ถูกร้องที่บ้านของผู้ถูกร้อง ซึ่งอยู่ที่ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี

เนื่องจากการส่งมอบเงินที่นายกฤษนันท์ ฯ ให้กู้แก่ผู้ถูกร้องมีผู้รู้เห็นเพียงสองคน คือ นายกฤษนันท์ ฯ ซึ่งเป็นผู้ให้กู้ และนายอภัย ฯ ซึ่งผู้ถูกร้องและนายกฤษนันท์ ฯ อ้างว่าเป็นผู้นำเงินที่ได้รับจากนายกฤษนันท์ ฯ ไปมอบให้ผู้ถูกร้อง แต่ผู้ถูกร้องก็มิได้นำนายอภัย ฯ มาเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญคดีนี้แต่ผู้ถูกร้องและนายกฤษนันท์ ฯ เพียงสองคนเท่านั้นที่เบิกความในประเด็นนี้ ไม่มีบุคคลอื่นใดที่มีชื่อผู้ใกล้ชิดกับผู้ถูกร้องมาเบิกความในเรื่องนี้เลย

โดยที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ เป็นผู้ใกล้ชิดกับผู้ถูกร้อง คำเบิกความของพยานปากนี้จึงไม่น่าหนัก
เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงต้องพิจารณาพฤติการณ์แวดล้อมกรณีประกอบการพิจารณาวินิจฉัย
ดังจะกล่าวต่อไปนี้

๑. พฤติการณ์เกี่ยวกับการกู้เงินของ นายกฤษณ์นทร์ ฯ กับนายทรงชัย ฯ

นายกฤษณ์นทร์ ฯ เบิกความว่าเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ที่ตนให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเป็นเงินของตนเอง
๒ ล้านบาท ส่วนอีก ๔๓ ล้านบาทนั้น เป็นเงินที่กู้จากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย โดยได้รับเป็นงวดๆ
รวม ๑๒ งวด โดยนายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้ออกใบรับเงินกู้แต่ละงวดให้นายทรงชัย ฯ ไว้เป็นหลักฐาน ดังนี้

๑. ใบรับเงินลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๒. ใบรับเงินลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓. ใบรับเงินลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๔. ใบรับเงินลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๕. ใบรับเงินลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๖. ใบรับเงินลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
๗. ใบรับเงินลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท
๘. ใบรับเงินลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๙. ใบรับเงินลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ใบรับเงินลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๑. ใบรับเงินลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๒. ใบรับเงินลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕	จำนวนเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการว่า ในการขอกู้เงินจำนวนไม่เกิน
๕๐ ล้านบาทจากนายทรงชัย ฯ นั้น ตนขอรับเงินสดเป็นงวดๆ ตามจำนวนเงินที่จะแจ้งให้นายทรงชัย ฯ
ทราบล่วงหน้าประมาณสองวัน เมื่อผู้ถูกร้องแจ้งให้ตนทราบว่าต้องการเงินแต่ละงวดเมื่อใดเป็นจำนวน
เท่าใด ตนก็จะแจ้งทางโทรศัพท์ให้นายทรงชัย ฯ ทราบว่าตนจะขอรับเงินกู้เมื่อใดจำนวนเท่าใด

นายทรงชัย ฯ ได้เบิกความว่าตนได้เบิกเงินจากธนาคารมามอบให้นายกฤษณ์นทร์ ฯ เป็นงวดๆ
ตามจำนวนเงินที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ แจ้งมาให้ทราบ รวมทั้งสิ้น ๑๒ งวด ผู้ถูกร้องได้นำส่งสำเนาเช็ค
จำนวน ๑๒ ฉบับ ที่นายทรงชัย ฯ ส่งจ่ายเพื่อเบิกเงินสดมาให้นายกฤษณ์นทร์ ฯ เพื่อประกอบคำเบิกความ
ของพยานปากนี้ ซึ่งปรากฏว่าวันเดือนปีที่ส่งจ่ายเช็คแต่ละฉบับตรงกับวันเดือนปีที่ปรากฏในใบรับเงิน
ที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้ออกให้นายทรงชัย ฯ ดังกล่าวแล้วข้างต้น

แต่เมื่อตรวจสอบจำนวนเงินที่ระบุในเช็คแต่ละฉบับ ปรากฏว่ามีเช็คจำนวน ๗ ฉบับที่จำนวนเงินสั่งจ่ายไม่ตรงกับจำนวนเงินที่ปรากฏในใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

(๑) เช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๓๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่สั่งจ่าย ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่ได้รับจากนายทรงชัย ฯ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่สั่งจ่ายตามเช็คฉบับนี้้น้อยกว่าจำนวนเงินที่ปรากฏในใบรับเงินดังกล่าว ๒๐๐,๐๐๐ บาท

(๒) เช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๓๖๕๕๑ ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่สั่งจ่าย ๔,๒๕๕,๐๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่ได้รับจากนายทรงชัย ฯ ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่สั่งจ่ายตามเช็คฉบับนี้้นมากกว่าจำนวนเงินที่ปรากฏในใบรับเงินดังกล่าว ๒๕๕,๐๐๐ บาท

(๓) เช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๓๖๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่สั่งจ่าย ๔,๗๗๖,๕๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่ได้รับจากนายทรงชัย ฯ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่สั่งจ่ายตามเช็คฉบับนี้้นน้อยกว่าจำนวนเงินที่ระบุในใบรับเงินเป็นจำนวนเงิน ๒๒๓,๕๐๐ บาท

(๔) เช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๓๖๕๐๗ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่สั่งจ่าย ๕,๐๐๕,๐๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่ได้รับจากนายทรงชัย ฯ ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่สั่งจ่ายมากกว่าจำนวนเงินที่ระบุในใบรับเงินดังกล่าวเป็นจำนวน ๕๐๕,๐๐๐ บาท

(๕) เช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๔๒๒๑๑ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่สั่งจ่าย ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่ได้รับไว้ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่สั่งจ่ายมากกว่าจำนวนเงินที่ระบุในใบรับเงินเป็นจำนวน ๘๐๐,๐๐๐ บาท

(๖) เช็คธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๔๒๒๕๒ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่สั่งจ่าย ๑,๕๖๐,๐๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ๑ ออกให้นายทรงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่ได้รับไว้ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่สั่งจ่ายน้อยกว่าจำนวนเงินที่ระบุในใบรับเงินเป็นจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท

(๗) เชื้อธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เลขที่ ๐๕๕๒๒๖๕ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ ระบุจำนวนเงินที่ส่งจ่าย ๒,๘๕๖,๐๐๐ บาท แต่ใบรับเงินลงวันที่ เดือน ปี เดียวกันที่นายกฤษนันท์ ฯ ออกให้มายทรวงชัย ฯ ระบุจำนวนเงินที่รับไว้ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินที่ส่งจ่ายมากกว่าจำนวนเงินที่ระบุใบรับเงินเป็นจำนวน ๘๕๖,๐๐๐ บาท

นายทรวงชัย ฯ เบิกความเกี่ยวกับจำนวนเงินที่ส่งจ่ายไม่ตรงกับจำนวนเงินที่นายทรวงชัย ฯ ขอรับ ในบางงวดว่า เนื่องจากตนเป็นคนมีเพื่อนมาก เมื่อออกไปนอกบ้านตอนเย็น เพื่อนบางคนก็มายืมเงิน จากตน แต่ตนไม่เคยนำเช็คเปล่าออกจากบ้าน บางครั้งเพื่อนเอาเช็คมาให้แล้วบอกว่าพุงนี้ให้ช่วยโอนเงิน ให้ด้วย ดังนั้น ตนจึงต้องเบิกเงินสดส่วนหนึ่งกลับมาและอีกส่วนหนึ่งให้เพื่อนไป และตนจะมีเงินสด เก็บไว้ที่บ้านอยู่ประมาณ ๑ ถึง ๒ ล้านบาทเสมอ ดังนั้น ถ้าเบิกเงินขาดไปเท่าใดก็จะนำเงินสดที่มีอยู่ ดังกล่าวมาสมทบให้ครบ

พิจารณาแล้ว เห็นว่า คำเบิกความของนายทรวงชัย ฯ ดังกล่าวพอรับฟังได้

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาจำนวนเงินกู้แต่ละงวดที่นายกฤษนันท์ ฯ อ้างว่าได้รับจากนายทรวงชัย ฯ (ซึ่งก็เป็นจำนวนเดียวกันกับจำนวนเงินกู้ที่นายกฤษนันท์ ฯ อ้างว่าได้มอบให้ผู้ถูกร้อง) ก็จะเห็นได้ว่า จำนวนเงินกู้บางงวดสูงมาก เช่น เงินกู้งวดที่ ๗ ซึ่งสูงถึง ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่บางงวดก็มีจำนวนเงิน ต่ำกว่ามาก เช่น เงินกู้งวดที่ ๑๑ และ ๑๒ มีจำนวนเงินเพียง ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๑๑ มีจำนวนเงินเพียง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ งวดเงินกู้หลายงวดมีระยะเวลาห่างกันเพียงไม่กี่วัน เช่น งวดที่ ๑๐ ห่างจากงวดที่ ๙ เพียง ๕ วัน งวดที่ ๑๑ ห่างจากงวดที่ ๑๐ เพียง ๔ วัน และ งวดที่ ๑๒ ห่างจากงวดที่ ๑๑ เพียง ๔ วัน

ตามที่กล่าวข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าการกำหนดงวดเงินกู้และจำนวนเงินกู้ในแต่ละงวดไม่สมเหตุ สมผล จึงน่าเชื่อว่าเช็คเหล่านั้นเป็นเช็คที่นายทรวงชัย ฯ ได้ส่งจ่ายเพื่อเบิกเงินมาใช้ในกิจการต่าง ๆ โดยทั่วไป แต่ผู้ถูกร้องและนายกฤษนันท์ ฯ โดยการสมยอมของนายทรวงชัย ฯ อ้างว่าเช็คดังกล่าว เป็นเช็คที่นายทรวงชัย ฯ ส่งจ่ายเพื่อเบิกเงินมาให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้ทั้งนี้ เพื่อให้ข้ออ้างของผู้ถูกร้อง เกี่ยวกับการกู้เงินจำนวน ๕๕ ล้านบาทจากนายกฤษนันท์ ฯ มีน้ำหนัก

นอกจากนี้ นายทรวงชัย ฯ ได้เบิกความว่าตนให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมเงินไป ๕๓ ล้านบาท โดยทยอยรับไป ๑๒ ครั้ง แต่ละครั้งตนได้ส่งจ่ายเช็คเงินสดให้คนของตนไปเบิกที่ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ซึ่งทำให้เข้าใจว่าการส่งจ่ายเช็คทั้ง ๑๒ ฉบับดังกล่าว นายทรวงชัย ฯ เป็นผู้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คทุกครั้ง ซึ่งนายทรวงชัย ฯ ยืนยันเช่นนั้นในระหว่างเบิกความเมื่อผู้แทนผู้ร้อง นำเช็คพร้อมกับบัญชีเงินฝากกระแสรายวันให้ตรวจสอบ แต่เมื่อเบิกความเกี่ยวกับเช็คฉบับลงวันที่ ๒๑

พฤษภาคม ๒๕๓๕ ซึ่งมีจำนวนเงินที่ส่งจ่าย ๕,๐๐๕,๐๐๐ บาท ปรากฏว่าลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายเป็นลายมือชื่อของภริยาของนายทรงชัย ฯ มิใช่ลายมือชื่อของนายทรงชัย ฯ ดังที่ได้เบิกความไว้ก่อนแล้ว นายทรงชัย ฯ จึงเบิกความว่า “พอดีตอนนั้นผมไปอยู่เมืองนอก แล้วคุณกฤษณ์นทร์ ฯ ก็โทรศัพท์มาบอกว่าเอาเงินผมบอกรั้วไม่เป็นไร เดี่ยวผมจะโทรศัพท์ให้ภริยาของผมไปเบิกให้แล้วคุณก็มาเอาอีกแล้วกัน” ซึ่งเป็นการเบิกความเพื่อให้สอดคล้องกับพยานหลักฐานที่ปรากฏ คำพูดของนายทรงชัย ฯ ดังกล่าว เป็นปริยายว่า นายกฤษณ์นทร์ ฯ โทรศัพท์ไปหานายทรงชัย ฯ ในต่างประเทศ แต่เมื่อผู้แทนผู้ร้องได้ซักค้านนายทรงชัย ฯ ในเรื่องนี้ นายทรงชัย ฯ ได้เบิกความว่า นายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้โทรศัพท์ไปที่บ้านนายทรงชัย ฯ ก่อนแล้ว ภริยาของนายทรงชัย ฯ ก็โทรศัพท์ไปหานายทรงชัย ฯ ที่เมืองนอก บอกว่าคุณกฤษณ์นทร์ ฯ โทรศัพท์มาให้โทรศัพท์กลับด้วย แล้วนายทรงชัย ฯ แจ้งกับนายกฤษณ์นทร์ ฯ ว่าภริยานายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อเบิกเงินได้

พิจารณาแล้ว คำเบิกความของนายทรงชัย ฯ ดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ เพราะตอนแรกเบิกความว่า เช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ ตนเป็นผู้ส่งจ่าย แต่เมื่อจำแนกคดีหลักฐานก็แก้ว่าเช็คฉบับลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ซึ่งระบุจำนวนเงินที่ส่งจ่าย ๕,๐๐๕,๐๐๐ บาท ภริยาของตนเป็นผู้ส่งจ่าย

นอกจากนี้ นายกฤษณ์นทร์ ฯ ยังได้ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องว่า ตนไปรับเงินจากนายทรงชัย ฯ ที่บ้านของนายทรงชัย ฯ ๑๒ ครั้ง โดยรับเป็นเงินสดทุกครั้ง ทั้งได้กล่าวว่า การรับเงินแต่ละครั้งเป็นเรื่องระหว่างตนกับนายทรงชัย ฯ เท่านั้น ตนไม่ทราบว่ามีภริยานายทรงชัย ฯ ทราบเรื่องนี้หรือไม่ ซึ่งเท่ากับว่านายกฤษณ์นทร์ ฯ ไปรับเงินสดจากนายทรงชัย ฯ ทุกครั้ง แต่ในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ นายกฤษณ์นทร์ ฯ กลับเบิกความว่า “ไปรับเงินจากนายทรงชัย ฯ ทุกครั้ง โดยส่วนใหญ่จะรับจากนายทรงชัย ฯ อาจจะมีสองครั้งหรือสามครั้งจะรับจากภริยานายทรงชัย ฯ” การให้ถ้อยคำของนายกฤษณ์นทร์ ฯ ในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้อง และการเบิกความในชั้นพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ จึงขัดแย้งกัน กล่าวคือ การให้ถ้อยคำต่อคณะทำงานของผู้ร้อง มีความหมายว่า ไม่มีการรับเงินจากภริยาของนายทรงชัย ฯ ทั้ง ๑๒ ครั้ง แต่ไม่แน่ใจว่าภริยาของนายทรงชัย ฯ จะทราบเรื่องด้วยหรือไม่ แต่ในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ นายกฤษณ์นทร์ ฯ เบิกความว่าอาจจะมีสองหรือสามครั้งที่ตนรับเงินจากภริยาของนายทรงชัย ฯ คำเบิกความของนายกฤษณ์นทร์ ฯ ดังกล่าวจึงเป็นพิรุณและรับฟังไม่ได้ อนึ่ง นายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะทำงาน ฯ ของผู้ร้องว่าได้ชำระดอกเบี้ยเงินกู้แก่นายทรงชัย ฯ แล้วครั้งหนึ่งเป็นเงิน ๓ ล้านบาท เมื่อปลายปี ๒๕๓๕ แต่นายทรงชัย ฯ เบิกความว่า นายกฤษณ์นทร์ ฯ นำเงินสด ๓ ล้านบาทมาให้ที่บ้าน โดยแจ้งว่าเป็นค่าดอกเบี้ย แต่ไม่ได้มีการทำหลักฐานการรับเงินกันไว้แต่อย่างใด แต่นายกฤษณ์นทร์ ฯ เบิกความไว้ว่า “เข้าใจว่าจะมีหลักฐานอยู่ที่บริษัท ฯ”

พิจารณาแล้ว เห็นว่าแม้นายทรงชัย ฯ และนายภุชงค์ ฯ จะเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันมาช้านาน และมีความไว้วางใจกันก็ตาม แต่เมื่อนายภุชงค์ ฯ ขอกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ และนายทรงชัย ฯ ตกลงให้กู้ยืมตามที่ขอแล้ว ก็ยังมีการทำบันทึกว่าด้วยข้อตกลงกู้ยืมเงินกันดังกล่าวแล้วข้างต้น และเมื่อนายภุชงค์ ฯ ได้รับเงินแต่ละงวดไปแล้ว ก็ยังทำใบรับเงินให้ไว้กับนายทรงชัย ฯ ดังนั้น ถ้านายทรงชัย ฯ ได้รับชำระค่าดอกเบี้ยจากนายภุชงค์ ฯ จริง นายทรงชัย ฯ ก็น่าจะต้องออกใบรับเงินให้นายภุชงค์ ฯ ไว้เป็นหลักฐานเช่นเดียวกัน ฉะนั้น คำเบิกความของพยานทั้งสองจึงเป็นพิรุธ

๒. พฤติการณ์เกี่ยวกับการกู้เงินของผู้ถูกร้องกับนายภุชงค์ ฯ

นายภุชงค์ ฯ ได้เบิกความเกี่ยวกับการมอบเงินกู้ให้แก่ผู้ถูกร้องในแต่ละงวดว่า เมื่อนายภุชงค์ ฯ ไปรับเงินกู้แต่ละงวดจากนายทรงชัย ฯ ที่บ้านของนายทรงชัย ฯ ซึ่งอยู่ในซอยสายลม ๒ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานครแล้วก็กลับไปที่บริษัท ซี ที ไอ ฯ ซึ่งเป็นที่ทำงานของตน ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนรัชดาภิเษก ตรงข้ามกับศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ฯ โดยนายภุชงค์ ฯ จะนัดหมายให้นายอภัย ฯ มารับเงินดังกล่าวไปให้ผู้ถูกร้องตามที่ผู้ถูกร้องบอกนายภุชงค์ ฯ ไว้ แต่บางครั้งนายภุชงค์ ฯ ก็นำเงินที่รับมาจากนายทรงชัย ฯ ไปให้นายอภัย ฯ ที่บริษัท บางกอกดาต้า เซ็นเตอร์ จำกัด ซึ่งตั้งอยู่แถวนางเลิ้ง มีเพียงครั้งหนึ่งหรือสองครั้งที่นายอภัย ฯ แจ้งล่วงหน้าว่าจะมอบเงินให้กับบุตรสาวของตนซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัท ซี ที ไอ ฯ ซึ่งจะนำไปให้นายอภัย ฯ ต่อไป

นอกจากนี้ นายภุชงค์ ฯ เเบิกความว่า การไปรับเงินจากนายทรงชัย ฯ ทั้ง ๑๒ ครั้ง เป็นช่วงเวลา ๕ - ๖ โมงเย็น และในการไปรับเงินสดจากนายทรงชัย ฯ นั้น ได้มีการเตรียมกระเป๋าเดินทางไปใส่เงิน โดยมีการตรวจนับเงินเป็นปีกๆ เป็นธนบัตรฉบับละหนึ่งพันบาททั้งหมด และเมื่อนายอภัย ฯ ได้รับเงินไปจากตนก็ตรวจนับเป็นปีกๆ เช่นเดียวกันก่อนที่จะนำเงินไปทั้งกระเป๋าแล้วฝากบุตรสาวของตน นำกระเป๋ากลับคืนมาคืนพร้อมกับใบรับเงินที่ผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อแล้ว นายภุชงค์ ฯ เคยฝากเงินที่จะมอบให้ผู้ถูกร้องไปกับบุตรสาวของนายอภัย ฯ ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกันกับตน เพื่อนำไปให้นายอภัย ฯ ที่บ้านหลังเลิกงานแล้ว ๒ - ๓ ครั้ง

พิจารณาแล้ว นายภุชงค์ ฯ เเบิกความว่าไปรับเงินจากนายทรงชัย ฯ ที่บ้านของนายทรงชัย ฯ เวลา ๑๗.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. ซึ่งเป็นเวลาที่การจราจรติดขัดมาก ดังนั้น ถ้านายภุชงค์ ฯ จะกลับมาถึงบริษัท ซี ที ไอ ฯ ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนรัชดาภิเษกต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง หรือมากกว่านั้นแล้วแต่ว่าการจราจรจะติดขัดมากหรือน้อย เมื่อนายอภัย ฯ รับมอบเงินจากนายภุชงค์ ฯ ไว้แล้ว ก็ต้องตรวจนับธนบัตรเป็นปีกๆ ซึ่งต้องใช้เวลาพอสมควร เพราะเงินที่ได้รับแต่ละครั้งเป็นจำนวนมาก

และกว่านายอภัย ฯ จะเดินทางไปถึงบ้านผู้ถูกร้องซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี ต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งหรือสองชั่วโมงแล้วแต่ว่าการจราจรจะติดขัดมากหรือน้อย พิจารณาแล้วเห็นว่าการเดินทางในเวลาค่าคืนพร้อมกับเงินเป็นล้าน ๆ บาท เป็นกรณีที่คนทั่วไปไม่ปฏิบัติกัน เพราะเป็นการเสี่ยงต่อการถูกโจรกรรม ดังนั้น การที่นายอภัย ฯ นำเงินเรือนล้านไปให้ผู้ถูกร้องในเวลาค่าคืนถึง ๑๒ ครั้ง ตามคำเบิกความของนายกฤษณ์นรินทร์ ฯ จึงเป็นเรื่องที่ผิดปกติและไม่น่าเชื่อ

๓. พฤติการณ์เกี่ยวกับการซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของผู้ถูกร้อง

ผู้ถูกร้องเบิกความว่าได้ตรวจสอบงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ประจำปี ๒๕๓๕ แล้วปรากฏว่าบริษัท ฯ มีที่ดินมูลค่า ๕๓ ล้านบาท ซึ่งกรรมที่ดินประเมินราคากลางไว้ ๑๕ ล้านบาท และบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ยังได้ลงทุนในบริษัทอื่นอีก ๗๓.๗๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องจึงตัดสินใจซื้อหุ้นของบริษัท ฯ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นวันที่นายเกรียง ฯ ได้รับชำระเงินค่าซื้อหุ้นงวดแรกจากผู้ถูกร้อง

พิจารณาแล้ว ตามหลักฐานที่ปรากฏต่อศาลรัฐธรรมนูญ การตรวจสอบงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เสร็จสิ้นเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๐ และที่ประชุมผู้ถือหุ้นของบริษัท ฯ ได้มีมติอนุมัติงบดุลประจำปี ๒๕๓๕ ของบริษัท ฯ เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากวันที่ผู้ถูกร้องอ้างว่าได้ตัดสินใจซื้อหุ้นดังกล่าวแล้วถึงปีเศษ ดังนั้น คำเบิกความของผู้ถูกร้องในประเด็นนี้จึงมีพิรุธ

นอกจากนี้ ยังปรากฏว่างบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ในช่วงเวลา ๕ ปี ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะตัดสินใจซื้อหุ้น ฯ แสดงผลประกอบการที่ขาดทุนติดต่อกันถึง ๓ ปี มีเพียงปีเดียวที่มีกำไรเพียงเล็กน้อย ดังตัวเลขที่นำมาแสดงข้างท้ายนี้

ปี ๒๕๓๖ ขาดทุน ๓๑,๘๖๘ บาท

ปี ๒๕๓๗ ขาดทุน ๑๔,๔๐๕ บาท

ปี ๒๕๓๘ ขาดทุน ๘,๔๐๐ บาท

ปี ๒๕๓๙ กำไร ๑๔๑,๔๐๗ บาท

อนึ่ง ทรัพย์สินและหนี้สินที่ปรากฏในงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ ถึงปี ๒๕๔๐ แสดงฐานะทางการเงินที่แท้จริงของบริษัท ฯ ดังนี้

ปี ๒๕๓๗ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มูลค่าทั้งสิ้น ๓๓.๗๗๖ ล้านบาท และมีหนี้สิน ๓๓.๑๔๔ ล้านบาท

ปี ๒๕๓๘ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มูลค่าทั้งสิ้น ๕๓.๘๕๕ ล้านบาท และมีหนี้สิน ๕๓.๔๐๕ ล้านบาท

ปี ๒๕๓๕ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มูลค่าทั้งสิ้น ๕๓.๘๕๕ ล้านบาท และมีหนี้สิน ๖๘.๓๕๒ ล้านบาท

ปี ๒๕๔๐ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มูลค่าทั้งสิ้น ๕๓.๘๕๕ ล้านบาท และมีหนี้สิน ๖๕.๒๖๘ ล้านบาท

เมื่อพิจารณาทรัพย์สินและหนี้สินของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าบริษัท ฯ มิได้มีฐานะทางธุรกิจที่ดีและไม่น่าจะดึงดูดความสนใจของผู้ถูกร้องได้

ในเรื่องการซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ นั้น ผู้ถูกร้องเบิกความว่า ผู้ถูกร้องได้ชำระเงินค่าซื้อหุ้นให้แก่ นายเกรียง ฯ ครบ ๔๕ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ แต่ปรากฏหลักฐานว่า นายเกรียง ฯ ได้ทำสัญญาโอนหุ้นจำนวน ๕๕๕,๕๕๘ หุ้นให้แก่ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๐ และได้มีการจดทะเบียนโอนหุ้นดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่นายเกรียง ฯ ได้รับเงินค่าหุ้นครบถ้วนแล้วถึง ๘ เดือน ซึ่งไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น หากมีการซื้อขายหุ้นกันจริง ผู้ถูกร้องไม่น่าจะปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปถึง ๘ เดือน ก่อนที่จะได้รับโอนหุ้นซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ปกติ

ในเรื่องเดียวกันนี้ นายเกรียง ฯ ได้ให้คำยืนยันชั้นตรวจสอบของผู้ร้องว่าได้รับเงินจากผู้ถูกร้อง ๑๓ ครั้ง โดยรับเป็นเงินสดทุกครั้ง และได้นำเงินนั้นไปใช้จ่ายหมุนเวียนในภารกิจของตน โดยมีได้นำเงินดังกล่าวฝากธนาคาร

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่นายเกรียง ฯ ซึ่งเป็นนักธุรกิจไม่นำเงินจำนวนมากที่ได้รับจากผู้ถูกร้องฝากธนาคารเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดและไม่น่าเชื่อ เพราะในทางธุรกิจนั้น การรับเงินจ่ายเงินเป็นเช็คซึ่งสะดวกและปลอดภัยเป็นวิธีที่ถือปฏิบัติกันโดยทั่วไป คำเบิกความดังกล่าวจึงมีพิรุช

อนึ่ง ผู้ถูกร้องได้เบิกความว่านายเกรียง ฯ ได้โอนหุ้นให้ภริยาและบุตรทั้ง ๔ คนของผู้ถูกร้องรวม ๕ คนๆ ละ ๑๒๐,๐๐๐ หุ้น รวมทั้งสิ้น ๖๐๐,๐๐๐ หุ้น มูลค่าทั้งสิ้น ๖๐ ล้านบาท แต่ที่ผู้ถูกร้องได้จ่ายเงินค่าหุ้นให้นายเกรียง ฯ ไปแล้ว ๔๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องจึงค้างชำระค่าหุ้นแก่นายเกรียง ฯ เป็นเงิน ๑๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องไม่สามารถหาเงิน ๑๕ ล้านบาทมาใช้ค่าหุ้นที่ค้างชำระได้ จึงต้องให้บุตรทั้ง ๔ คน โอนหุ้นของแต่ละคนคืนให้นายเกรียง ฯ ไปคนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น บุตรแต่ละคนจึงเหลือหุ้นคนละ ๘๐,๐๐๐ หุ้น

แต่จากการตรวจสอบหลักฐานการจดทะเบียนการโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ของกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ปรากฏข้อเท็จจริงดังนี้

LIRT

(๑) นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ภริยาผู้ถูกร้องโอนหุ้นจำนวน ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น ให้นางกัญญารีย์ ๑
(๒) นางสาวนงชรัตน์ ๑ และนางสาวปัทมารัตน์ ๑ โอนหุ้นคนละ ๕๐,๐๐๐ หุ้น ให้นายเกรียง ๑
(๓) นายศิริวัฒน์ ๑ และนางสาววัฒน์พร ๑ โอนหุ้นคนละ ๕๐,๐๐๐ หุ้น ให้นายกิติ ๑ และได้มี
การจดทะเบียนการโอนหุ้นดังกล่าว ณ สำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท กรุงเทพมหานคร กรมทะเบียน
การค้า เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ โดยปรากฏในทะเบียน ๑ ว่านายเกรียง ๑ และนายกิติ ๑ ถือหุ้น
คนละ ๘๐,๐๐๐ หุ้น

จะเห็นได้ว่า คำเบิกความของผู้ถูกร้องเกี่ยวกับจำนวนหุ้นที่บุตรของผู้ถูกร้องทั้ง ๔ คน โอนให้
นายเกรียง ๑ แตกต่างจากที่ปรากฏตามหลักฐานการจดทะเบียนของกรมทะเบียนการค้า กล่าวคือ
ผู้ถูกร้องอ้างว่าได้ให้บุตรทั้ง ๔ คน โอนหุ้นของแต่ละคนคืนให้นายเกรียง ๑ ไปคนละ ๕๐,๐๐๐ หุ้น
รวมเป็นหุ้นที่โอนให้นายเกรียง ๑ ๑๖๐,๐๐๐ หุ้น แต่ตามหลักฐานทางทะเบียนกรมทะเบียนการค้า
ปรากฏว่านายเกรียง ๑ และนายกิติ ๑ ถือหุ้นคนละ ๘๐,๐๐๐ หุ้น ดังนั้น คำเบิกความของผู้ถูกร้อง
ซึ่งเกี่ยวกับการโอนหุ้นของบุตรผู้ถูกร้องให้นายเกรียง ๑ จึงแตกต่างจากที่ปรากฏตามหลักฐานของ
ทางราชการและรับฟังไม่ได้

๔. พฤติการณ์เกี่ยวกับการเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้เงินกู้ ๔๕ ล้านบาท จากนายกฤษนันท์ ๑
กับพวก เป็นบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด

นายกฤษนันท์ ๑ ได้เบิกความว่า ที่ต้องเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้เงินกู้ดังกล่าวจากตนกับพวก เป็นบริษัท
เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ก็เพราะตนกับพวกได้ให้ผู้ถูกร้องกู้เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทไปแล้ว
โดยไม่ได้ทำสัญญากู้ไว้เป็นหลักฐานจึงกังวลใจว่าหากมีปัญหา จะไม่สามารถฟ้องร้องผู้ถูกร้องได้

พิจารณาแล้ว นายกฤษนันท์ ๑ กับพวกเป็นผู้ใกล้ชิดของผู้ถูกร้องและเคยร่วมทุนธุรกิจ
กันมาช้านานจึงมีความไว้วางใจกัน ดังจะเห็นได้ว่า เมื่อผู้ถูกร้องขอกู้เงินประมาณ ๕๐ ล้านบาท
ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากจากนายกฤษนันท์ ๑ นายกฤษนันท์ ๑ ได้ปรึกษารื้อกับนายอนุศักดิ์ ๑ และ
นายคลัง ๑ แล้วยกตกลงให้กู้เงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ถูกร้องโดยมิได้ทำสัญญาเป็นหลักฐานทั้งไม่มี
ความกลัวว่าจะมีปัญหาในภายหลัง ดังนั้น คำเบิกความของนายกฤษนันท์ ๑ ดังกล่าวข้างต้นจึงไม่น่าเชื่อ

อนึ่ง ปรากฏตามรายงานการประชุมคณะกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด
ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างเป็นพยานเอกสารว่า คณะกรรมการบริษัท ๑ ได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม
๒๕๓๕ ให้บริษัท ๑ รับโอนหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท จากนายกฤษนันท์ ๑ กับพวก แต่เมื่อ
ตรวจสอบงบดุลประจำปี ๒๕๓๕ ของบริษัท ๑ ไม่ปรากฏรายการลูกหนี้เงินกู้อย่างดังกล่าว

ในประเด็นนี้ นางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการผู้ร้องว่าในการตรวจสอบบัญชีของบริษัท ฯ ปี ๒๕๔๐ ไม่พบว่าบริษัท ฯ มีรายการให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน ๓ ครั้งจำนวน ๔๕ ล้านบาท และในขณะที่ตรวจสอบบัญชีของบริษัท ฯ ในปีนั้นไม่มีพนักงานบัญชีหรือผู้ตรวจสอบภายในของบริษัท ฯ คนใดแจ้งให้ตนทราบว่าบริษัท ฯ ให้บุคคลภายนอกกู้ยืมเงิน แต่เคยพบว่าบริษัท ฯ กู้ยืมเงินกรรมการ ฯ และชำระคืนแล้ว

โดยที่รายงานการประชุมดังกล่าวขัดแย้งกับถ้อยคำของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของบริษัท ฯ อีกทั้งไม่ปรากฏรายการลูกหนี้เงินกู้ดังกล่าวในงบดุลประจำปี ๒๕๔๐ ของบริษัท ฯ ประจำปี ๒๕๔๐ ดังนั้น จึงฟังเป็นยุติไม่ได้ว่าบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้รับโอนหนี้เงินกู้ ๔๕ ล้านบาทจากนายถนอมจันทร์ ฯ กับพวกจริง

จากพฤติการณ์แวดล้อมกรณีทั้งหลายดังกล่าวแล้วข้างต้น รับฟังได้ว่า นายทรงชัย ฯ ไม่ได้ให้นายถนอมจันทร์ ฯ กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทจริง เมื่อฟังได้เช่นนั้นแล้วก็ต้องฟังว่านายถนอมจันทร์ ฯ ก็ไม่ได้ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทจริงเช่นกัน เพราะนายถนอมจันทร์ ฯ อ้างว่าเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ที่ให้ผู้ถูกร้องกู้เป็นเงินที่ตนกู้มาจากนายทรงชัย ฯ จำนวน ๔๓ ล้านบาท ส่วนอีก ๒ ล้านบาท เป็นเงินของตนเองกับพวก ดังนั้น จึงต้องฟังว่าผู้ถูกร้องมิได้กู้เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทจากนายถนอมจันทร์ ฯ กับพวกจริง และเป็นไปไม่ได้ที่นายถนอมจันทร์ ฯ กับพวกจะโอนหนี้เงินกู้ดังกล่าวที่ไม่มีอยู่จริงไปให้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้ถูกร้องแสดงรายการหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ต่อผู้ร้องพร้อมทั้งส่งสำเนาสัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๓ ฉบับดังกล่าว ซึ่งเป็นเอกสารประกอบไปด้วย จึงเป็นการแสดงว่ารายการหนี้สินและเอกสารประกอบอันเป็นเท็จ

ปัญหาที่มีอยู่ว่า การแสดงรายการหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาท พร้อมเอกสารประกอบดังกล่าวเป็นการกระทำด้วยความจงใจหรือไม่

ในประเด็นนี้ ข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำร้องของผู้ร้องว่า เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ป.ป.ป.) โดยแสดงรายการทรัพย์สินมีมูลค่าทั้งสิ้น ๓๗,๘๐๕,๒๐๔.๔๘ บาทและไม่มีหนี้สิน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง โดยแสดงรายการทรัพย์สินในนามของตนเอง มีมูลค่า ๗๔,๓๑๐,๓๕๐ บาท และมีหนี้สินจำนวน ๕๒,๖๔๕,๐๘๗ บาท ซึ่งในจำนวนนี้เป็นหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างว่าบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นเจ้าหนี้ เมื่อนำหนี้สินจำนวนดังกล่าวไปหักลบกับมูลค่าทรัพย์สินของผู้ถูกร้องจะทำให้ทรัพย์สินของผู้ถูกร้อง ณ วันที่

ยื่นบัญชีดังกล่าวมีมูลค่าสุทธิเพียง ๒๑,๖๕๑,๓๐๓ บาท ซึ่งน้อยกว่ามูลค่าทรัพย์สินสุทธิที่ผู้ถูกร้อง
แสดงไว้ในบัญชี ฯ ที่ยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ครั้งล่าสุด (๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘) จะเห็นได้ว่า
ถ้าผู้ถูกร้องไม่มีหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาทดังกล่าว ทรัพย์สินของผู้ถูกร้อง ณ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน
๒๕๔๐ จะมีมูลค่าสุทธิประมาณ ๖๖ ล้านบาท ซึ่งสูงกว่ามูลค่าทรัพย์สินของผู้ถูกร้องที่ยื่นต่อคณะกรรมการ
ป.ป.ป. เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ประมาณ ๒๕ ล้านบาท หรือสูงขึ้นประมาณร้อยละ ๗๔

พิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทกับบริษัท เอ เอ เอส
ออดี เซอร์วิส จำกัด ทั้งๆ ที่มิได้มีนิติสัมพันธ์ต่อกันจริงก็เพื่อสร้างหลักฐานว่าในวันที่ยื่นบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องในปี ๒๕๔๐ ผู้ถูกร้องมีหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาท
ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ถูกร้อง กล่าวคือ เมื่อนำหนี้สินจำนวนดังกล่าวไปหักกลมกับทรัพย์สินของ
ผู้ถูกร้องจะทำให้ทรัพย์สินของผู้ถูกร้อง ณ วันที่ยื่นบัญชีดังกล่าวมีมูลค่าสุทธิเพียง ๒๑,๖๕๑,๓๐๓ บาท
ซึ่งน้อยกว่ามูลค่าทรัพย์สินที่ได้แสดงไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน ฯ ที่ผู้ถูกร้องได้ยื่นต่อคณะกรรมการ
ป.ป.ป. ในปี ๒๕๓๘ ดังนั้น การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินในปี ๒๕๔๐ ของผู้ถูกร้อง
ดังกล่าวโดยระบุหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ซึ่งไม่มีอยู่จริง จึงเป็นการกระทำเพื่อแสดงให้เห็นว่ามูลค่า
สุทธิของทรัพย์สินของผู้ถูกร้อง ณ วันที่ยื่นบัญชีดังกล่าว ไม่เพิ่มขึ้นจากครั้งก่อน

ฉะนั้น จึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสาร
ประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕

ศาสตราจารย์ ดร. อิศสระ นิติทัณฑ์ประภาศ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ